SCIENCE FICTION

TUDOR NEGOIȚĂ

EXISTĂ ȘI FEMEI CARE MINT?!

TUDOR NEGOIȚĂ

EXISTĂ ȘI FEMEI CARE MINT?!

Coperta de: IOANA RADU
Redactor: ȘTEFANIA DUMITRU
Tehnoredactare: BIANCA DOBREANU

ISBN 973-85820-4-0

Tiparul executat la:

protip

TUDOR NEGOIȚĂ

EXISTĂ ȘI FEMEI CARE MINT?!

PHOBOS®
publishing house

București • 2002

Prolog

Sofy se ridică într-un cot. Și privi încântată – prin fereastra largă cât întregul perete exterior al camerei de hotel – strada. Ningea. Era noapte și... Ningea tare frumos.

Pe măsuța joasă de lângă pat zăceau urmele „festinului". Să nu-ți vină să crezi, mâncaseră cotlete *adevărate*! Și băuseră un vin *făcut chiar din struguri*!

Cele două lumânări se topiseră complet. Cojile de portocale și de banane acopereau farfuriile. Fir-ar să fie! Ar fi fost cazul să strângă resturile-alea! Să facă și „un pic de ordine", ca o amantă de treabă. Numai că era atât de plăcut să rămână mai departe nemișcată între perne, privind cernerea domoală a fulgilor de nea. Se simțea nemaipomenit de bine! Mai ales după ce stinsese cârâiala crainicei, care debitase ca o mitralieră „ultimele știri", împănate cu grozăvii tot mai mari.

Sofy se întinse ca o panteră leneșă. Se acoperi apoi „pudică", trăgându-și cearșaful până la gât, când auzi deschizându-se ușa de la baie.

În halatul lui elegant, „mătase japoneză veritabilă" – pe naiba, era o imitație, desigur –, Dan cercetă cu un ochi critic simfonia alb-albăstrie de dincolo de geamul dublu al încăperii.

Oh, Doamne! Era un exemplar reușit! Până și mica cicatrice – rămasă ca preț al descoperirii că fusese vândut de către fosta parteneră – îl prindea extraordinar! Da, *absolut reușit*. Un bărbat strașnic, mai rar chiar și decât un vin de struguri! Avusese noroc – poate singurul din viața ei – să găsească un asemenea partener.

– Ce-au zis de vreme la buletin? se interesă Dan prozaic.

– Cred că o să viscolească. O să viscolească... superb!

– „Superb"?! Poate pentru cei pe care nu-i împinge Sarsailă s-o pornească „la plimbare"! se strâmbă Dan, apropiindu-se de pat. Alte noutăți nostime?

– „Banalitățile“ obișnuite. 12.000 jafuri, 99 răfuieli aprige între bande, 70 de explozii în gări și biserici! înșiră Sofy. Mafia pe de-o parte, „Tinerii anarhiști“ pe de alta. A, uitasem epidemiile provocate, grevele generale și demonstrațiile „pașnice“; care ocolesc încă doar Antarctica. Mă-ntreb, Dan... cam unde o să ajungem?

– Iar?! Ți-am spus că, pentru o femeie care vrea să rămână frumoasă, nu-i sănătos „să facă filosofie“.

– Asta-i filosofie?! zâmbi Sofy.

– Evident! Dacă te-ntrebi „unde o să ajungem?“ și îți încrețești fruntea. Mai avem șase ore până să plecăm în minunata patrulare, aș zice să nu le risipim! conchise scurt Dan, abandonându-și halatul și instalându-se lângă ea.

– Adică nu poți să discuți cu mine nimic serios? se zbârli Sofy.

– Tot Mapamondul „discută serios“ de câteva secole! râse Dan. Iar rezultatele se văd! adăugă el, strecurându-i un braț pe sub ceafă. Sofy se feri însă, se trase spre perete, atacă înfuriată:

– N-o da pe glumă! A trebuit să aflu de la alții că pui la cale ceva. Te-ai întâlnit, acum trei zile, în secret, cu doi reprezentanți ai...

– Hait! Ai început să mă spionezi! constată bărbatul.

– Am eu niște motive! mârâi Sofy.

– Luly și Lusy?! Chiar crezi că aș renunța la o parteneră ca tine pentru una dintre maimuțele alea?!

– *Sper* că nu! Mi-nchipui că ai atâta bun gust. *Și instinct de conservare!* preciză Sofy, reluă apoi ofensiva programată: Ce-i cu întâlnirea aia, de ce este secretă, ce-ți umblă prin cap?

– Dacă s-a aflat de ea, înseamnă că n-a fost secretă.

– Cine-s tipii? Sau tipele?!... Tipele, da?

– *Tipii*, fii pe pace! Niște ochelariști de la Institutul Central de Cibernetică. Nimic interesant.

Ei, aș! Și Dan era – ori fusese, mă rog – cibernetician. Încerca s-o fenteze, *îi ascundea ceva*. Și încă ceva important. Sofy schimbă rapid tactica, venind, sub cearceaf, mai aproape.

– Nu minți? șopti, părând gata să-l creadă.

– Mă tem că nu, mormăi Dan.

Mai aproape! Prinse binișor între genunchi coapsa bărbatului și îi întoarse capul, căutându-i privirea.

– Dan! Adu-ți aminte când am făcut zob „Marea bandă impenetrabilă“! Dacă nu mi-ai fi spus și ce șefii noștri scumpi credeau că „nu-i bine să știu“, am fi acum cenușă amândoi! De acord?

– „Am făcut zob“!? Mde! Cred că exagerezi, Sofy! Adevărații capi ai bandei n-au fost prinși nici până azi.

– Asta pentru că „le-a ciripit“ cineva, ca întotdeauna! Curios e că nu s-a aflat cine, deși au fost supuși probelor la detectorul de minciuni toți cei ce știau cât de cât de operațiune.

– Păi, nu cred că detectorul e de vină. Am fost întrebați toți dacă i-am informat pe mafioți! Nu și dacă vreunul din noi a informat un guvernamental! pufni Dan. Apoi mâna lui începu s-o exploreze, în timp ce ochii îi rămăseseră încă fixați în plafon.

– Și? Ai vrea să găsești o soluție iar, da? Vorbind nu cu mine, ci cu două ochelariste de la Cibernetică!

– Ochel*ariști!* pică în capcană bărbatul. Repet însă, mă tem... că nu-i, totuși, soluția care ar trebui.

– Ei cred că ar fi? îi susură la ureche Sofy.

– Iscoadă mică! Și fraieră! izbucni în râs polițistul. Și când se răsuci brusc, răsturnând-o, motivă: Avem tot timpul să pălăvrăgim despre himere – că nu-i decât *încă o himeră*, probabil – când vom patrula la micronavă. Acum, Sofy, zău că putem face altceva! încheie el. Îi prinse între palmele mari capul cu cârlionți rebeli, o privi lung, o sărută...

Ca niciodată... cu un soi de disperare, parcă!

Sofy avea să-și amintească de acest sărut. Și să se întrebe, mereu, dacă, în noaptea aceea... Dan... *presimțise ceva?*

*

– Iar asta înseamnă că mergem spre catastrofă. La nivel planetar! Sistemul însuși e în pericol. Pricepi, domnul meu?

– Desigur, aprobă Șeful Poliției Spațiale, ca un elev cuminte care nu dorea să-și supere profesoara.

De fapt, îl deranja uniforma de gală. Îl strângea îngrozitor. Mama ei de treabă, se vede că iarăși pusese pe el câteva kilograme bune. Și se tot întreba, încă de când fusese convocat „de urgență“, ce dracu o fi vrând de la el muierea asta? Fusese unsă de curând Prim Consilier al Șefului General al Polițiilor. Era un rang important. *Cum oare* ajunsese poama, așa, „peste noapte“, atât de sus?! Și femeie, și negresă! Ori mulatră? 28-30 de ani părea să aibă, asta după siluetă, o vedea prima dată în viață și nu-i putea distinge bine fața. Din motive necunoscute, în camera în care îl primise, nu era aprinsă măcar o veioză, unica lumină răzbătea prin ferestrele fumurii, dintr-un cer negru, prevestitor de furtună. Aproape de-o oră, de când îl plantase pe un fotoliu, îi făcuse capul mare cu tot soiul de baliverne.

„Catastrofă la nivel planetar“! „Sistemul în pericol“! Ei, iaca! Auzise chestiile-astea încă pe când intrase, tânăr pilot, în „corpul de elită al poliției spațiale“. Gogorițe!

– Așa nu mai merge, domnul meu!

Aiurea! Mergea foarte bine. Sau... oricum, mergea.

– Corupția nu numai că roade la temelii Sistemul, dar a ajuns să urce ca o cangrenă spre ultimii centri vitali neatinși.

Era evident tâmpită. Dacă nu știa că, în orice sistem, de când lumea, corupția nu urca, ci cobora de la vârf, mai corect zis, de la nenumăratele vârfuri spre temelie! Și se mai spunea că făptura parvenise grație unei lucrări „ample și profunde“ privitoare la corupție. Ce gogomănii o fi înșirat acolo?! Și de ce era el nevoit acum să suporte – luni dimineața, pe burta goală, nici o cafea nu apucase să soarbă – pelteaua asta emfatică și neroadă?!

– Nu te-am întrebat dacă vrei o cafea! își aminti subit gazda lui.

– A, nu, mulțumesc! Numai... dacă doriți și dumneavoastră, murmură surprins și prudent Șeful Poliției Spațiale.

– Atunci mai bine nu! hotărî Șefa. De la micile noastre vicii pornesc toate marile necazuri.

Dumnezeule! Parcă o auzea pe nevastă-sa. Și aia decisese să lichideze cu „viciile mărunte“, adică să nu-i mai facă măcar o cafea dimineața. Se certa furcă tot mai des cu scorpia lui domestică, de care îl bătea gândul să scape; să divorțeze. Ce era însă de făcut cu asta?!

– Ai idee, domnul meu, în ce hal a ajuns să fie văzută poliția?! Ai aflat cine a câștigat ieri marele premiu al Mondoviziunii, la întrebarea: „De ce e necesară poliția?“

– Ăăă... Nu.

– Rău! Că marele premiu a revenit unui puști care a răspuns: „Pentru a avea de cine să-și bată joc Mafia“. Iar toată sala aia imensă a Mondoviziunii *a aplaudat!* Realizezi că, dintre puștii care gândesc așa, noi va trebui să recrutăm mâine, poimâine elevi pentru școlile de poliție? Sesizezi gravitatea situației?

– Ăăă... Da. Desigur! murmură Șeful Poliției Spațiale, întrebându-se totuși din nou ce avea cu el femeia asta? De ce tocmai pe el, numai pe el îl convocase, ca să-și debiteze această conferință matinală?!

„Gravitatea situației“! Haida, de! Pe când era copil, taică-său, un amărât de electrician, se dădea de ceasul morții, întrebându-se cum s-a ajuns la „situația asta gravă și fără soluție“. Numai că, uite, fusese descoperit „Efectul W“! „Capetele de ou“ se puseseră urgent pe treabă. Și ceea ce păruse a fi doar un vis îndepărtat – colonizarea Sistemului Solar – devenise o posibilitate imediată. Economia se înviorase, procesul de „tembelizare programată“, cum îl numiseră ziariștii, fusese întrerupt. Începuse „Marea organizare“; urmată de „Marea migrație“, ce scosese din criză Sistemul tocmai când părea mai hârbuit ca oricând.

Ce-i drept, și Mafia se reorganizase. Se unificase sub o comandă fermă, „frații" își parcelaseră frumușel spațiile terestre și extraterestre și se puseseră pe treabă, culegând, în primul rând, cei mai buni specialiști; pe care își permiteau să-i plătească regește. Câștigaseră enorm. Din speculații bursiere, vânzări de loturi spațiale reale ori fictive, apoi din „taxele de protecție" și contrabandă. Căci terenul „Revoluției Spațiale" fusese minat. În ciuda verificărilor riguroase, mulți coloniști se drogaseră. Aveau nevoie deci, în continuare, de droguri. Iar toți funcționarii publici și polițiștii – mizerabil plătiți – aveau nevoie de bani. De-aici începuse în fond „cangrena" de care povestea acum proaspăta lui șefă. Contrabanda cu droguri și alcool contra diamante și metale rare devenise practic incontrolabilă. Și fantastic de rentabilă.

– Asta mi s-a părut într-adevăr de neimaginat! auzi Șeful Poliției Spațiale.

Ai?! La ce „capitol" ajunsese?

– Acea dezertare „in corpore" a avut consecințe cumplite.

A! Da. Poliția, reorganizată și ea – după modelul mafiot – într-un sistem unitar, încercase în urmă cu câțiva ani să-și împrospăteze forțele... „clocind superpolițiști"! Tineri cu însușiri paranormale fuseseră depistați cu greu, selectați cu grijă, școliți în condiții optime. Și mediatizați prematur. I se promisese populației că, în curând, acești miraculoși oameni ai legii vor face minuni. Se estima că vor putea ghici unde se ascund infractorii, ba chiar, prin „contacte cu viitorul", vor anticipa și preveni astfel „mari lovituri mafiote". Nu se mai îndoia nimeni, legea și ordinea aveau să domnească. Numai că, aproximativ cu o săptămână înainte de absolvirea cursurilor speciale de criminalistică, drept etc. etc., „superpolițaii" dispăruseră toți. Fugiseră realmente din școala unde fuseseră „cătăniți". Unde anume o șterseseră nu se știa. Dar nu era greu de presupus. Mafia achiziționase, probabil, integral această promoție minuțios pregătită, lăsând poliția să se descurce tot cu vechile cadre, anticele tactici și, mai ales, uzatele scule. Majoritatea micronavelor de patrulare, de pildă, pe care le avea în dotare poliția spațială nu puteau concura cu micronavele de ultim tip ale contrabandiștilor. Pe când fusese numit șef al acestei poliții – era încă tânăr pe-atunci, „plin de elanuri", merita iertat – ceruse să aibă drept de control asupra uzinelor terestre constructoare de aeronave și a altor instituții de profil spațial. Numai că Supremul Consiliu avusese nevoie de șase luni pentru a-i aproba „în regim de urgență" această cerere. Timp în care, mafioții – preveniți – își întinseseră antene strașnice în întreaga industrie aerospațială.

Iar acum venea această viespe ciocolatie să-i țină predici despre corupția care „urca spre ultimii centri vitali neatinși“. Care-or fi fost ăia?! Oare cum îi mânca asta zilele lui bărbatu-său? O fi avut unul?

– Ceea ce ne lipsește deci, auzi ca prin vis Șeful Poliției Spațiale, nu sunt atât banii, cât *un Ideal!*

Tronc! „Ideal“! De unde... atâta Ideal? Care Ideal?

– Ne trebuie *un erou*, domnul meu! Un erou care să degaje încredere și simpatie! Inteligent, curajos, absolut curat! Care să însuflețească, să cucerească stima populației! Nu prin violență, ci prin iscusință!

Brava! Ei, uite, găsise fufa remediul salvator! De unde maica dracilor să scoți un asemenea ins?! Din pălărie? Din rândul tinerilor recruți ai școlilor de poliție?! De când deschiseseră ochii, încă din desenele animate, puștii văzuseră cum „eroii cei buni“ îi aneantizau pe „cei răi“ ca pe muște! Disprețul pentru viață, respectul pentru violență, ca unică soluție, se instala de-atunci. Interesul pentru profit, pentru cine câștigă *oricum,* cât mai iute și cât mai mult se infiltra din discuțiile părinților ori din cele purtate cu prietenii, în „bandă“ – mai toți făcând parte din câte-o bandă, cele mai multe „spațiale“, sigur! Urmăreau, apoi, ore în șir, reportajele „de senzație“ ale Mondoviziunii, unde răpirile, luările de ostatici erau la ordinea zilei și unde poliția ieșea mai întotdeauna ridiculizată. Asta era când puștii nu „participau“ chiar ei, în „realități virtuale“ și tot felul de „jocuri“-pirat la jefuirea unor bănci ori a unor „planete ostile“, când nu „trăiau“ uciderea urmăritorilor netoți, care erau, bineînțeles, polițiști. Și, pe deasupra, îl mai voia pe „eroul“ ăla curat. „Absolut curat“! Ei, cine mai era azi „absolut curat“?!

– Știu că nici dumneata nu ești absolut curat. Dar ești mai curat decât alții. Cel puțin nu am motive să cred că lucrezi mână în mână cu Mafia.

Era a doua oară când... Părea să-i citească gândurile! La fel ca vipera de nevastă-sa.

– Și nu din dumneata vreau să facem eroul.

Eh! Tot era bine!

– Trebuie doar găsit acel erou și, apoi, mediatizat cu talent. Că eroii se mai și fac.

Oho! Numai el câți eroi – morți, ce-i drept, „căzuți la datorie“ – făcuse din niște bețivani care se lăsaseră curățați prin cotețele cine știe căror târfe! Apreciase că, dacă fuseseră lichidați, era *de presupus* că nu lucraseră cu Mafia. Ceea ce nu era de colo, suspecți că măcar informează Mafia avea destui.

– Da. E clar. Am să-l caut pe eroul ăla! promise cu seriozitate de șulfă bătrână Șeful Poliției Spațiale, convins că repede, repede avea „s-o ia un val“ și pe cuconița asta; ca pe alți nenumărați șefi și consilieri „novatori“ pe care-i auzise gargarisind prostioare.

În clarobscurul încăperii spațioase, femeia se plimbă câteva clipe gânditoare prin fața ferestrelor. O umbră neagră, ezitantă. Rosti apoi rar:

– Nu e nevoie. L-am găsit. Se va prezenta la dumneata curând. Ai grijă să nu-l pierzi. Să nu risipim... și această șansă. Poate ultima. De care, din informațiile pe care le am, mă tem că depind... mult mai multe decât bănuiești.

I. Arta de a ucide rapid

Limuzina stopă la intrarea în piața pustie. Un tip blond coborî, privi, parcă nedumerit, aglomerarea de mașini blindate, dispuse circular, trupele înarmate până în dinți și suspect de tăcute, ascunse în spatele vehiculelor.

– Adăpostiți-vă! strigă scrâșnit un ofițer tânăr.

Noul venit ridică antebrațul drept și își privi mâna; se uită apoi la cerul plumburiu, constată senin:

– Dar nu plouă încă.

– Pentru Dumnezeu! Poate ploua cu gloanțe! preveni locotenentul.

– A! Folosiți proiectile adevărate? Ce film se turnează?

– Film?! Nu, domnule. E acolo un nebun înarmat! A ocupat magazinul din centrul pieții.

– ...Unul singur?!... Hm! Comanzi operațiunea?

– O, nu! Domnul comisar e acolo. Dar aveți grijă cum mergeți! Că dementul din magazin are o armă automată!

Fără să ia în seamă sfatul, sub ochii uimiți ai tinerilor îmbrăcați în uniforme de intervenție, blondul pornise deja spre locul indicat. Ajuns în fața unui bondoc plin de fireturi și importanță, se interesă:

– Dumneata ești comisarul?

– Da, domnule inspector. Așteptam să veniți. Singur, chiar nu mai știam deloc... ce să fac. În chestii de-astea...

– Cum ai ghicit că sunt inspector de poliție?

– Eh! râse Comisarul, și cercetă statura înaltă a blondului, părul tuns scurt, ținuta dreaptă, expresia impenetrabilă a feței, explică acrit: În zece ani, de când tot sunt șef de secție, domnule, măcar atât am învățat și eu, să descopăr dintr-o privire. Că, sincer vorbind, altele... simt că *nu le mai pricep*.

– Mda! Sunt și unele situații care ne depășesc, admise candid blondul și, încurajat de aceste cuvinte, Comisarul continuă pornit:

– Acum două luni, până să-l prindem, un nemernic de-ăsta mi-a lichidat doi oameni. Șefii m-au beștelit în fel și chip, mi-au zis că „am ezitat să fac ce trebuia". Săptămâna trecută însă, când l-am împușcat cu mâna mea pe alt netrebnic înarmat, mi s-a sus că „ar fi fost necesar să-l capturez, pentru că știa multe". Și-acum am fost instruit ritos, prin stație, „să fac tot posibilul ca să-l prindem viu". Cică ar fi lucrat pentru unii care terorizau un întreg cartier...

– Teroriști deci? Ce organizație?

– Aș! Care teroriști?! Bandă mafiotă. De-alea de „protejează" cabarete, restaurante. Cine nu plătește cât cer e curățat scurt, fără alte „demonstrații convingătoare". Ucigaș plătit, asta e „meseria" individului pe care șefii mei – din birouri, de! – îl doresc viu. L-am fugărit până aici, dar a strigat că are o bombă...

– Are?

– Nu, dar oamenii din magazin – ce să-i faci, văd zilnic la televizor astfel de întâmplări – s-au speriat. Au urcat la etajele superioare, cum le-a cerut el. Tipul s-a făcut stăpân pe parter, pe etajul întâi și... *Și este foarte bun*, domnule! oftă cu un soi de admirație bondocul.

– Foarte bun?! ridică o sprânceană Inspectorul.

– În mod sigur! Acum o oră am cerut prin radio să ne trimită luptători profesioniști, că... știam cu cine am de-a face. Mi-au expediat prompt cinci flăcăi, trupe speciale, karatiști, centuri negre toți. Au plecat de-aici, de lângă mine, foarte siguri pe ei; au spart ușa blocată parcă ar fi fost din placaj, au urcat. Apoi... Apoi i-am văzut zburând prin ferestrelele etajului întâi, unul după altul, în frunte cu șeful lor, care... Care avusese și un pistol automat, de-ăla cu 80 de cartușe minuscule, dar... I-a luat arma! A apărut după aia la fereastră, zărghitul, două secunde doar, cât să tragă o rafală scurtă cu pușcociul!

– Ce vrea, de fapt, ce-a pretins?

– Asta-i culmea, că nu pretinde nimic! S-a certat cu cei din bandă, intenționează să se sinucidă. Dar ne-a precizat că „vrea să mai ia cu el câțiva caralii"!

– Și toate mijloacele dumneavoastră? întrebă Inspectorul.

– Cu câini am încercat încă înainte de-a se baricada aici. I-a omorât. Proiectile tranchilizante ar merge, dacă l-am vedea. Dar nu mai scoate capul, japița! Iar gaze... V-am spus, etajele superioare, ba și subsolul sunt pline de nevinovați. Și-l știu eu pe idiotul ăsta. A trăit într-o școală ninja. Ăia se zice că au dus la desăvârșire arta de a ucide rapid; cu mâinile goale, de preferință. Unii folosesc însă perfect și armamentul modern... Dar ce faceți?

Blondul își dezbrăcase haina, o puse în brațele Comisarului și porni spre clădirea elegantă din centrul pieței.

– Domnule inspector, are automatul! Și e complet nebun, susține că „vine din viitor“, nu se poate trata cu el! țipă cam nevricos Comisarul, privind precaut după bărbatul înalt, care înainta imperturbabil spre magazin.

Arsă de curiozitate, întreaga suflare ghemuită prin spatele blindatelor începu să ridice cu grijă capul, pentru a iscodi... ce avea să urmeze. Inspectorul cercetase în treacăt două corpuri prăvălite pe asfalt; își continuă drumul, intră pe ușa sfărâmată.

Vitrinele magazinului arătau perfect; manechinele zâmbeau cuceritor în hainele lor scumpe. Nici o urmă de luptă. Străbătu parterul, urcă scara rulantă, încremenită acum și ajunse într-un hol larg.

O arătare ciudată, înveșmântată într-un combinezon negru, ce părea din mătase, plonjă, printr-un salt elastic, de undeva, de sus, la doi metri în fața sa. Inspectorul se înclină, schițând un fel de salut respectuos, de modă orientală.

– Ha! Te crezi un adversar pentru mine? rânji făptura în negru.

Arăta cam de 30 de ani, păr negru, abundent, zburlit, trăsături vag asiatice, înalt, osos, gât puternic, ținuta dreaptă, disprețuitoare.

– Nu, zise Inspectorul. Eu sunt o mașină, un intermediar. Ceea ce este îndeobște numit „un robot“. De aceea, aș vrea doar...

– Un robot?! Ești cu adevărat un robot?! păru interesată hâzenia în negru, dar ochii i se îngustară neîncrezători.

– Da, domnule. Dar un android de factură specială, destinat poliției, pentru anchete criminale. Ca să limpezim lucrurile, eu...

– Pentru anchete?! Aha! Așadar, un caftangiu calificat?

– Am asimilat, printre altele, și toate metodele de autoapărare. Mi se pare corect din partea mea să adaug că am o structură metalică. Iar rapiditatea reacțiilor e de computer. În consecință, e de preferat...

– Ești, adică, un dulap electronic pe picioare? O imitație de sticlete? hârâi batjocoritor omul în negru.

– O imitație foarte bine făcută; perfecționată de mulți specialiști; de-a lungul câtorva zeci de ani.

– Rahat! Perfecționări ale unor capete de ou! De la ăia și de la voi, tinichelelor, ni se trag toate nenorocirile!

– Ai ochi inteligenți. Simt că ne-am putea înțelege, totuși...

– „Simți“? Ha! Mincinosule!

– E un mod de-a vorbi. Dar, sigur, m-am exprimat greșit. *Cred*, dacă dorești, că vei aprecia corect împrejurările. Am aflat că ai rupt cu acea bandă care *te folosise*. Că știi multe...

– Gunoi electronic! Logică de ou clocit! Chiar *știi să te bați?!*

– Mă pot apăra, dacă e nevoie, domnule, zise scăzut blondul. Și, cum nu e bine niciodată să subestimezi ceea ce nu cunoști...

– „Ce nu cunosc“?! Află, scârnăvie cu program, că am lucrat *ca un sclav* într-o fabrică subterană de roboți! Știi ce înseamnă asta? Știi că te simți *devenind* un robot, *un nimeni*, când muncești *clandestin*, cu frica-n oase, într-o astfel de „subterană“? De unde trebuie s-o întinzi urgent, uneori neplătit, când năvălește *poliția?!* Crezi că nu știu *ce este un robot?!* Știu, pocitanie. Aveți toți câteva puncte vitale identice cu ale oamenilor. Și n-ar fi prima dată când sfărâm un dulap umblăreț!

– Poliția vrea să-l prindă pe șeful bandei. Unul ca el patrona, probabil, uzina clandestină unde „ai lucrat ca un sclav“, menționă cu o voce liniștitoare Inspectorul.

– Ia spune, a început să-ți fie frică?! Știu și asta, tinichea polițistă! Rudimentele de „instincte de conservare“! Vârâte în voi de capetele de ou! Le ai și tu, nu se poate să nu *„raționezi“* că, peste câteva minute, *nu vei mai fi*. Nimic, ni-mic!

– Dumneata trebuie să ai în vedere... și o asemenea ipoteză. Dar te asigur, domnule, că ești suficient de prețios prin ce știi...

– Am să te zdrobesc, auzi?! Cu toată „structura ta metalică“! Vei fi *un maldăr de fiare vechi* și sârmulițe carbonizate! Un gunoi electronic, *puțind a plastic ars!* scandă sacadat omul în negru. Apoi, făcu un pas înainte, adoptând o poziție războinică și începu să se miște lent, hipnotic, în timp ce ochii îi luceau, iar fața i se încărca rapid cu o ură sălbatică. *Apără-te, gunoiule!* strigă el.

*

Comisarul își privea ceasul când, prin una dintre ferestrele deschise ale primului etaj al magazinului, răzbătu slab o bufnitură; ceea ce părea să fi fost... un dulap spart. Apoi se așternu liniștea. Tânărul locotenent se prelinse până lângă el, întrebă:

– Ce facem, domnule comisar?

– Cinci și cu unul șase. Dumnezeu să-i ierte! Să mă ierte și pe mine! Ești martor, am făcut tot posibilul, atacăm! Cei cu arme laser și împroșcătoarele alea de ace otrăvite, în față! Vă desfășurați rapid. La ordinul meu, pătrundeți simultan, spărgând vitrinele laterale și... Și... încremeni el, privind spre ușa clădirii magazinului, unde...

Inspectorul reapăruse. Venea cu același mers imperturbabil, ducând pe umăr, ca pe-o carpetă făcută sul... pe teribilul ucigaș. Trupa

rămăsese pe poziții, dar... Se auziră câteva exclamații victorioase. Apoi strigăte, un soi de urale începură să se distingă, tot mai puternice.

Inspectorul ajunse lângă micul „grup de comando". Privea, parcă intrigat, expresiile pline de adevărată încântare, ochii ce sclipeau.

– Puneți-i cătușe! zise el, răsturnând, pe botul unei blindate, trupul pe care-l purtase și îi întinse Comisarului pistolul recuperat.

– Cum?! Nu l-ați...? A! Locotenent! Cătușe, repede!

– Și la picioare! ceru Inspectorul. Are o forță cu adevărat incredibilă; și o iuțeală formidabilă. A devenit... Cred că *este o adevărată mașină*... de ucis oameni! constată el, parcă mirat de ceva, în timp ce privea la cei patru vlăjgani care se repeziseră să fixeze cătușe omului în negru. Ceilalți făcuseră o roată respectuoasă în jur.

– Sunteți extraordinar, domnule! șopti impresionat Comisarul. Aș da orice... *să fi fost acolo*. Să fi văzut... Să știu ce ați simțit, ce gândeați în clipele acelea... precedente confruntării.

– Nu simțeam nimic, mărturisi cu simplitate Inspectorul. Iar de gândit... mă gândesc acum, continuă el – cercetând, cu ochi aparent distrați, blindatele din jur, tinerii înarmați cu arme laser și aruncătoare de flăcări – da, mă întreb... *în ce secol am fi putut ajunge?!*

– În... în ce secol?! îngână nedumerit Comisarul.

– Oh, cred că m-am exprimat greșit, se scuză Inspectorul. Vream să spun... cât de departe ar fi putut ajunge Omenirea, dacă nu ar fi *risipit* atâta... imaginație; și energie; atâta perseverență; pentru a perfecționa mereu... „arta de a ucide rapid".

– Aaa! Păi, asta nu-i greu de presupus! asigură Comisarul.

– Pentru mine e. Stau cel mai prost la capitolul fantezie, zâmbi blondul.

– Dar este de la sine înțeles, presupuse Comisarul, că nu ar fi fost inventate, nu-i așa, nici măcar tunuri, mitraliere...

– Ei, da. Sigur, nu ar fi fost inventate, acceptă Inspectorul.

– Ba nici săbii, arcuri cu săgeți, scuturi! Posibil, nici toporul sau cuțitul de silex! Așadar, domnule inspector, am fi rămas la stadiul primitiv, de simpli culegători. Adică... un trib de maimuțe! conchise convins Comisarul.

– Vrei să spui că *saltul* la om – făcut, poate, cu ajutorul unor extratereștrii ori... *din voința Creatorului* – constă în capacitatea de a ucide calificat? se îndoi Inspectorul.

– Doamne, iartă-mă! se închină Comisarul. Nu asta am vrut să zic... Haideți, mai bine, s-o lăsăm baltă, domnule inspector! Că eu am învățat deja; când... mă gândesc prea mult la de-alde-astea... începe să mă doară mintea. Ce-ați spune de-o bere rece, zău așa?! Fac cinste!

*

Șeful Poliției Spațiale pătrunse – cam mahmur – în biroul său ultramodern. Intrase prin ușa secretă, merse drept la barul discret mascat, își umplu un pahar și se lăsă apoi, binișor, binișor, în impozantul fotoliu capitonat.

„Cam mahmur" era un mod de-a spune. Avea senzația că-i plesnește capul. Se simțea... ca extras din centrifuga unei mașini de spălat. Mă rog, nu era de mirare, după crunta beție din seara precedentă.

Mincinoase, mincinoase, mincinoase!

Că femeile erau niște mari mincinoase o știa de mult. Anii, aproape 20, petrecuți în poliția spațială nu făcuseră decât să-i întărească această convingere. Nu știa nici un caz faimos de escrocherie celebră, trafic interplanetar de narcotice, răpire în scop de șantaj, jaf ori acțiune teroristă de amploare în care „sexul slab" să nu-și fi dovedit „emanciparea", deținând un rol cheie! Numai că el, el, uite, fusese atât de *dobitoc* încât să se însoare (greșeală pe care o făceau tot mai puțini fraieri), atât de *nătărău* încât să se lase încornorat (până și cu propriul lui pilot de micronavă), atât de *cretin* încât să nu-și pună măcar sub supraveghere... îngerul de consoartă (asta până în urmă cu câteva săptămâni, când... îngerița dracului îi apăruse ca *legătură a unui mafiot cunoscut*). Abia atunci luase măsuri. Filmul pe care îl vizionase apoi... Dumnezeule, ar fi putut fi una dintre cele mai bine vândute casete porno! Nevastă-sa! În ce companie! Tânăra, drăgălașa, mereu vesela lui soțioară, care îl adora, care îl privea seara în ochi ca un cățel credincios! Ei bine, ea, ea, ea!...

Era prea bătrân în meserie pentru a nu intui că... bestia angelică avea să lupte la proces ca o hienă-ncolțită. Devenea posibil ca însăși Mafia interplanetară să-i tocmească „îngerașului" cei mai abili avocați, să se ajungă la șantaje, la... Paștele mamii ei de treabă! Atât ar mai fi trebuit, ca presa, Mondoviziunea să pună laba pe casetă! Pentru a-l declara „încornoratul zilei" și... „omul Mafiei"! Asta, după ce... Ultimii trei șefi care ocupaseră scaunul pe care stătea el acum sfârșiseră tare prost. Unul făcuse chiar niște boroboațe atât de... sinistre, că ajunsese pe scaunul electric! Așa că ieri... Luase alte măsuri, discrete, încredințate celor mai buni și apropiați oameni pe care-i avea. Era hotărât să obțină probe complete, indubitabile; ca s-o înfunde pe scorpia de nevastă și... *să se apere!*

– Bine ați venit, domnule!

Ah, Sofy – una dintre cele patru secretare – îi simțise venirea. Apăruse pe cealaltă ușă, în mână cu nelipsitul ei portativ.

Până în urmă cu câțiva ani, fusese o tipă „trăsnet". Și o polițistă „brici", era combinată pe vremea aia cu un vlăjgan dat în mă-sa, formau împreună un cuplu de „imbatabili"! Sofy se sonase un pic, după ce prietenul ei dispăruse: foarte bunul polițist fusese lichidat de Mafie. Arăta acum... cam bizară. Veșnic ciufulită, nici rujată măcar, uniforma îmbrăcată neglijent, deși nu avea decât vreo 30 de ani. Își aminti că predecesoarea lui Sofy *fusese cu totul altfel*. Cât se putea de prezentabilă, cu o memorie extraordinară, *proprie roboților*. Căci fusese într-adevăr robot, „un cadou" al Uzinei de „făpturi cibernetice". O făcătură tâmpită. Incapabilă să-l scutească de-o convorbire ori de-o vizită nepotrivită, să ia decizii prompte și inteligente în lipsa lui. O secretară neghioabă fusese deci, da, neghioabă, neghioabă.

– Spune-mi numai urgențele foarte importante, Sofy!

– Atacarea, în Florida, a unui convoi militar, soldat cu capturarea a 18 focoase nucleare și 14 „conserve" de gaz paralizant. Teroriștii aveau pregătită o navetă spațială modernă, practic nedetectabilă radar. Se întreaptă acum într-o direcție necunoscută, au ieșit din raza terestră de acțiune, debită Sofy.

– Fleacuri! Altceva?

– ...A dispărut iarăși, de pe Marte, o casetă cu diamante brute, circa 300 de bucăți, „cam de mărimea unui ou de găină fiecare", spunea reprezentantul companiei miniere...

– Ți-am zis, numai veștile *foarte* importante! își strânse tâmplele în palme Șeful Poliției Spațiale. Ai vreuna?

– ...Ar fi răpirea crocodilului din curtea Guvernatorului General.

– Hait! Cum așa?! Când? Cine?

– Azi-dimineață i s-a descoperit lipsa. Era acel pui de crocodil alb, știți, la care fiul guvernatorului „ținea enorm". Primele investigații conduc la concluzia că nu a fost vorba de un furt savant pregătit, în scop de șantaj. Autorul pare să fie fiul cel mic al bucătăresei – filipineză – fiu care făcea parte însă, dintr-o „sectă *spațială*"!

– Oh, la dracu!

– Se crede că reptila a fost păpată, în noaptea trecută de zece mici derbedei, în cadrul unui „ritual magic".

– Fă-mi legătura imediat cu șeful detectivilor spațiali!

– Mi-am permis să-i dau deja câteva sugestii, menționă Sofy.

– Cum ar fi!

– Nici un cuvânt presei, mai ales Mondoviziunii.

Ei, da! Sofy era o fată deșteaptă. Se și văzuse în caricaturi, în chip de încornorat – dacă mafioții filmaseră și ei, în secret, aventurile amoroase ale „îngeriței" –, alergând să prindă puiul de crocodil! Ar fi fost un subiect copios de amuzament, „mediatizat" cu voluptate de toate companiile de televiziune.

– Nici o vorbă, desigur, nici... familiei guvernatorului, plecată „într-o croazieră de vacanță", adăugă Sofy.

Și-asta era bine, dotarea ultamodernă a acestui birou se datora Guvernatorului General, care, înainte de-a o șterge în concediu, îi ceruse să fie „cât mai intransigent".

– I-am mai propus șefului detectivilor speciali să ia legătura cu Baza spațială 16, unde se produc asemenea orătănii, prin inginerie genetică; și să obțină un pui de crocodil alb, identic.

– Aha! Cum ți-a venit ideea? zâmbi Șeful Poliției Spațiale.

– Mi-am amintit că, acum două luni, când directorul Bazei 16 a vrut să-i ofere guvernatorului reptila, l-ați întrebat dacă mai are câțiva frățiori ai crocodilului și i-ați cerut să-i păstreze ca pe ochii din cap.

Iată ce însemna o secretară adevărată, *nu cibernetică*! Fosta secretară, cu toată memoria ei electronică, nu ar fi fost în stare să ia decizii... atât de corecte!

– Bine, Sofy. Urmărește îndeaproape rezolvarea acestei acțiuni *prioritare*! Contactează-l pe șeful Secției H! Un specialist de-al lor să șteargă complet urmele, prin hipnoză. Nu s-a furat nici un crocodil alb, de nicăieri, derbedeii oculți au înfulecat... o broască țestoasă!

– Nu, că ăia venerează țestoasele! se împotrivi Sofy. Un micuț boa e mai convenabil.

– Boa atunci! Ar mai fi ceva?

– Reporterii Mondoviziunii au mirosit povestea cu atacul convoiului militar. Reprezentantul oficial mi-a dat șase telefoane – șapte, cu cel de-acum, preciză Sofy, cu ochii la micul ecran al portativului din mâna ei. Mi-a ținut un discurs furtunos despre uriașul pericol pe care îl reprezintă în special faptul că nu prevenim populația asupra...

– Nătăfleț! Ai negat?

– Evident. I-am spus că e un zvon complet fals.

– O.K.! Îmi faci legătura cu tipul peste un sfert de oră!

– O singură chestiune atunci. Vă așteaptă în anticameră „un inspector". Ultima creație a Uzinei de roboți cu profil special.

– O, nu! Iar?! gemu Șeful Poliției Spațiale.

– Proiectantul principal, apoi directorul uzinei v-au căutat de câteva ori fiecare. Impresia mea e că au rămas în pană la capitolul „comenzi".

Pretind că această nouă creație e substanțial îmbunătățită, că va produce o revoluție...

– În poliție?! Returnează-l imediat! La topit cu el!

– Nu în poliție, în lupta cu Mafia, explică Sofy. Acest inspector – sau N-L-9, mă rog – posedă o memorie de excepție...

– Eh! Și?!

– În care au fost stocate nu numai toate legile zonelor spațiale, federațiilor și districtelor autonome – numeroase și îmbârligate, ce-i drept –, nu doar toate cunoștințele specifice de criminologie, balistică, medicină judiciară...

– Etcetera! Și? Ce-i cu asta?

– Dar și istoricul la zi al celor mai celebre cazuri de infracțiuni terestre și spațiale! completă Sofy. Se adaugă „o logică perfectă“, spun ei, incoruptibilitate...

– Zău? Și atunci ce-ar vrea ei să fac eu cu creatura?

– Să-l utilizați în anchete dificile. Pretind că l-au testat, îndeplinește pe deplin condițiile pentru a fi „inspector“. În cazul în care acest prototip „se va dovedi la înălțime“, uzina e gata să producă, în serie, asemenea prețioase exemplare...

– Ca să ia pâinea de la gură polițiștilor adevărați! Ba, mâine-poimâine, un „superprodus“ de-ăsta să vrea să conducă unele secții, nu? Hm? Cum arată fierătania?

– Fierătania arată perfect, domnule.

– Ei, nu zău! Te-a sedus? râse Șeful Poliției Spațiale.

– Mi se pare detestabil! clarifică Sofy. Tocmai pentru că arată impecabil, e manierat, simpatic chiar – știe, făcătura, până și „să zâmbească șarmant“! Măgarul cibernetic a intrat pe ușă cu un trandafir mov în mână, pe care mi l-a oferit, mi-a făcut câteva complimente...

– Atunci de ce e „detestabil“?!

– Pentru că este o minciună, un fals, o parodie nenorocită, nu... un bărbat adevărat! stabili revoltată Sofy.

– Ei, drăcie! murmură gânditor șeful. Începe să fie interesant. Să mi-l trimiți încoace, după ce vorbesc cu Reprezentantul oficial al Mondoviziunii!

– Vrea să vă raporteze ceva și Șeful patrulelor spațiale, încheie Sofy, cu ochii la micul ei portativ. Insistă...

– Fă-mi legătura!

Sofy atinse o clapetă și ieși. Pe ecranul central al încăperii apăru fața prelungă a „insistentului“. Fost șef de promoție, pilot de excepție; tânăr însă, mult prea tânăr pentru această funcție. Salută și anunță că „are două vești bune“.

– Ați reușit să detectați naveta cu teroriștii care-au prădat convoiul militar! anticipă Șeful Poliției Spațiale.

– Exact, domnule. Sunt cu micronava pe urmele navetei lor!

– Perfect! Aneantizeaz-o! hotărî Șeful poliției spațiale, după ce se asigurase că discuția nu putea fi interceptată.

– ...S-o aneantizez?! Dar...

Tânăr. Îngrozitor de tânăr. Trebuia să-și piardă acum timpul explicându-i. Tontul reluă însă, surescitat:

– Am prins adineauri, prin canalul secret D, o informație de ultim moment, domnule. Reiese că, de fapt, nenorociții ăia cinci nici n-au la bord focoase ori conteinere cu gaz paralizant! *Dacă* o fi așa... În sfârșit, domnule, ar lipsi obiectul material al infracțiunii. Și... a-i lichida cu sânge rece...

– N-ai prins o asemenea informație, nu știi de ea! Nici ce îți voi spune în continuare nu ai auzit vreodată! stabili net Șeful Poliției Spațiale. „Îi vânam de mult pe cei cinci, au înghițit momeala, să le fie de bine!" Dacă îi reții, vor urma luni de tergiversări, prin tribunale; asigurarea pazei, proteste, demonstrații, alte acțiuni teroriste, spre a-i elibera. N-am chef să-mi risipesc oamenii pe-asemenea prostii. Armata nu va recunoaște că erau focoase și conteinere false.

– *Nu* va recunoaște?!

– Fuseseră plătite ca bune! râse Șeful Poliției Spațiale. Așa că termină-i urgent pe domnii teroriști, ei nu s-ar codi să te isprăvească, dacă ar putea!

– Fără avertisment?

– Ba avertizează-i! De trei ori. Înregistrează neapărat avertismentele! Ei „nu vor răspunde", se vor îndrepta „înapoi, spre Terra". Și atunci... „vei fi nevoit", nu-i așa, „să aperi umanitatea în pericol"!

– Dar nu se îndreaptă spre Terra, ci...

– Sfinte Sisoie! Eu îți explic, tinere, ce va trebui să declari Mondoviziunii! Sau măcar să știi schema, de declarat o să le declar eu... ce e necesar. Pregătește-mi banda cu cele trei avertismente și imaginea cu aneantizarea! Care-i a doua veste bună?

– ...Pe Baza intermediară 11 a fost descoperit un suspect. E atașat comercial pe Marte, dar în valiza lui sunt, probabil, cele 300 de diamante brute dispărute. Vă cer permisiunea să rețin această persoană *oficială*, dar care a încălcat...

– Nu fi caraghios, dragul meu! Vameșii de pe Baza 11 să se asigure că-i vorba de diamantele căutate, folosind un Delta II! „Să închidă ochii", apoi atașatul să plece liniștit!

– Să le cer oamenilor de la vamă să... să se lase mituiți?! îngână uimit Șeful patrulelor spațiale.

– Nu fi acum nătărău sadea! Al câtelea furt de diamante de pe Marte e ăsta?

– Al... șaptelea.

– Și *cum* crezi că au trecut prin vamă *toate* celelalte șase transporturi?! De când există vămi, există și vameși... înstăriți! Crezi că se schimbă vreodată ceva?... Ca să nu-mi strici șusta, cere „cotă parte“!

– Eu?! Să... le cer... vameșilor...

– Întocmai, scumpule! Cere 50 la sută! Te vor păcăli, fii pe pace, îți vor da, poate, zece la sută, dar asta nu are importanță. După ce atașatul pleacă fericit spre Terra, îmi comunici. Pe cosmodromul unde va ateriza, îi vom atașa un zurgălău.

– ...Zurgălău?! făcu nedumerit pilotul.

– Of! Un radioemițător minuscul, aplicat discret pe valiză, care ne va conduce, sper, la unul dintre șefii mafioți. Fă cum ți-am spus, *cu tact*, operațiunea merită, o așteptam de mult!

– Am înțeles, domnule. Veți primi raportul meu într-o oră.

– În 45 de minute! Succes! încheie Șeful Poliției Spațiale și comută legătura pe alt canal, își luă un aer preocupat, începu: Scuzați-mi întârzierea, domnule!

– *Este nepermis!* tună, mânios, Reprezentantul oficial al Mondoviziunii. Și e rușinos ca, în timp ce un grup de teroriști amenință Terra și bazele noastre exterioare, dumneata *să fii de negăsit!* Te caut de-aseară! Sunt informat că un singur conteiner de gaz paralizant ar putea să ucidă locuitorii din trei orașe mari, apropiate! Au 14 conteinere, domnule! Și 18 focoase nucleare! Ce vor face cu ele? Unde sunt zăbăucii ăia acum? Ce fac patrulele dumitale, corpul de detectivi, brigăzile de intervenție, *ce fac?!*

– Fac ce s-a impus în mod prioritar, pentru...

– Fac pe dracu! *Habar n-aveți de nimic!* Până acum un ceas, secretara dumitale principală mă asigura că e doar „un zvon“! Dar eu am informații *sigure* că acel convoi militar a fost jefuit! Și voi face publică informația, voi alerta...

– Sunt gata să vă ofer *dovezi* că pericolul nu mai există, îl opri arborând un ton jignit-ostenit Șeful Poliției Spațiale. Am condus personal, de 12 ore, operațiunile de identificare și localizare. Naveta teroriștilor a fost silită să se îndrepte spre o zonă... convenabilă. Vom face *tot ce e posibil* pentru a-i aduce pe cei cinci în fața Supremului Tribunal.

– De 12 ore?! Cum? Că... secretara dumitale...

– Având în vedere gravitatea situației, pe care ați subliniat-o atât de clar, nu am considerat de cuviință să cunoască mersul evenimentelor decât personalul *strict necesar*. Nu vreau panică, nu-i cazul. Vă voi pune la dispoziție într-un ceas, *documente*, benzi înregistrate, imagini, care să probeze că poliția spațială și-a făcut datoria; excluzând, cu riscul vieții, orice pericol pentru Terra, Marte sau bazele spațiale.

– Dar *cum a fost posibil?!* Să fie jefuit un convoi militar?! Și de ce v-au trebuit 12 ore, pentru a detecta...

– V-aș fi recunoscător, domnule, dacă ați adresa telespectatorilor Sistemului Solar – și Supremului Consiliu – această întrebare! jubilă Șeful Poliției Spațiale. Menționând, desigur, că drepturile noastre de control pe Terra au fost recent limitate, că Poliția Spațială nu dispune de cele mai moderne și rapide micronave, pe care le-am tot solicitat în zadar.

– ...Aha!... Mă rog!.... bombăni Reprezentantul. Bine. O ultimă întrebare, atunci. Adineauri mi-a parvenit o informație, potrivit căreia de pe Marte s-ar fi sustras iarăși... o valiză cu diamante. Știi ceva?!

– Regret. Nu intră în competența noastră, domnule.

– Cum așa?! Acele diamante vor fi aduse pe Terra. Vor fi trecute, așadar, prin raza dumneavoastră de responsabilitate.

– Da. Numai că... sunt diamante, surâse Șeful poliției spațiale.

– Sigur că diamante, doar nu pepeni! Și? Ce-i cu asta?

– Printr-un act oficial, încheiat anul trecut, domnule, conducerea Companiei miniere de pe Marte ne-a asigurat că au detectivii lor, pază proprie, cerându-ne să nu ne amestecăm nicicum în acțiunile de control sau de recuperare a diamantelor.

– Îhî, îhî! Asta era. Și chiar... nu știi nimic despre o valiză cu diamante dispărute? surâse ambiguu Reprezentantul.

– Eu respect cu sfințenie legile și convențiile, domnule. Iar oamenii de care dispun abia îmi ajung pentru a...

– Am priceput! rânji Reprezentantul oficial. Bine. Atunci ne revedem peste o oră! încheie el și ecranul se stinse.

Vulpe bătrână, dar... înghițise gălușca. Aveau s-o înghită și alții. Iar atunci...

Se auzi un clinchet zglobiu și ecranul principal din încăpere deveni galben, semn că urma o convorbire prioritară internă ce nu putea fi înregistrată. Imaginea Șefului personalului pentru întreaga poliție, terestră și spațială, apăru în toată splendoarea sa. I se zicea „Pachidermul“. Pentru că tipul era într-adevăr uriaș. Cu vârsta, se adăugaseră kilograme peste kilograme, astfel că acum „Pachidermul“... umplea întregul ecran.

– Vreau să discutăm un aspect important, aș spune chiar grav! intră direct în subiect Șeful personalului.

„A aflat de nevastă-mea și de mafiot!“ îi trecu prin minte Șefului Poliției Spațiale. „Pachidermul“ continuă, însă, grăbit:

– Aud că stai deplorabil la capitolul „eficiență“.

– E o informație eronată.

– Eu nu primesc informații eronate! stabili sec „Pachidermul“, apoi interogă: La „corupție“ pe unde ești?

– Cu șase procente sub media generală.

– Îhî! Înseamnă că dispui de oameni... mai experimentați.

– Ba tocmai oameni experimentați îmi lipsesc.

– Așa m-am gândit și eu, se hlizi „Pachidermul“. Îți trimit deci „un as“! Ai grijă, puștiule, ce faci cu el, că... dăm de dracu!

Îi spunea tot „puștiule“, ca pe vremea când „Pachidermul“ îl adusese în poliție. Eh, trecuseră ani de-atunci, îi trebuise mult până să priceapă marile dedesubturi ale profesiei.

– Nu cumva e vorba de N-L-9?

– Ai ghicit, puștiule! Nu strâmba din nas!

– Fierătania e o capacitate, am priceput, râse Șeful Poliției Spațiale. Sunteți cumva acționar la Uzina de roboți?

– Pe naiba! Și nu râde, că-i de plâns! preveni „Pachidermul“. A avut loc alaltăieri Congresul Mondial al Ciberneticienilor.

– A, da. Am auzit. Și încep să presupun...

– Nu cred că ai auzit ce s-a discutat în secția specială. Ședință „cu ușile închise“, prezidată de Viceguvernatorul General.

– Hopa! Au acuzat poliția, probabil...

– Că e „mai coruptă ca oricând“! Că refuză „sistematic și premeditat“ introducerea polițiștilor-roboți *incoruptibili*, care „ar strica aranjamentele poliției cu marii infractori“.

– Au fost prudenți! se amuză Șeful Poliției Spațiale. Dacă ar fi făcut acuzația publică, i-am fi putut deferi justiției pentru calomnii, lipsa probelor în...

– Jelania e că *au probe*! îl stopă Șeful personalului. Au făcut „autopsia cadavrelor“. Adică a roboților restituiți până acum.

– Aha! Au descoperit că roboții „muriseră otrăviți“?!

– Nu otrăviți, intoxicați! Cu informații false, care i-au dereglat. Memoria fierătaniilor rămâne intactă și după ce mașinăria clachează, pricepi? Iar detectivii noștri au fost atât de gugumani încât făcuseră farsele cât se poate de grosolan. Ăia de la uzină au reconstituit faptele și au ajuns la concluzia că *nu* infractorii, ci colegii *umani* ai „produselor lor“ au fost cauza *constantă* a nereușitelor.

– Băieții s-or fi ținut și ei de soții, acceptă Șeful Poliției Spațiale. Asta însă pentru că... pe orice om îl deranjează, îl enervează un partener de tinichea, care le știe și vrea să le facă pe toate „ca la carte"! Nu pentru că le-ar fi stricat nu știu ce combinații.

– Oare?! zâmbi parșiv „Pachidermul". Fapt e, puștiule, că Viceguvernatorul a avut ieri o discuție amplă cu Șeful General al polițiilor. I-a pus pe tapet toate importantele cazuri nerezolvate din ultimii ani. După care l-a întrebat „dacă se simte depășit".

– Am înțeles! oftă din adânc Șeful Poliției Spațiale. Eu va trebuit să demonstrez cât de eronată e convingerea ciberneticienilor. O să-l primesc „cu căldură" pe N-L-9 și o să-l ajut „să-și dovedească deplina competență". Dacă-i ordin, se face. Numai că tinicheaua va claca, și „nesabotată", curând. Ce i-au vârât în memorie specialiștii – tomuri de teorii – e una; ce-i în realitate e altceva. Meseria de polițai, știți foarte bine, se bazează mai ales pe trucuri profesionale, unele... jegoase; care nu sunt scrise în nici o carte.

– Învață-l trucurile!

– Păi... nu ține! Am mai avut patru bâzdâgănii de-astea, trimise de uzină. Sunt total nereceptive...

– Puștiule! îl opri cu severitate părintească „Pachidermul". Înainte de-a spune „nu se poate" e bine să încerci; și, *în orice situație, să procedezi inteligent.* E clar?... Succes! încheie Șeful personalului și ecranul se întunecă.

Ceva era clar. Că N-L-9 nu avea să ajungă „pe masa de autopsie" a uzinei. O baie în acid azotic, de pildă, se contura ca... mult mai indicată. Până atunci însă...

– Poate intra N-L-9, adică „Inspectorul", domnule?

– Da, Sofy, să poftească...

Era să adauge... „fierătania", dar își aminti că fierătania „arăta perfect", după opinia secretarei, „ca un bărbat adevărat"! *Asta* o șucărise! Iar aici... aici *putea fi ceva interesant*!

Interesant era și că roboții – „încă de când apăruseră ei în literatura S.F.", îi explicase cândva psihoroboticianul uzinei – *avuseseră înfățișare umană.* Realitatea fusese mai prozaică. Se ajunsese la nenumărate uzine complet automatizate, unde însă nici unul dintre roboții specializați *nu* avea aspect omenesc. Abia necesitatea testării unor vehicule speciale, apoi navele și construcțiile spațiale impuseseră treptat vechea idee S.F. În spațiul cosmic, roboții nu puteau fi lăsați „de capul lor". Dar oamenii care îi îndrumau suportau greu, alături de ei, suspendați undeva, în vid, acele prezențe inteligente, excesiv de metodice, cu înfățișare de păianjeni uriași – chit că acele forme erau pe

deplin apte să se cațere, să se ancoreze, să se strecoare, să apuce, să execute tot ce li se cerea. Oamenii care lucrau cu asemenea monștri inteligenți începeau prin a avea coșmaruri, apoi se sonau, pur și simplu. Așa că, treptat, roboții începuseră să semene *tot mai mult* cu oamenii. Ba fuseseră dotați și cu „instincte de conservare" – pentru a nu se distruge prostește – cu un soi de „conștiință" și cu „sentimente" – pentru a nu compromite o lucrare importantă, pentru a nu ucide, a răni sau jigni în vreun fel oamenii. Totul se traducea, practic, în legi exacte – care aminteau iarăși vechea literatură S.F. –, legi ce erau bine implementate în „creierele" lor.

Armata investise însă, de mult, fonduri însemnate pentru achiziționarea unor roboți „cu destinație specială". Numai că... tipii se cam păcăliseră. Asociația Internațională a Ciberneticienilor *exclusese* cu hotărâre ideea de a se abroga legea potrivit căreia roboții *nu puteau ucide*, semnalând uriașele consecințe imprevizibile ce ar fi putut surveni. În poliție, însă, pentru descoperirea și capturarea infractorilor, pentru pază și operațiuni de rutină, roboții păreau să aibă un viitor strălucit. *Păruseră*, mai bine zis. „Inspectorii ideali" erau atât de tobă de carte, că te amețeau cu „variantele posibile", când le cereai să ia cea mai simplă decizie ori măcar să-și exprime păreri asupra unui fapt. Cazuistica infracționară, pe de altă parte, putea fi *asemănătoare*, dar niciodată *identică*, de aceea, excelenta memorie a roboților mai curând încurca treburile. Perfidia umană a infractorilor, care știau că se găsesc în fața unor roboți, se dovedise și ea practic superioară unei „logici de fier". Ceea ce un simplu comisar cu experiență dibuia de la prima vedere a suspectului (ori după primele fraze schimbate cu hoțomanul), unui robot îi lua ceasuri de „analize" care duceau, de cele mai multe ori, la o concluzie falsă. Escrocii, în special, își bătuseră joc magistral de asemenea „detectivi", ba mai relataseră ulterior și unor pehlivani de ziariști „dialogul purtat cu anchetatorul". Materialele făcute publice compromiseseră aproape definitiv ideea, astfel că roboților începuseră să le fie lăsate doar sarcini de pază și control, munci de birou sau în laboratoare. Dar și aici o zbârceau, de vină fiind însăși intransigența lor. Dacă șeful unui asemenea robot ordona, de pildă, „să nu lase pe nimeni să intre" și pleca liniștit la culcare, putea veni șeful șefilor, ministrul sau guvernatorul în persoană, robotul nu-l lăsa să treacă, până nu primea ordin din gura șefului său. În plus, în poliție, de când lumea, mai erau și... situații speciale. Dacă la vama aflată pe Baza 11 – unde se afla acum atașatul comercial – ar fi fost roboți programați să depisteze narcotice, aur sau diamante, *nimeni* nu i-ar fi putut convinge să se lase mituiți, pentru a realiza operațiunea „cu zurgălăul". Iar dacă li se

introducea în program ideea de-a se supune ordinului și „a închide ochii uneori“, oamenii vameși de pe Baza 11 ar fi găsit modalități de a obține mită zilnic, profitând de... „micul amendament“. Și scopul utilizării roboților intransigenți devenea ratat.

Proiectantul-șef al Uzinei de roboți cu destinație specială se încăpățâna, însă – părea să fie „un hobby“, dacă nu cumva o obsesie – să le trimită, cam la trei luni, „altă marfă“, roboți-*inspectori*, asigurându-i mereu că era „mult perfecționată“. După primele zile, noul prototip era returnat, ca necorespunzător. În povestea aceasta aveau, desigur, un anumit rol și colegii umani ai robotului; din motive... diverse.

Șeful Poliției Spațiale ridică, așadar, cu scepticism privirea spre silueta ce apăruse pe ușă. Sofy exagerase muierește. Nu „arăta perfect“ deloc. Semăna cu un bărbat banal, blondin, de statură doar cu ceva mai înaltă față de medie, costum mai degrabă demodat, expresie placidă.

– Să minți știi, colega? întrebă scurt, decisiv, Șeful Poliției Spațiale.

N-L-9 rămase încremenit de această primire – care îi anula, probabil, fraza introductivă pregătită împreună cu psihoroboticianul uzinei – și recunoscu:

– Nu, domnule. Aceasta ar... contrazice prima lege...

– Atunci, poți să te întorci frumușel la autorii dumitale! E o greșeală de programare gravă, asupra căreia am atras atenția nu o dată! zvârli Șeful Poliției Spațiale, hotărât să testeze reacțiile la neprevăzut ale creaturii.

Robotul păstra aceeași încremenire timidă; părea blocat, pierit cu totul. Șeful avu însă strania senzație că niște antene lungi, invizibile se mișcau repede, încercând „să adulmece“ atmosfera ostilă. Și îl auzi pe N-L-9 întrebând:

– Dumneavoastră nu vreți să promovați, domnule?

– ...Poftim?!... Ce-ai zis?!

– Ați auzit bine, răspunse, ceva mai sigur de el, N-L-9. „Omul nu poate crea împrejurările, dar se poate folosi de cele ce se ivesc“, spunea Shelley.

– ...Cine... Cine spunea asta?! Care Shelley? Portarul nostru?

– Oh, nu. A fost un mare poet englez, domnule. Cea de față *ar fi*, cred, o împrejurare favorabilă, de care ați putea profita. Pentru a ajunge, de pildă, șef al tuturor polițiilor Sistemului Solar.

– Ei, drăcia dracului! pufni în râs Șeful Poliției Spațiale. Așadar, dacă te restitui uzinei, îmi ratez șansa promovării?!

– Desigur, domnule. Autorii mei consideră că sunt o autoritate în materie. Și sunt. M-ar expedia la șeful unei secții de poliție terestră, care ar beneficia de mine. Și ar promova.

– Ai uitat să spui că ești foarte modest! observă șeful.

– „Puteți fi siguri că modestia... își are întotdeauna cauzele ei!" remarca, în mod întemeiat, Heine – alt mare poet, pe care cred că îl cunoașteți. Eu nu am de ce să fiu foarte modest. Iar dumneavoastră nu aveți motive logice să treceți pe lângă prilejul de a fi *unicul* șef care are în subordine un inspector extrem de capabil, dar în care poate avea și *deplină încredere*. Gândiți-vă numai puțin, domnule! Un subordonat fără orgolii, fără pretenții, fără resentimente, fără probleme de familie, fără să-și revendice meritele. Merite care... ați putea declara că sunt ale dumneavoastră.

– A!... Zău?!.... Întrebarea e *dacă* vei ajunge vreodată să ai merite! Adică, să rezolvi măcar un caz.

– Am rezolvat deja două, domnule.

– Două?! Când?

– Azi-dimineață am elucidat un caz de omucidere; o tânără fusese strangulată în hotelul unde m-am cazat aseară. Am capturat apoi un ucigaș ninja, într-o piață a orașului, în timp ce veneam încoace. Aș putea soluționa însă spețe mult mai complexe. M-ați numi atunci adjunctul dumneavoastră...

– *Adjunctul meu?!* Parcă ziceai că nu ai orgolii!

– Nici nu am, domnule. Ați fi însă „posesorul *primului* adjunct din istorie care nu încearcă să-și sape șeful", zicea...

– A! Ce poet mai zicea și asta?!

– Nu. Psihoroboticianul-șef al uzinei zicea așa. Și ați promova rapid, pentru că... Știți, probabil, care sunt principalele condiții de promovare, domnule.

– Principalele condiții? făcu tot mai uimit șeful. Te referi la... chestiile alea din cărți! „Cunoștințe, fler, curaj..."

– Cred că m-am exprimat eu... inexact, domnule. Acelea sunt pentru polițiștii de rând. Mă referisem la marii șefi.

– A, ălelalte cioace! „Capacitatea de organizare și selectare a oamenilor cu adevărat capabili, dinamism..."

– Am spus „la *marii* șefi", sublinie robotul. Prima condiție, pentru a ajunge într-un post de... uriașă răspundere, este să dovedești că ești și poți fi tot mai util celor ce conduc Sistemul.

– A-ha! Asta... ar fi, deci, prima. Și a doua?

– A doua e să-ți creezi relațiile necesare în rândul unor persoane ce dețin posturi aparent neînsemnate, dar „cheie". A treia, să dispui de

informații cât mai... bogate despre actualii și viitori conducători ai Sistemului. A patra...

– La uzină ți-au vârât în... memorie asemenea...?

– Nu, domnule. Acolo am fost doar programat să fiu la curent, permanent, cu cele mai noi idei, descoperiri, teorii din domeniul social și cel al științelor necesar a fi cunoscute în anchete. Condițiile enumerate fac parte din Concluziile Congresului Mondial al Sociologilor Pragmatici. Poate nu ați avut timp să le studiați...

– Și... dumneata ai avut timp?!

– Pentru mine este extrem de ușor, domnule. E suficient să mă conectez zilnic, vreme de câteva minute, la un mare ordinator, pentru a înregistra ultimele noutăți. În aceeași manieră – dacă îmi veți îngădui accesul la computerul central al polițiilor – pot reține figurile, numele, poreclele, modurile de operare, adresele, complicii, particularitățile psihice ale tuturor persoanelor căutate pentru săvârșirea unor infracțiuni. Iar, dacă îmi veți încredința cazuri complexe, de interes guvernamental ori... petrecute *în marile familii*, ei bine, domnule, ați putea... să întruniți pe deplin primele trei condiții, *esențiale* pentru promovare. E logic, nu?

– O fi logic, dar nu știi să minți! punctă șeful.

– Asta nu. După cum cunoașteți, *prima lege* a...

– Dar eu nu îți pretind „să aduci atingere vieții omului", dragul meu! Să minți este... *cu totul altceva!*

– Nu trebuie adusă atingere vieții *sau fericirii* omului, corectă doct robotul. Iar principala derivată a acestei legi...

– Ascultă! i-o reteză Șeful Poliției Spațiale. Când ai fost conceput cu înfățișare umană și perfecționat pentru a fi confundat cu un om *s-a produs deja o minciună.* E logic?

– Acea minciună însă nu am comis-o eu, stabili domol Inspectorul. Am sesizat, totuși, de mult, ideea dumneavoastră. Și am prezentat-o ca pe o problemă importantă psihociberneticianului-șef al uzinei.

– Ei, nu spune! Și? Ce ți-a răspuns?

– Că un aspect non-uman ori purtarea unui semn distinctiv ar șoca mult mai puternic oamenii; iar, în contact cu infractorii, ar anula practic eficiența mea. Ca remediu, mi s-a indicat să le precizez, din capul locului, persoanelor oneste cu care discut că sunt un robot.

– Asta e o prostie! „Oneste"! Ha!

– Nu este deloc o prostie, îl contrazise robotul. Am două exemple edificatoare. Primul ar fi secretara dumneavoastră.

– Cum așa? se arătă nedumerit Șeful Poliției Spațiale.

– I-am spus... nu chiar din clipa când am intrat pe ușă, că sunt un robot. A fost suficient un minut de... minciună involuntară pentru ca apoi, când i-am declarat ce sunt, să citesc o reacție vizibilă de... dezamăgire, furie, dezgust! I-am provocat o stare emoțională negativă, de care aș fi putut s-o scutesc, dacă...

– Ți-a mărturisit ea ceva? Cum „ai citit"?

– Nu mi-a mai spus nici o vorbă, domnule. Dar... sunt programat să citesc exact emoțiile umane.

– Emoțiile?! Fără un cuvânt? Cum asta?

– E foarte simplu. Și dumneavoatră sesizați, nu-i așa, că cineva vă privește cu simpatie... sau cu ură. Cum percepeți asta?

– Habar n-am... Simt.

– Sesizați, de fapt, că se produc atunci pe fața interlocutorului ușoare *modificări:* destinderea sau contracția mușchilor faciali, în esență. La nivelul ochilor, nărilor, colțurilor gurii, apar schimbări minore, dar caracteristice, specifice, cuantificabile – care au fost implementate desigur în memoria mea. Am șocat-o, în mod nepermis, dintr-o eroare, pe secretara dumneavoastră. Și ar fi trebuit să fi învățat din greșeală, pentru că *e a doua* eroare pe ziua de azi.

– A doua?! I-auzi! Care ar fi prima?

– E vorba de un comisar de secție pe care l-am înfuriat, cred, pur și simplu. Prins de tensiunea unei situații – cea din piața unde era... asaltat acel ninja –, apoi de o discuție interesantă, am omis să-i spun că sunt un robot. Când s-a isprăvit acțiunea din piață, omul m-a invitat amical la o bere. Eu am realizat abia atunci că greșisem, i-am declarat ce sunt. Și... I-am produs un șoc foarte puternic, domnule! Pe deplin întemeiat. Comisarul a exclamat cu stupoare, cu indignare: „Uite bâzdâgania dracului! Și eu care-mi făcusem griji pentru «viața» lui!"

– Ai spus „ar fi trebuit să învăț din greșeală"? se interesă pe un ton meditativ Șeful Poliției Spațiale.

– Da, domnule. „Marea găselniță", spunea proiectantul-șef al uzinei, este aceea că eu am fost dotat cu capacitatea de-a învăța. Aceasta nu se referă doar la nevoia care mi-a fost programată de a fi permanent la curent cu tot ce va apărea nou în criminalistică sau în alte științe ori discipline de specialitate; nu se referă nici la simpla învățare – să spunem că am venit în contact cu un compus necunoscut și pe viitor mă feresc de el –, ci la puterea de a analiza erori complexe, în relațiile cu oamenii și a trage concluziile necesare pentru comportamentul viitor.

– Înseamnă că *sunt șanse* să înveți și să minți!

– E de datoria mea, domnule, să vă previn că învăț totuși greu orice. Este nevoie de timp...

– Eh! Oamenii pățesc la fel, unii se însoară chiar de câteva ori la rând, își aminti mofluz Șeful Poliției Spațiale. Voi încerca să te ajut, însă. Ia privește! pretinse el și atinse o clapetă a biroului.

Cele 12 ecrane aflate pe un perete concav lateral se luminară instantaneu. Imagini dinamice foarte limpezi aduceau în cameră momente dramatice.

– Ce vezi pe ecranul unu?

– Pare să fie anchetarea unei omucideri, presupuse N-L-9. După uniforma care se vede pe spătarul scaunului, victima ar putea fi pilot al patrulelor spațiale. A fost ucis cu o armă de foc, de la circa un metru.

– Ucis deci în camera lui. Victima este în pijama, căzută lângă pat! Nu sunt urme de luptă, nu? Deci nefericitul *a avut încredere*, până în ultima clipă, în vecinul, colegul, prietena sau... soția care, *prin surprindere*, l-a omorât! Corect?

– Da, domnule.

– Pe ecranul al doilea se vede jefuirea unei bănci. Este banca aflată pe Baza Unu, cea mai apropiată de Terra, cea mai bine păzită, dotată, de curând, cu sisteme de alarmă sofisticate. Nu te nelinişti, n-au nici o şansă să scape. Dar cei care au îndrăznit o asemenea lovitură trebuiau să se bazeze neapărat pe un sprijin intern. Cineva, un instalator, o secretară, un polițist ori o casieriță cu aer inocent le-a furnizat sistematic, săptămâni, poate luni la rând, *informațiile necesare*. Pe ecranul al treilea ce vezi?

– Pare să fie... o piață, domnule.

– Asta și e! Piața de narcotice și de arme. Oficial, guvernanții noștri „nu știu de ea", Mondoviziunea sau toți reporterii obraznici „n-au auzit să existe" această piață, unde nici n-au curaj să intre! Poliția districtuală se face și ea că plouă, în parte pentru că se obțin venituri grase din afacere – și pentru guvern și pentru polițiști –, dar și pentru că este singura modalitate de-a controla măcar un segment din traficul de acest gen. *Minciuna*, inspectore! O vei găsi strecurată oriunde pe toate celelalte nouă ecrane! În toate anchetele pe care le vei întreprinde! Pentru că minciuna e omniprezentă, omnipotentă, *lumea e făcută din minciună ca plaja din nisip!* Și dumneata vrei să conduci anchete criminale *fără să minți!?*

– ...Voi încerca, domnule.

– Dar pricepe că este imposibil să joci „fair"! Oamenii pe care-i vei ancheta mint toți *de sting!* Vei fi nevoit – dacă vrei să afli adevărul – să interpretezi diferite roluri mai ceva ca un actor! Să pari inofensiv, să

porți discuții galante, agreabile, asta, dragul meu, pentru a-i prinde cu fofârlica pe pungașii cei mari și a descoperi adevărul din noianul lor de brașoave!... Ai înțeles ceva?

– Tot, domnule. Și mă voi strădui să învăț. Dar pot să le declar oamenilor onești că sunt robot, nu?

– E limpede, n-ai înțeles nimic! râse Șeful Poliției Spațiale. Auzi „onești“! Facem totuși încercarea; îți fac hatârul de-a *nu* te trimite la brigadă – te-ar hali confrații în cel mult o săptămână. Vei lucra direct sub comanda mea. Fă-mi însă și dumneata o favoare! „Uită“, uită să declari *de la început*, pe unde mergi, că ești robot. Asta în interes pur profesional, pentru că îți voi încredința cazuri în care *orice* persoană cu care vii în contact poate fi un suspect. Le vei spune *după* finalizarea cazului, fii liniștit, celor ce merită să știe asta. Dacă îți convine propunerea, îți încredințez mâine primul caz.

– ...Și dacă nu, domnule?

– Dacă nu, dragul meu, te întorci la uzină și mergi la topit.

N-L-9 rămase nemișcat câteva clipe lungi. Rosti apoi rar, cu ochii în podea:

– Nu vreau să merg la topit, domnule. I-aș dezamăgi pe toți cei ce au lucrat mult timp la perfecționarea mea. Cel mai prost este... că, presupun, domnule, alți șefi la care aș fi trimis, mi-ar pune aceeași întrebare: dacă știu să mint...

– De asta poți fi sigur! Că s-au mai prăjit și ei.

– Iar atunci... Nu înțeleg, totuși, domnule. De ce considerați atât de important, de ce... vă încăpățânați să considerați esențială capacitatea mea de a minți? Dacă eu vă garantez că mă pot descurca... și așa! Că voi putea soluționa orice caz.

– Vei soluționa și eu mi-aș însuși cazurile rezolvate, da?

– Desigur! Ar fi însă... minciuna dumneavoastră, domnule.

– Foarte bine! Și? Ar veni, după aia, la dumneata un tâmpit de reporter și te-ar întreba „cum și cine a rezolvat cazul?“ Iar dumneata... M-ai face de râs, spunând *adevărul*, da?

– ...Da. Și... Acum înțeleg, domnule. Cred că într-adevăr trebuie să mă întorc la uzină, zise scăzut N-L-9.

– Nu fi fraier! îl opri Șeful Poliției Spațiale. Apoi îl cercetă lung și vru să se asigure: Ești *sigur* că nu ai orgolii? Că nu ai dori, așa, să fii... să fii temut de toți?

– „Cel temut e mai puțin fericit decât cei ce se tem“. Nu uitați asta, domnule! A spus-o Shakespeare.

– Ăsta știu c-a fost un scenarist de filme, asigură convins Șeful. Ei, dacă n-ai orgolii, cred că... se poate aranja. Vei declara oricărui reporter că nu dai interviuri! Și... îi trimiți la mine. Minți astfel?

– Nu, domnule.

– Bun. Numai că asta e o rezolvare temporară. Se vor ivi probleme... complexe. Promiți că te vei strădui cu adevărat să înveți să minți?

– ...Da, domnule. Dacă e necesar...

– Perfect! Ești angajat, pentru încercare! Spune-i secretarei să-ți facă un permis de acces, inclusiv la banca de date! Pe numele... N-L-9 zici? Pe numele Nel Nove să fie atunci! Ca să nu mințim, nu?

*

X-247 CĂTRE Y-24: EXTRAORDINARUL NINJA PE CARE NI L-AȚI TRIMIS SE SONASE COMPLET, INEXPLICABIL, ÎNCĂ DIN PERIOADA INFILTRĂRII. NU ȘI-A ÎNDEPLINIT MISIUNILE, BA, TONTUL, S-A LĂSAT ȘI PRINS, E ÎN ARESTUL POLIȚIEI. PROPUN LICHIDAREA IMEDIATĂ.

II. Suspectul numărul unu

– Înțelegeți deci, domnule inspector, ce *imensă* pagubă a fost adusă firmei noastre, prin introducerea, în Ordinatorul Central a acelui virus! își încheie Directorul uzinei disperata expunere.

Ultimul sosit se plimba prin cameră, cu un aer calm și important, părând „să gândească intens". Numai că asta pe Director nu-l mai impresiona. La fel de „stăpâni pe situație", se mai plimbaseră prin biroul lui și alți patru criminaliști, care-o făceau pe „marii detectivi". *Nici unul* însă nu fusese în stare să ajungă la o concluzie, să găsească *o dovadă* pentru a-l aresta pe vinovat. Emiteau și-acum „ipoteze plauzibile", prin încăperile vecine, după ce puseseră sute de întrebări idioate.

– Ce înțelegeți prin „imensă"? vru să știe lunganul blondin.

– Cum?! Nu cunoașteți profilul uzinei noastre?! Producem *nave spațiale*, domnule! se indignă Directorul. De eficiența cercetătorilor noștri depinde *însuși programul spațial pe următorii zece ani!* Suntem și principalii furnizori ai *poliției* spațiale!

– Vreți să spuneți că Mafia interplanetară ar fi interesată să...?

– Eu nu am pomenit de Mafia interplanetară! sări de pe scaun Directorul, subit speriat. Aia e treaba poliției, eu nu știu, nu cred nimic! Nu mă interesează decât să probați *care* dintre cei doi suspecți e vinovatul și să aflați de la el – prin orice mijloace – dacă mai are complici în uzină! Complici care ne-ar putea compromite definitiv în ochii clienților! Încă o chestie de-asta, domnule, ar însemna, practic, falimentul! Înțelegeți?

– Nu. Că nu mi-ați vorbit încă nimic de victimă, aminti Inspectorul. S-a săvârșit totodată un viol și o omucidere?

– A, da! Și asta! făcu un gest agasat Directorul, pe care-l motivă: Este același autor, în mod cert. Pentru că azi-noapte, în perimetrul central al uzinei, au rămas numai *trei* persoane: doi programatori și operatoarea de serviciu. Sigur, și omul de pază de la poartă. Dar, din

motive de securitate, nici chiar paznicul nu cunoaște codul de pătrundere în sala Ordinatorului Central!

– Vă gândiți să excludem deci paznicul din lista suspecților?

– Bineînțeles! Este un om care lucrează de 15 ani la noi. Ireproșabil! Și, oricum, dacă s-ar pricepe la computere, n-ar fi rămas paznic. El ne-a dat singurele informații utile până în prezent. Adică, declară că pe la ora două, operatoarea a fost chemată jos, la poartă, de un bărbat.

– Angajat al uzinei? se interesă plat Inspectorul.

– Nu. Un necunoscut. Operatoarea a fost chemată la poartă, a avut cu acel ins un schimb de cuvinte și a urcat numaidecât... din nenorocire pentru ea. *Unul* dintre cei doi programatorii pătrunsese în acel timp în sala Ordinatorului Central și introdusese afurisitul de virus! Concluzia celor patru criminaliști veniți înaintea dumneavoastră este că operatoarea l-a surprins pe programator, ăla a violat-o și a ucis-o, ca „să șteargă urmele". De lucrat, a lucrat cu mănuși, grupa sangvină e identică ambilor programatori, de negat, *neagă fiecare!* Acum înțelegeți situația?

– ...De când lucrează cei doi programatori aici?

– Ambii au fost angajați acum patru luni; obținând maximum de punctaj la testele de verificare. Amândoi au avut, în aceste patru luni, o comportare foarte bună. Totuși, cum să vă spun? se încruntă Directorul. Unul dintre ei... este logodit cu fiica patronului nostru; care e un om în vârstă. Prin apropiata căsătorie, actualul logodnic va deveni *proprietarul firmei*. Deci...

– Deci? făcu indiferent Inspectorul.

Directorul izbucni:

– Păi, ar fi *absurd*, domnule, să își prejudicieze viitoarea proprietate! Așadar, pentru mine, suspectul numărul unu rămâne celălalt! Numai că, cineva ar trebui să și *probeze* că e vinovat! Înțelegeți acum ce aștept de la dumneavoastră? Înțelegeți, domnule?!

– Mda. Acum, cred că da, recunoscu Inspectorul. Vreau să vorbesc, totuși, cu ambii programatori și cu portarul, zise el linear.

– Vă rog s-o faceți! Vorbiți cu cine doriți! Sunt reținuți toți trei de către admirabilii dumneavoastră colegi, în camere separate! Colegi care bat pasul pe loc de azi-dimineață, într-un mod foarte elevat! Că de aflat, se pare, nu au aflat ni-mic! Le-am zis să-mi comunice imediat orice „rază de speranță", dar văd că... Vă rog, domnule! Duceți-vă, interogați pe cine vreți, aveți deplinul meu acord! Îmi inspirați o mare încredere, duceți-vă!

– Vă mulțumesc! zise, insensibil la ironie, Inspectorul și ieși.

Directorul privi ca după un vițel mort; se învârti prin birou cu senzația că era o gânganie prinsă într-un borcan, de un copil rău. Ceru apoi să i se facă legătura cu Șeful Poliției Spațiale și avu surpriza să nu i se răspundă că „e plecat". Începu furios:

– Spuneți-mi, domnule, ăștia sunt cei mai buni criminaliști, detectivi, inspectori pe care îi aveți?

– Să înțeleg că... Ultimul poate v-a supărat cu ceva? zâmbi, fără să pară surprins, Șeful Poliției Spațiale.

– Iertați-mi franchețea, dar mi se pare mai idiot decât ceilalți patru! zvârli Directorul. Cred că pricepe greu și... E vorba nu numai de scaunul meu, de livrările care „sar din grafice" și se lasă cu penalizări și consecințe dezastruoase nu doar pentru noi, e vorba de viitorul uzinei – acum complet blocată, pentru că e conectată în întregime la Ordinatorul Central compromis –, e vorba de proprietarul ei, rudă cu guvernatorul zonal și...

– O-la! de ce nu mi-ați zis așa de la început? Vin la dumneavoastră, domnule, pornesc imediat! anunță Șeful Poliției Spațiale și ecranul videofonului se întunecă.

*

Aerodina ultrarapidă se înclină într-un viraj abrupt, dar coborî lent și se așeză pe acoperișul celei mai înalte clădiri a uzinei. Aparatul nu purta vreun însemn. Din el coborâră însă grăbiți patru găligani cu priviri iscoditoare, care se îndreptară spre un alt individ ce îi aștepta. Schimbară câteva vorbe, doi dintre noii veniți dispărură pe scara ce ducea în clădire. Ceilalți doi, spate în spate, cercetau văzduhul cu aere aparent indiferente.

– Totul e în regulă, domnule! auzi, un minut mai târziu, Șeful Poliției Spațiale în microportativul său.

Coborî din aerodină și porni spre lift, urmat doar de tipul care îi așteptase.

– Cum merge ancheta?

– Prost, domnule. Ambii programatori se încăpățânează să susțină că nu au părăsit birourile lor, că nu au introdus nici un virus în ordinator, că nu au violat-o și ucis-o pe operatoare.

– Inspectorul pe care vi l-am trimis ce face?

– Stă la taclale, de-o jumătate de ceas, cu unul dintre suspecți. Cine-i tipul, domnule?

– L-am împrumutat de la Anchete speciale, improviză prompt Șeful Poliției Spațiale. Condu-mă la el!

Trei minute mai târziu se afla în cameră cu Inspectorul și cu suspectul său, un ins brunet, care stătea liniștit pe un scaun în mijlocul camerei.

– Ce-ai aflat, inspectore?

– „Misterul" e dezlegat, domnule. A fost simplu.

– Nu zău?! Cum așa? făcu sceptic Șeful Poliției Spațiale.

– Inițial, am fost înclinat să cred, începu Inspectorul, că, de fapt, paznicul de noapte al acestei...

– Nu-mi răpi timpul cu toate ipotezele! Presupui că acest domn e vinovatul, da? Pe ce te bazezi?

– Nu presupun. Știu că acest programator *nu* este vinovat. Așadar, în ciuda opiniei domnului director al uzinei în care ne aflăm – celălalt programator, logodnicul fiicei proprietarului firmei, a săvârșit omuciderea și violul; tot el a introdus și virusul...

– *Logodnicul...*?! Îți dai seama ce spui?

– Perfect, domnule. Imediat ce l-am văzut pe... acest suspect, am realizat că el nu ar fi putut săvârși...

– *De ce* n-ar fi putut?

– Pentru că... facem parte din aceeași serie.

– Ceee?! înlemni Șeful Poliției Spațiale.

– Da, domnule. Înțelegeți că mie mi-a fost foarte ușor să constat ce este. Diferența rezidă în aceea că eu sunt profilat pe anchete criminale, el pe...

– Drace! A recunoscut că... e robot?!

– N-a recunoscut, domnule. E programat să nu recunoască nicicum. Am vorbit însă adineauri cu directorul uzinei de roboți; i-am explicat că e vorba de o anchetă criminală și mi-a confirmat. Uzina face un experiment, secret, cu acord guvernamental. Știți reacțiile de antipatie ale oamenilor față de roboți. Concluzia psihologilor uzinei unde am fost fabricați a fost că – din invidie, din teama că li se va lua locul – oamenii compromit discret, dar eficient, roboții despre care *știu ce sunt.* Ideea psihologului-șef a fost că un robot despre care nu s-ar ști ce este în realitate s-ar integra mult mai bine în activitate, demonstrând astfel...

– Ești *sigur* că *de acest* programator e vorba? Dacă e o confuzie? Că... grupa sangvină...

– Grupa sangvină fusese trecută în acte pentru că... trebuia trecut ceva. Actele sunt false în întregime. Și nu poate fi o confuzie, domnule. Adineauri, i-am detașat capul.

– ...Ce-ai făcut?!... Cum asta?

– Uitați-vă, domnule! zise simplu Inspectorul. Și se apropie de insul care stătea imobil pe scaun, degetele sale coborâră sub gulerul cămășii, pe gâtul programatorului taciturn, se ridicară apoi, apucară capul brunet și îl răsuciră scurt. Expunea, acum, privirii uimite a Șefului Poliției Spațiale, imaginea unei rețele de contactori ivite la baza gâtului acela ce părea retezat.

– Îl... îl poți pune la loc? Și... mașinăria va funcționa iar?

– Desigur, domnule.

– Fă-o! înghiți un nod Șeful Poliției Spațiale.

Inspectorul se execută, recuplă cele două părți ale ansamblului, meșteri iarăși ceva sub cămașa celui așezat pe scaun, în fața căruia Șeful Poliției Spațiale se opri.

– Colegul dumitale de serie mi-a făcut adineauri dovada că ești robot, începu el.

– Nu sunt robot, domnule! răspunse programatorul.

– Riscați să-l dereglați! preveni Inspectorul.

– Să-l dereglez?! Eu?! Cum așa?

– În cazul acestui exemplar, s-a aprobat o derogare a derivatei primei legi: „Să nu minți omul!“, ceea ce a sensibilizat mult programul general de comportament al acestui...

– A-a! Interesant mi se pare că se pot face asemenea derogări!

– Numai cele de excepție și repet, cu acord guvernamental. Spunându-i că i-am detașat capul, îl puneți în fața unei dileme logice...

– Bine, am înțeles. Dar *de ce* îi detașaseși capul?

– Mă gândeam, începu Inspectorul, că ar fi o demonstrație eficientă pentru a-l convinge pe logodnicul...

– Foarte bună ideea! Așa o să și facem.

– Da, domnule. Dar acum mă aflu *eu* în fața unei dileme. Directorul uzinei de roboți mi-a precizat că, încă pentru trei luni, nu ar dori să se cunoască adevărul despre acest... programator. Dacă va afla directorul uzinei în care ne găsim... vor afla și alții; iar experimentul...

– Nu compromit experimentul. Va afla doar „logodnicul“. Iar pe-ăla îl vârâm la zdup! explică Șeful Poliției Spațiale. Vino cu mine, inspectore! Să vină și... colegul dumitale de serie! Vom fi doar noi trei și „logodnicul“, într-o cameră! Vei repeta operațiunea cu detașarea capului.

– O voi face, domnule! Dar prevăd că vinovatul de uciderea și violarea operatoarei – era o negresă tânără, foarte frumoasă – va pretinde imediat un avocat.

– Și dacă va pretinde? ridică din umeri Șeful Poliției Spațiale.

– Ar fi important să aflăm, cât mai curând, cine a fost complicele lui, cel ce a chemat-o la poartă pe operatoare. Să știm dacă mai există alți complici în uzină. Dacă o firmă concurentă i-a trimis aici sau Mafia interplanetară. Dacă, înainte de a introduce virusul în Ordinatorul Central al uzinei, vinovatul nu a făcut o copie după materialul necontaminat.

– Păi... vom afla toate astea!

– Hm! Dacă își cheamă avocatul, acela prevăd că îl va învăța să tacă, să tragă de timp, să se târguiască...

– Spui că victima violată și ucisă era negresă?

– Da, domnule. Are vreo importanță?

– Să mergem! Lasă pe mine continuarea anchetei! Să nu mai scoți o vorbă din acest moment! O.K.?

– O.K., domnule.

Zece minute mai târziu – după ce programatorul robot fusese decapitat din nou, reasamblat și părăsise camera – vinovatul se așeză picior peste picior pe un scaun și anunță:

– Nu vorbesc decât în prezența avocatului meu.

– A, nu! Nu va fi nevoie de avocat, frumosule, pentru că ai să evadezi în curând. Nu face mutra asta mirată! continuă zâmbăreț Șeful Poliției Spațiale. Eu te voi ajuta să evadezi, acum, peste un ceas! Inspectore, fă-mi legătura cu secretara mea!

Se instalase în spatele scaunului pe care stătea „logodnicul", puse patern mâinile pe umerii vinovatului, așteptă ca pe ecranul videofonului din cameră să apară capul ciufulit al lui Sofy și atacă vioi:

– Draga mea, cred că putem face afacerea cu șeful sectei aceleia, Buru-Bau! Îl am aici pe amicul care i-a violat și ucis fiica, l-aș putea ajuta „să evadeze". Cât zicea că oferă tatăl nefericitei negrese?

Sofy – versată deja în trucuri de-astea de mult – luă un aer indignat:

– Domnule, dar nu putem încheia o asemenea... tranzacție!

– Ei, nu! De ce, Sofy?

– Chiar acum două seri a fost pe programul local de televiziune un reportaj... îngrozitor! Se pare că membrii sectei – afro-asiatici în majoritate – au torturat cu rafinament, timp de trei zile, pe un băiat nenorocit care furase doar câteva zeci de credite din casieria sectei. Sunt niște adevărați sălbatici, domnule, au niște concepții... foarte ciudate despre cinste și... modul de pedepsire a vinovaților! făcu oripilată Sofy.

– Niște sălbatici care au promis, în caz că le oferim vinovatul, o sumă frumușică, dacă-mi amintesc bine! Pentru premierea stimulativă a polițiștilor conștiincioși. Despre ce sumă era vorba, Sofy?

– 80 000 credite, domnule, dar...

– Ia legătura cu șeful sectei Buru-Bau! Spune-i, din partea mea, că, pentru 100.000 de credite, îl va avea viu și „neprelucrat“ pe ucigașul-violator al fiicei lui! Într-o mașină tip dubiță, sub podul care duce la abator. Li-l vom livra la o oră după ce suma convenită va fi virată în... în contul meu de la bancă – deocamdată, desigur. Verifică dacă au intrat cele 100 000 în cont și mă anunți aici, așteptăm!

– ...A!... În contul... Înțeleg, domnule! Imediat! promise cu un zâmbet edificat Sofy și ecranul videofonului se întunecă.

– Acum putem aștepta liniștiți, domnilor! anunță Șeful Poliției Spațiale. Vă propun, dacă nu aveți nimic împotrivă, să facem, până primim răspunsul, un pokeraș! încheie el bine dispus și scoase din buzunar o pereche de cărți de joc.

*

Doar trei ceasuri după ce vorbise la videofon cu Șeful Poliției Spațiale, Directorul uzinei îl auzea pe cunoscutul polițist spunând cu degajare:

– Totul e rezolvat. În ciuda aparențelor logice, tânărul logodnic al fiicei patronului dumneavoastră *e autorul!*

– Nu se poate! făcu stupefiat Directorul.

– Ba se poate. A mărturisit că logodna făcea parte din planul imaginat de firma „Solar“!

– „Solar“?! Canaliile! Pirații! izbucni aprig Directorul. Dar tot nu îmi vine să cred! Logodnicul?!

– A fost surprins, într-adevăr, de operatoare – pe care complicele nu izbutise s-o țină de vorbă la poartă suficient timp – deși o curta de câteva zile. Micuța negresă a revenit în sala Ordinatorului Central, l-a surprins pe infractor și... „A trebuit“, zice el, s-o suprime. Abia după aceea a violat-o. Tipul, în ciuda performanțelor profesionale și a aspectului plăcut, este un dezaxat.

– A mărturisit el... tot ce mi-ați spus?!

– N-a avut încotro. Am amănunțita declarație înregistrată! Ar fi bine să-i prezentați o copie patronului firmei, pentru a vedea cu ce monstru l-am împiedicat să-și mărite fiica.

– O, desigur, domnule! Și sunt convins că recunoștința...

– Înainte de-a vorbi de recunoștință, trebuie să vă spun că mi se oferiseră 500 000 de credite pentru a-l lăsa să evadeze pe vinovat, menționă preventiv Șeful Poliției Spațiale.

– 500 000!? Domnule, dar firma noastră, patronul, cred că va fi gata să ofere dublu, ca recompensă...

– Nu te grăbi, directore, n-am terminat! Într-o incursiune anterioară în camera Ordinatorului Central, „logodnicul“ copiase materialul *necontaminat.*

– Dumnezeule, nu! Înseamnă că „Solar“... dispune deja de *toate rezultatele cercetătorilor noștri!?*

– Da. Dar directorul firmei „Solar“ se va prezenta la dumneavoastră azi, cu copia aceea și o va restitui, intactă.

– Oh, nu! Nu-mi vine să cred! exclamă Directorul.

– Am avut o discuție cu el, după ce-i luasem declarația vinovatului. Am apelat la sentimentele lui creștinești...

– La sentimentele... creștinești?! Ale rechinului ăla?!!

– Adăugând, sigur, și câteva consecințe posibile ale unei acțiuni – dovedite cu probe incontestabile – prin care omul lui încercase *să saboteze un proiect guvernamental și polițienesc de dezvoltare.* Firma „Solar“ s-a angajat să nu vă mai facă pe viitor concurență; se va profila pe micronave turistice, de amatori.

– Nu ne va mai face concurență!? Și *va restitui copiile?!*

– Intacte! Las, așadar, la aprecierea dumneavoastră valoarea sumei pe care ne-o datorați ca recompensă, mie... și inspectorului Nel Nove, aici de față, care... Mă rog, am rezolvat cazul împreună.

– Vă asigur că veți fi mulțumiți, domnilor! șopti impresionat Directorul. Așadar și... domnul inspector a contribuit la soluționarea cazului? întrebă el întorcându-se spre cel de-al doilea musafir aflat în cabinetul său, musafir care tăcea ca un peștișor.

– Da, zise Șeful Poliției Spațiale. A sesizat un fapt... mărunt, dar important. Vă rog să ne scuzați acum, trebuie să rezolvăm încă o serie de formalități.

*

– Ați mințit, domnule, nu-i așa? Secta Buru-Bau nici nu există? întrebă Inspectorul, un sfert de oră mai târziu, în aerodina care îi transporta spre sediu.

– Buru-Bau? Nu știu dacă există, întreab-o pe Sofy! se amuză Șeful Poliției Spațiale. Ți-am explicat că altfel nu poți finaliza cu succes o anchetă! Spune-mi însă... *ești sigur* că „logodnicul“ e vinovat? Între noi fie vorba, crezi chiar că *ar fi fost imposibil* s-o fi făcut ălălalt? Că eu, unul, de când constat evoluția asta a roboților...

– A, nu, domnule! rosti plat Inspectorul. O mică abatere de la lege – făcută cu aprobare guvernamentală – este una. Colegul meu de serie *fusese programat* să nu recunoască faptul că e robot. Dar atât.

– Deci chestia cu virusul, omuciderea și violul...?

– Evident, un robot *nu putea săvârși așa ceva*. Știința, domnule... nu a progresat atât de mult! zise la fel de plat Inspectorul, dar adăugă cu un surâs mic: Încă!

*

X-247 CĂTRE Y-24: NINJA LICHIDAT LA TIMP. OPERAȚIUNEA „AUSTRALIA" PREGĂTITĂ, „FETE DE VIITOR" ÎN DERULARE.

III. Frumoasa și Inspectorul

– Cum merge cu „zurgălăul"? întrebă Șeful Poliției Spațiale.

Sofy se ridică de la pupitrul ei, îi făcu un semn aproape imperceptibil spre celelalte trei secretare care se aflau în cameră – era extrem de prevăzătoare, uneori suspicioasă chiar – își urmă șeful în încăperea alăturată, închise ușa și raportă sec, în maniera ei:

– Prost de tot.

– De ce naiba prost?! Mi-ai spus ieri că pe Cosmodromul Trei de pe Terra i se pusese, *cu deplină discreție*, domnului atașat comercial un microemițător, greu detectabil, în geanta de voiaj. S-a prins totuși la figură?

– Greu de crezut. Probabil, nu! Numai că domnul atașat nu a mers cu cele 300 de diamante brute, sustrase din minele de pe Marte, la vreun șef mafiot, cum sperați. S-a dus direct la locuința unui tăinuitor. De unde a ieșit fără valiză. Și a plecat spre casă.

– Foarte bine! Presupun că locuința tăinuitorului nu este supravegheată de niște ageamii.

– S-au luat toate măsurile necesare, desigur, zise Sofy.

– Nu avem atunci decât de așteptat. Va veni, curând, la el, fie un șef mafiot, fie „un curier". Sau tăinuitorul va duce geanta cu „zurgălău" la un șef mafiot. Iar atunci...

– Nu e deloc atât de simplu, contrazise scăzut Sofy. Neplăcut pentru noi este faptul că avem de-a face cu un tăinuitor calificat. Martinez, cel mai bun inspector al nostru în materie, îl urmărea de mult. Și totuși... Făcuse, acum trei zile, o percheziție la locuința tăinuitorului. Se știa că mai primise – de la o femeie neidentificată – circa un kilogram de diamante brute, aduse tot de pe Marte, cu o zi în urmă!

– A, da, știu. Martinez nu a descoperit nimic, mi-a spus că echipa... s-a rătăcit realmente printre cotloanele și subteranele „magazinului de antichități" pe care îl are tăinuitorul; că, după opt ore de scotociri

infructuoase, a trebuit să plece... cu buzele umflate. Bine, Sofy, dar de data aceasta avem „zurgălăul"!

– Nu-l mai avem. La nici jumătate de oră după plecarea atașatului comercial de la „magazinul de antichități", „zurgălăul" fusese descoperit, pesemne, de tăinuitor și... A încetat brusc să mai emită vreun semnal! Adineauri am primit vestea.

– Tăinuitorul sau altcineva a părăsit magazinul?

– Nu, zise Sofy. Magazinul se deschide abia peste un ceas. Diamantele trebuie să fie acolo. Se presupune că și celelalte, aduse de femeia necunoscută. Numai că...

– Martinez să facă acum, imediat, o nouă percheziție! E totuși bun acest Martinez, mărește-i echipa care va răscoli! Să caute, de data asta până găsesc!

– Chiar înainte de a veni dumneavoastră, mi s-a comunicat că Martinez e la spital. A fost rănit grav, în timp ce venea spre sediu, în plină stradă. În prezent, nu avem pe Terra un alt om, specializat în percheziții, la fel de bun ca el. Propun, deci, să cerem sprijinul poliției zonale terestre.

– Nici să nu te gândești! E acțiunea noastră! se revoltă Șeful Poliției Spațiale. Așa că... trimite-l pe Nel Nove!

– Pe cine?! Pe... robot?! strâmbă din nas Sofy. Domnule, dar...

– S-a descurcat bine în aflarea acelui ucigaș violator care introdusese virusul în computer.

– Acolo era vorba de-a afla *un* vinovat din doar *doi* suspecți! protestă Sofy. Doi suspecți, din care unul *a avut bafta* acest „Nel Nove" să fie tot un robot ca și el! A fost o simplă șansă, domnule...

– Știi ce, Sofy?! Polițiștii se împart în două categorii. Unii care *găsesc* și alții care *nu găsesc* niciodată nimic, indiferent câte cunoștințe, experiență ori curaj sau inteligență au! Nel s-ar putea să facă parte din prima categorie, iar eu... vreau să mă conving dacă este așa sau nu! Trimite-l la tăinuitor, să facă percheziția!

– Greșiți, domnule! observă țâfnoasă Sofy.

– Posibil. Așadar, pregătește, cheamă pe altcineva dintre oamenii noștri specializați, să continue ăla mâine operația, dacă Nel Nove va da chix azi! E bine așa?

– Da, domnule.

– Alertează-l deocamdată pe Nel, explică-i despre ce-i vorba, să înceapă scormoneala numaidecât! După aia, vino și spune-mi ce alte găinării s-au mai ivit în spațiul interplanetar! hotărî Șeful Poliției Spațiale, care scosese între timp, dintr-o splendidă ramă, poza unei

femei zâmbitoare ce tronase pe biroul său și se interesă: Ai o foarfecă, Sofy?

*

– Am de vânzare două locuințe. Superbe! Și foarte ieftine.

– Cred, frumoasă doamnă, că așteptați pe altcineva. Sunt silit să vă dezamăgesc, îmi pare rău. Eu conduc o anchetă.

– O anchetă?! Ce nostim! Dumnezeule, dar ce legătură aș putea avea eu cu așa ceva?! se miră femeia.

– Nu ar fi totuși prima oară, frumoasă doamnă, când ați fi implicată în trafic de droguri și diamante, aminti Inspectorul.

– Dar de fiecare dată am fost găsită *nevinovată!* întregi zâmbitoare vedeta – era cu adevărat frumoasă, încă. Ani la rând câștigase mai toate marile premii de dans ale Mondoviziunii. Hai să lăsăm astea! propuse ea senină. Acuzațiile care mi s-au adus și mi se vor aduce sunt simple scorneli! Eu am auzit, însă, despre dumneata, domnule inspector, că urmează să te căsătorești. Și că viitoarea soție și-ar dori, fie o vilă în Hawai, fie una...

– Cine v-a dat asemenea informații?

– Oh, sunt o persoană informată, râse femeia. Și interesată mai ales de polițiști, care mi se par niște oameni extraordinari! Atât de curajoși, de drăguți! De aceea, avocatul meu i-a și prezentat ieri logodnicei dumitale fotografiile și planurile celor două proprietăți ale mele. Singura dificultate e că... biata fată nu știe pe care s-o prefere! Ambele oferte sunt magnifice, ridicate anul trecut...

– Iertați-mă! o opri Inspectorul. Comiteți o eroare gravă. Aș putea interpreta asemenea propuneri drept o încercare de mituire. Nu mai e nevoie însă și de-așa ceva. L-am prins în această dimineață pe tăinuitor. A mărturisit că nu fusese prima dată când îi aduseseți, de pe Marte, diamante, în locul unor droguri foarte puternice – de pe urma cărora *au murit,* până în prezent, 116 tineri coloniști.

– Au murit 116? Și... eu adică dusesem drogurile pe Marte?! A spus asta?! Ei bine, dar trebuie să fie complet nebun tăinuitorul acela! Sau vreun drogat! Sunt convinsă că vei descoperi *acest adevăr,* inspectore! A, era să uit! Am auzit că logodnica dumitale are o profesie de-a dreptul fascinantă, este inginer de mine! Cea de-a doua locuință pe care o am de vânzare se află pe Marte; e „o vilă sub cupolă", desigur, dar în mijlocul unui vast teren... de vis. O, nu, te rog, nu mă întrerupe, nu e *numai* de vis! Explorări recente presupun că s-ar putea deschide acolo, în curând, cea mai mare mină de iridiu de pe planeta aceea.

– Cea mai mare mină *de iridiu?!* Și... vreți să vindeți...?

– O fac doar pentru dumneata. Îmi sunt tare simpatici toți tinerii căsătoriți, ciripi vedeta. După luna de miere, te-ai putea retrage din poliție. Ați începe, împreună cu soția, o exploatare foarte, foarte rentabilă.

– Și, îmi închipui, prețul terenului... ar fi „convenabil".

– Da, pentru dumneata, ar fi chiar *foarte* convenabil!

– Îmi pare sincer rău, sunteți tânără, frumoasă... Dar eu am să vă arestez, zise Inspectorul. Am toate probele...

– Vai, cât de amuzant ești cu „probele" alea! nu se neliniști deloc fosta mare dansatoare. Probe confecționate de concurență, evident! Înțelege, inspectore, sunt o femeie *invidiată;* fiind *dorită* de milioane de bărbați! șopti cald femeia, lăsând să-i scape, prin capotul elegant, picioare, ce-i drept uimitor de bine proporționate. Apoi completă: Viitoarea dumitale soțioară ar putea semna încă de azi *ambele* contracte de cumpărare. Un avocat de-al meu are totul gata. Acte întocmite inteligent, discret, pentru a nu surveni... neplăceri. Sau... *mama* dumitale ar putea cumpăra, *dacă* ți se pare mai bine.

– Mama mea?! Doamnă, eu...

– Inspectore, varianta cu *viitoarea* soție e foarte bună, dintr-un punct de vedere. O lună după ce dumneata termini „anchetarea mea foarte serioasă", te căsătorești cu o fată bogată. Totul e O.K., cine ți-ar putea reproșa ceva?! Numai că, în acea lună... Te iubește, sunt convinsă, dar... varianta cu mama e mai sigură, zău așa! Fii deștept, dragule, și ascultă-mă, știu eu ce știu. Iar tu, scumpul meu, ai petrece câteva „nopți de anchetă" de neuitat! completă zâmbitoare femeia, simțind ceea ce credea a fi încă ezitarea Inspectorului. Se ridică și se apropie seducătoare, își trecu brațele fierbinți pe după gâtul lui, gângurind: Ce *simți* că trebuie să faci acum iubitule, spune drept?!

– Regret, dar brațele dumneavoastră minunate ori două tentacule de caracatiță înseamnă pentru mine cam același lucru, mărturisi Inspectorul.

– Ceee?! Nu cumva...? se desprinse dezgustată femeia.

– Ba... Colegul meu, care este om, domnul inspector Martinez, n-a putut să vină și... M-au trimis pe mine.

– „Care este om"?! Aaa! Aaaa! făcu vedeta, pricepând în sfârșit, izbucni apoi aprig: Tinichea neroadă! Creatură hodorogită! Tot am să scap eu, te asigur! Și *prima* chestie serioasă pe care-am s-o fac va fi o *Ligă împotriva roboților!*

– Nici măcar nu ați fi originală. Există 279 asemenea ligi; unele oficiale, altele oculte. Toți membrii lor sunt indignați de pătrunderea

noastră *mai ales în poliție*. Li se pare „inadmisibil“! surâse Inspectorul și încheie: Afirmă că... *nu se pot înțelege omenește* cu nici unul dintre noi.

*

– Ce „poznă tare neplăcută“?! Îl trimisesem la acel tăinuitor de diamante! Nu l-a găsit? exclamă Șeful Poliției Spațiale.

– Ba l-a găsit, recunoscu Sofy.

– Tipul a negat atunci, l-a aiurit cu vreo prostie?

– Nu a mai putut nega. Pentru că... „Nel Nove“, mă rog, a descoperit în locuința lui, într-o ascunzătoare bine camuflată, nu numai cele 300 de diamante brute, ci și celelalte diamante, cam un kilogram... pe care echipele ce făcuseră perchizițiile anterioare nu le dibuiseră.

– Bine, și-atunci? „L-a pierdut“ pe drum pe acel tăinuitor! bănui Șeful Poliției Spațiale.

– Da' de unde! L-a făcut să mărturisească cine – în afara atașatului comercial – îi aducea diamante de pe Marte.

– A! Fir-ar să fie! Cine-i aducea? Fiul *cui?* Fiica sau nepoata *cui?* În ce dracu m-a vârât?

– Nu este rudă cu nici o persoană importantă, zise Sofy. Este o fostă mare dansatoare...

– Atât?! S-o umflăm repede atunci, până nu dispare!

– Inspectorul s-a prezentat deja la locuința ei. Aia l-a crezut Martinez, a încercat să-l mituiască, să-l seducă...

– Aha! Și nu i-a mers! râse Șeful Poliției Spațiale. Sau tipa i-a scăpat, totuși?

– Nu. Dar... a efectuat și o percheziție la locuința frumoasei.

– Și a găsit de asemenea diamante!?

– Era doar fostă dansatoare, nu tâmpită, explică Sofy. Nici droguri nu a găsit, evident.

– Atunci care-i pozna!?

– A găsit doar... Da, doar niște casete înregistrate; se folosiseră, în mod cert, camere cu obiectiv ascuns. În locuința fostei dansatoare se întâlneau tot felul de persoane; se organizau acolo... micuțe orgii... și cu animale.

– Fleacuri, Sofy! Adică, stai puțin! Precis printre participanți era și... Era și ruda cuiva important?

– Ați ghicit de data asta. Era! zise scăzut Sofy.

– În sfârșit, nu mi se pare atât de teribil. O să mușamalizăm cumva. O fi nepotul guvernatorului local? Știu că derbedeul ăla...

– Nu. E vorba... de o tânără femeie.

– Atunci târfa aia mică de fiică a viceguvernatorului! Aud că e de-a dreptul perversă! Ea e?

– Nu. *Este* vorba însă de o... perversă într-adevăr. Casetele – chiar și dacă *nu* s-ar spune despre ce persoană importană e vorba – tot ar face vâlvă, în cazul în care ar ajunge măcar parțial la ziariști. Că... E vorba de *nevasta* cuiva important! adăugă Sofy.

– Nevasta?! Hait! făcu Șeful Poliției Spațiale. Înțeleg. În cazul acesta, dacă o stație locală de televiziune ar pune mâna pe casetă... Numai că n-o să pună mâna, o să le păstrăm noi și... o să le folosim. Sper că ai luat măsuri să fie în siguranță casetele, să nu se facă nici o copie...

– Sigur, sigur. Numai că... o să vă deranjeze, totuși. Pentru că, la una dintre orgiile acelea, în compania a trei fii de șefi mafioți, apare... soția dumneavoastră! șopti Sofy.

– ...Soția *mea*?! În compania a *trei* fii de șefi mafioți?!

– Regret că trebuie să vă dau aceste informații, domnule. Știu că este... o surpriză îngrozitor de...

– Surpriză... Chiar surpriză nu e, Sofy! murmură Șeful Poliției Spațiale, dibuind după un scaun. Săptămâna trecută mi se raportase ceva similar; numai că atunci iubitoarea mea consoartă apăruse într-o spelunca, într-un cerc de nebuni, printre care era și... un șef mafiot. Acum însă, în alt loc și... cu *trei* fii de șefi mafioți...

– Vi se pare o coincidență, domnule?

– În mod cert, *nu este o coincidență*. Au profitat de... apetitul doamnei mele neveste pentru... asemenea „petreceri“. Au vârât în anturajul ei mafioți și fii ai lor, pentru a mă compromite ori șantaja. Dacă o copie a acelor casete se află deja în posesia mafioților...

– Inspectorul, acel „Nel Nove“, cum îl numiți, făcu o grimasă Sofy, susține că *nu* s-au făcut copii după casete...

– Hai, că-i bună! Cum poate susține așa ceva?! tresări înviorat însă Șeful Poliției Spațiale. Ia cheamă-l încoace!

Cinci minute mai târziu, Inspectorul intrase în cameră și Șeful Poliției Spațiale începu înfrigurat:

– Ai găsit niște casete la locuința acelei foste dansatoare, inspectore. Spune-mi, în primul rând, în afară de membrii echipei de percheziție, cine le-a mai vizionat?

– Nici ei nu au vizionat casetele, domnule.

– *Nu* le-au vizionat? Cum așa?!

– Erau mult prea preocupați, după „inventarierea“ diamantelor găsite în ascunzătoarea tăinuitorului, domnule, să găsească diamante

ori măcar narcotice și la fosta dansatoare. Asta căutau, nu-i mai interesa altceva. Eu am dibuit însă casetele, am plecat cu ele și le-am vizionat.

– Ha! Ai avut „o intuiție“? Ai și intuiții?

– Nu, domnule. Le-am descoperit, însă, într-o nișă secretă; nu alături de celelalte casete din vilă. Le-am vizionat aici, la sediu. Când am văzut că apăreau acolo, printre invitații fostei dansatoare, soția dumneavoastră și fiii a trei cunoscuți mafioți...

– Știi asta?! De... de soția mea și de cei trei...?!

– Figurau în memoria mea.

– ...Ei, drăcie! Cum asta?! Mă minți, Nel!

– V-am explicat că nu pot minți, domnule! zise robotul. Ați aprobat însă, în prima zi când am venit la dumneavoastră, să mă conectez la „banca de date“, în computerul poliției. Marii mafioți cunoscuți apar în acele fișe ale...

– Fiii lor însă nu!

– Ba da, domnule. Apar adică în fișe, datele de identificare ale soțiilor, amantelor, părinților, copiilor acestor cunoscuți șefi ai Mafiei interplanetare. N-am avut decât să cer fișierului computerizat al evidenței generale să-mi aducă pe ecran acele fotografii pe care... le-am inclus în memoria mea.

– A!... Ai memorat... Mă rog! Soția mea însă?!

– Poate ar fi mai bine, domnule, propuse linear Inspectorul, să continuăm discuția aceasta...

– Nu-i nevoie, Nel! Sofy nu-i doar secretara unu a Poliției Spațiale, ci și consiliera mea. Poți vorbi!

– Prima dată, doamna apărea – în memoria mea inițială – fiind alături de dumneavoastră, pe coperta „Revistei poliției“. La „Balul polițiilor“.

– Și ai reținut-o? De-acolo?! Vrei să spui că... ai în memorie *toate* informațiile și fotografiile care au apărut în... revista aia pe care eu... nici n-o prea citesc?!

– Sigur, domnule. Aceea însă era o fotografie insuficient de precisă. Așa că, adineauri, înainte de-a mă chema, am verificat. La computerul evidenței generale. Apoi la computerul Băncii „Rock“.

– Băncii „Rock“?! Ce ți-a venit? se miră șeful.

– Se vede că într-adevăr... nu prea aveți timp să citiți presa de specialitate, domnule. În ultimul Buletin informativ secret al poliției, este publicat un articol interesant. Se ridică ipoteza că Banca „Rock“ ar fi una dintre principalele „spălătorii“ ale mafioților. Am verificat adineauri și ipoteza s-a dovedit valabilă. Banca „Rock“ nu numai că servește, împreună cu patru mari magazine universale, la spălarea

banilor obținuți din traficul de narcotice, arme și pietre prețioase, dar... În computerul ei se află date privind persoane din Mafie care efectuează operațiunile bancare. Este un adevărat fișier operativ în care figurează interpuși, „oameni de paie“, tăinuitori, misiți, executori...

– Dar un asemenea computer... *Cum* ai reușit să pătrunzi în el?! Că, dacă au fost incluse astfel de date... trebuie să aibă un sistem de protecție sofisticat!

– Într-adevăr, domnule! A fost necesar să pierd 12 minute până i-am dat de cap. Dar a meritat. Soția dumneavoastră apare ca legătură a...

– Ah! A celor trei fii ai marilor mafioți!

– Nu, domnule. Cei trei fii nu figurează în acel computer. Doamna apare însă ca legătură a unui *șef* mafiot.

– E limpede, sunt pierdut! șopti Șeful Poliției Spațiale.

– Greșiți, domnule! zise Inspectorul. Soția dumneavoastră e o „legătură periculoasă“. Ei presupun că a intrat în compania acelui șef... *trimisă de dumneavoastră.*

– Trimisă de mine?! Să...se culce cu șeful mafiot?!

– Ei utilizează frecvent procedeul, domnule. Cu amantele... mai uzate, e-adevărat, nu cu nevestele. Dar au bănuit că...

– Asta-i totuși o veste bună, Nel! Dar ia zi! Presupui că *nu* s-ar fi făcut copii după acele casete găsite la dansatoare?

– Am întrebat-o chiar eu pe fosta dansatoare...

– A! Și *crezi că nu te-a mințit?!* Ce îți închipui? Că e și fosta dansatoare *tot robot?!*

– Nu e robot, domnule. Dar eu pot sesiza după inflexiunile vocii când cineva minte. În privința acestor casete, nu cred că minte. Ea a filmat, în secret, doar ca să se amuze. Avea un cerc de... tot felul de oameni, care... se distrau cum le trecea prin cap, în locuința ei.

– Ha! Și „întâmplător“ vrei să spui că s-au nimerit cei trei în compania... amoroasă a nevesti-mii?!

– Pot să vă pun o întrebare foarte intimă, dar foarte importantă, domnule?

– La dracu! Ai dori să știi dacă eu și nevastă-mea...?

– Nu, domnule. Mult... mai delicată.

– Alte femei în viața mea? Ei bine, s-a mai...

– Nu, domnule. Și mai delicată. Vreu să vă întreb dacă Mafia interplanetară a încercat să vă cumpere?

– ...Ce ți-a venit să întrebi asta, Nel?

– Tot din memoria mea inițială, domnule, știu că... mai toți șefii poliției spațiale au sfârșit prin a fi condamnați, pentru complicitate cu

Mafia. În prezent, presupuneți, cred, că se pregătește „o pedepsire“ a dumneavoastră. Greșesc, domnule?

– ...Nu, Nel. Mi s-a făcut luna trecută o ofertă voalată, dar suficient de tentantă sub aspect financiar, pentru a pricepe cine era în spatele ei. Am refuzat. Și, indiferent ce crezi despre fosta dansatoare, eu sunt convins că cei trei fii de mafioți nu frecventau întâmplător o asemenea vilă, unde venea și nevastă-mea.

– Ipoteza dumneavoastră e logică! observă Inspectorul. Ceea e știu eu însă, din „Teoria hazardului“...

– Din ce?!

– „Teoria hazardului“, domnule. Merită s-o studiați, e interesantă! sugeră Inspectorul, având aerul unuia care își amintește de un vin bun.

– ...Ăăă... Zău?!

– Din „Teoria hazardului“, așadar, rezultă că, în viața oamenilor, *întâmplarea* joacă un rol mult mai important decât se bănuiește.

– Aia-i „o teorie“, Nel! pufni neîncrezător Șeful Poliției Spațiale.

– De acord. Atunci, argumentele! Vila fostei dansatoare era frecventată de oameni diferiți. Toți însă tineri, plini de bani – asta i-a adunat acolo – și care voiau „deplină discreție“; doreau ca mai ales părinții lor să nu știe unde petrec. În al doilea rând, filmările în secret s-au făcut în urmă cu *trei* luni – deci *înainte* de a vi se face acea „ofertă tentantă“. Nu credeți că mafioții ar fi utilizat casetele în scop de șantaj, dacă știau de ele?

– Hm! Pare logic ce spui, oftă Șeful Poliției Spațiale, dar... Cine mai știe acum de casete?

– Noi trei.

– Și unde sunt?!

– Aici! zise Sofy și scoase din buzunar două mici casete, pe care le depuse pe masa șefului.

– Perfect! Nu discutați cu nimeni nimic! Nel, fă-mi un raport cu ce ai descoperit în computerul Băncii „Rock“!

– Am înțeles, domnule! se înclină ușor Inspectorul și ieși.

Șeful Poliției Spațiale se întoarse spre Sofy.

– Crezi că... ce presupune el e adevărat?

– Nu, spuse fără ezitare Sofy. Nu încercați să vă amăgiți! Se pregătește, desigur, o mare ofensivă. Dar Mafia adună și alte date.

– Mă tem că ai dreptate! mârâi Șeful Poliției Spațiale. Apoi o privi atent și întrebă: Nu-l prea agreezi pe Nel Nove, nu-i așa?

– Să-l agreez?! Mi se pare o mașinărie tâmpită, înfundată cu „teorii“ și ipoteze greșite, care ne va aduce numai belele.

– Verific-o! hotărî scurt șeful. Vâr-o deocamdată la detectorul de minciuni pe dansatoare! Și află...

– Este exact ce voiam să vă propun! zise Sofy. Chiar acum o voi face! Sunt convinsă că l-a păcălit pe „domnul inspector“.

*

X-247 CĂTRE Y-24: „LOGODNICUL“ ȘI „DANSATOAREA“ ARESTAȚI. ȘTIU FOARTE MULTE. PROPUN SALVAREA LOR PRIN AGENȚI DE INFLUENȚĂ.

IV. *Ființe extrem de sensibile*

– Ai verificat-o pe fosta dansatoare?

– Da, zise Sofy. Folosind două dintre cele mai moderne detectoare de gogoși. Dacă funcționează bine, nu aveți de ce vă teme, domnule! Nu reiese că tipa ar fi făcut copii după casetele acelea.

– Nel a avut, așadar, dreptate?! râse Șeful Poliției Spațiale. Arăta azi bine dispus, spre deosebire de ziua precedentă.

– Mda! Se pare... că a nimerit-o din nou, mormăi Sofy.

– Noutăți importante?

– Două evadări spectaculoase. Una din penitenciarul de pe Marte...

– Iar?! Asta cred că-i a patra în ultimul an!

– A cincea. Șeful patrulelor spațiale mi-a spus însă adineauri că i-a localizat! Micronava cu cei zece evadați se îndreaptă spre Baza 7. Cerea aprobare pentru a-i aneantiza, dar...

– Aneantiza?! Băiatul ăla e tânăr, dar a început să se rutineze! remarcă Șeful Poliției Spațiale. Sper că nu i-ai dat aprobare.

– Sigur că nu, domnule. Am pierde o navă, că au fugit, ai dracului, cu o navă de-a noastră! Și, ceea ce e mai important, n-am mai ști niciodată cine i-a ajutat s-o șteargă din minele de pe Marte, adăugă Sofy. Am luat deci legătura cu Baza 7. Când vor ajunge acolo, vor fi reținuți pe Cosmodrom.

– Au probabil arme! Zece evadați hotărâți să-și vândă scump pielea! Nu-i bine! Să „nu-i bage nimeni în seamă“!

– Dar atunci, domnule...

– Vor fi fericiți de reușită și „o vor face lată“! Baza 7 e plină de cabarete și tripouri, iar ei... nu cred c-au șters-o cu mâinile goale, râse Șeful Poliției Spațiale. Beți și fiecare în compania unor fetițe din rețeaua noastră, vor fi mult mai ușor de cules.

– Voi da dispozițiile necesare. A doua evadare, din Australia...

– Australia?!! Ce ne interesează pe noi?

– Doi dintre cei șase evadați din penitenciarul australian sunt foști piloți spațiali. Se presupune că vor încerca să fure o micronavă și „să se piardă“ undeva, în Sistemul Solar, apucându-se, probabil, de piraterie.

– Cosmodroamele au fost alertate? *Toate*, Sofy?

– Da. Dar evadații au evitat să se apropie de vreunul. Au fost semnalați mereu prea târziu. Singur „Nel Nove“ pretinde că *știe exact* unde intenționează äia să ajungă. Susține că „îi cunoaște“ – mă rog, are cazierul în scăfârlia lui –, că tipii se îndreaptă spre un fost motel părăsit... unde „își vor reface forțele“.

– Poate fi o ipoteză corectă. Merg äia într-acolo?

– Dacă merg, o fac foarte iscusit, în zig-zag.

– Nel unde-i acum? se interesă repede șeful.

– A cerut de trei ori permisiunea să plece. Spre un oraș aflat nu foarte departe de motelul părăsit. Vă căuta alarmat...

– Am avut o discuție cu avocatul meu, explică surâzător Șeful Poliției Spațiale. Trebuia să-i dai aprobarea.

– Nu i-am dat-o, dar tot a plecat, bombăni Sofy. Mi se pare că începe „să aibă inițiative“ și să manifeste tendințe de insubordonare.

– Robotul?! Ia spune, Sofy! De ce naiba nu-ți place deloc acest Nel? Nu-ți mai aduce trandafiri?

– Ba mi-a adus și ieri unul... albastru, azi, unul roșu. Nu-mi place pentru că e o mașinărie totuși! O mașinărie neghioabă, care are doar baftă și pe care simt că... încep s-o urăsc!

– S-o urăști?! Fii atentă, Sofy! Știi...

– Că „între un *da* și-un *nu* al unei femei nu-ncape un vârf de ac“? Că o femeie, când „urăște“ un bărbat, e de fapt gata să-i cadă în brațe? zâmbi superior Sofy. Ei bine, nu-i cazul, nu credeți?

– Tocmai asta poate fi grav! râse Șeful Poliției Spațiale.

– Ce v-a spus avocatul? schimbă vorba Sofy.

– Că sunt șanse să divorțez rapid, fără vâlvă, desfăcând căsătoria în favoarea mea. E tot ce-mi doresc!

– Mda! Poate ați fi fost *scutit* de... de toate aceste neplăceri, dacă m-ați fi întrebat și pe mine. Anul trecut, când ați hotărât să vă căsătoriți cu... scorpia aia! trânti Sofy și ieși iute din încăpere.

*

– Felicitări, Maria! zise Înaltul Comisar. Am urmărit de-a dreptul impresionat „desfășurarea“ fetelor tale.

– Impresionat?! își ridică sprâncenele Maria. Era directoarea Școlii feminine de poliție, o femei zveltă, frumoasă, cu trăsături înăsprite însă.

– Da, da! Am admirat încercuirea „ca la carte“, atacul în forță, bazat pe elementul surpriză. Nici o pierdere de efectiv și maximum de punctaj pentru rapiditatea operațiunii, că... v-am cronometrat, zâmbi bărbatul în uniformă impozantă, care urmărea acum, cu privirea, retragerea mașinilor. Practic, poliția locală, continuă el, n-a mai avut decât să-i încarce în dubă pe nemernicii ăia.

– Fetele mele n-au făcut altceva...

– Lasă modestia! o opri Înaltul Comisar. Am aflat că cei șase evadaseră din penitenciarul australian, ucigând opt gardieni. Am reușit noi multe în acest Sistem. Am izbutit să eradicăm, aproape complet, până și bolile venerice. Dar, uite, ticăloși, criminali de-ăștia *încă mai există!* Și erau infractori înrăiți, li se pierduse urma, se credeau liberi și chiar ar fi fost, *dacă* nu i-ați fi luat „ca din oală“, în dimineața aceasta.

– Au avut totuși timp să răpească și să batjocorească în fel și chip, *cu adevărat sadism*, câteva biete localnice; dintre care două... erau aproape copii. Nu s-ar fi întâmplat asta, dacă poliția locală ne-ar fi alertat imediat ce primise informația.

– Este remarcabil și faptul, păru să nu fi auzit remarca ei Înaltul Comisar, că, în timp ce s-a executat operațiunea de capturare, ți-ai permis să stai aici, cu noi. Bravo! E o dovadă că „șefele tale de clasă“ știu să se descurce deja singure.

– Este firesc, spuse Maria. În scurt timp vor conduce echipe de acest gen. Felicitările, însă, cred că ar trebui să le primească, în primul rând, domnul inspector aici de față, observă ea. În baza ipotezei formulate de el, transmisă prin videofon, polițiștii locali ne-au alertat – ei neavând suficiente efective pentru o asemenea acțiune.

– A, da! Domnul inspector... Nel Nove, dacă nu mă înșel, de la Poliția Spațială! surâse ciudat Înaltul Comisar. Vă las atunci să vă felicitați reciproc! încheie el și urcă în limuzina ultramodernă care îl aștepta, se îndepărtă spre oraș.

Maria nu își desprinsese încă ochii de la acel tip înalt, blond, îmbrăcat civil, care tăcuse tot timpul, cu un aer impasibil. Întrebă intrigată, cu interes profesional:

– Cum ați ghicit că *tocmai aici* aveau să se ascundă... bestiile alea? Că vor fi beți și în compania... unor nefericite!

– A fost un simplu pronostic. Bazat pe elementele cunoscute. Și pe asimilarea statisticilor, rosti rar Inspectorul.

– Bine, dar itinerarul lor devenise cunoscut multor polițiști cu experiență. Ipotezele se îndreptau însă spre cosmodroame, spre foste amante ale unora dintre evadați!

– Cred... că n-au studiat cu atenție articolele de specialitate, motivă Inspectorul. Ar fi știut că infractorii de acest gen sunt la curent cu legislația, tactica polițienească și practicile curente de capturare. Au presupus – corect – că vor fi așteptați de poliție pe cosmodroame, la adresele fostelor „prietene" sau ale prietenilor. Trei dintre ei – printre care și șeful lor – copilăriseră însă aici, unde a fost cândva un han prosper; apoi un motel modern, mai puțin prosper; iar acum... e un viitor deșert. Era „un refugiu" aici. Poate „raiul copilăriei" pe care încercau să-l regăsească? Era, oricum, un loc izolat. Când am văzut direcția – derutantă, ce-i drept – în care mergeau... am presupus „ținta finală". Că se vor îmbăta și „vor achiziționa" câteva femei, fete, mă rog, era iarăși probabil; trăiseră, ani în șir, în penitenciar.

– Și eu, și elevele mele urmărim presa de specialitate. Am primit chiar ieri un buletin informativ, în care se scria cum ați izbutit să-l neutralizați pe acel ninja. Se pare că ați avut o contribuție și în descoperirea acelui ucigaș violator care introdusese un virus în computer. Aș îndrăzni să vă invit să țineți o lecție în școala noastră, dacă... dacă nu m-aș teme... Știu că sunteți „un creier electronic", la propriu și la figurat. Dar tocmai pentru că aveți contact permanent – din ziua fabricației – cu tot soiul de jalnice epave umane... Ei bine, mă întreb dacă nu ați acumulat deja... mizantropie. Poate chiar dispreț pentru speța umană.

– Mizantropie? Dispreț? A, nu! asigură Inspectorul. Speța umană *m-a creat!* Am, apoi, o imagine exactă, statistică, la zi, despre numărul totuși redus pe care îl reprezintă răufăcătorii – în raport cu marea masă a celorlalți oameni.

– Acceptați atunci invitația mea?

– ...Nu. Elevele m-ar întreba, mai mult ca sigur, ce părere am despre operațiunea de azi, la finalizarea căreia am asistat. Și, cum nu pot să mint, aș fi nevoit să vă critic sever. Iar asta... ar fi total nepedagogic, nu?

– Stați puțin! Dar ce nu v-a plăcut, inspectore? întrebă ușor vexată Maria.

– Dacă aș fi primit aprobarea de-a veni aici mai repede, cred că nu ar fi fost nevoie de „atacul în forță" al elevelor școlii.

– A! Vă deranjează că au dat acest examen „pe viu"? Bine, dar trebuia făcută o verificare *practică*, dură, a celor învățate.

– Nu într-o asemenea acțiune. Aceste eleve sunt... niște biete tinere femei, unele adolescente încă.

Maria îl privea acum „cu alți ochi", gata să se înfurie tare de tot. Se stăpâni însă și-l întrebă suav:

– „Niște biete tinere femei"! Faceți parte cumva dintre cei ce desconsideră femeile-polițist? Tot așa cum unii apreciază că roboții n-au ce căuta în poliție?

– Nicidecum. Statisticile dovedesc substanțiala contribuție a femeilor în prinderea infractorilor. Folosindu-și însă iscusința, frumusețea, talentul actoricesc nativ; feminitatea, nu forța! surâse Inspectorul. Dumeavoastră însă... le transformați în soldățoi.

– Tot statisticile, pe care văd că le adorați, se zbârli Maria, arată că destule femei-polițist au fost ucise ori violate! Pentru că n-au știut să se apere perfect!

– Ori pentru că au fost implicate – de bărbați polițiști – în operațiuni care nu li se potriveau. Sau pentru că au acționat fără o bună acoperire, menționă Inspectorul. O femeie căreia i se răpește feminitatea, tandrețea...

– Bla, bla, bla! răbufni Maria. De ce credeți că le-a stricat cu ceva operațiunea?

– Au ucis! punctă scurt Inspectorul. Pe trei din cei șase...

– Din cei șase *nemernici!* explodă enervată Maria. Au văzut, cu ochii lor, „bietele mele eleve" ce făcuseră scârbele de bărbați, cu nefericitele care le încăpuseră pe mână!

– Da. Și... *vor acumula ură pentru tot restul vieții.* Le-ați „dresat" să ucidă cu sânge rece. Le-ați deturnat sensul firesc al existenței. E grav. Ființele umane sunt extrem de sensibile, delicate! preciză robotul.

– Dar fetele mele se vor confrunta, peste-o lună, cu ucigași profesioniști! Și, ca polițist, ca femeie-polițist mai ales, *trebuie* să dispui de... hotărâre, *de ură chiar*, față de...

– Nu trebuie, surâse Inspectorul. Ură nu. Profesional vorbind, orice sentiment afectează exactitatea reacțiilor. Și ură? Față de cine? Față de alte ființe umane?

– Acei ucigași evadați, violatori, mai puteau fi numiți ființe umane?! izbucni cu furie Maria.

– Evident! Nu erau roboți, nu? Și, cine știe, *poate* că ar fi devenit, în alt context, mari inventatori, celebri sportivi sau artiști. Le cunoașteți biografiile?

– *Dosarele*, vrei să spui. Nu! ridică din umeri Maria.

– Unul dintre ei a fost pilot spațial de mare clasă. Al doilea, un escroc ce-a izbutit să păcălească zeci de oameni de afaceri și politiceni. Al treilea...

– Mă interesează ce-au devenit! Ce-au făcut! Și s-a văzut ce-au fost în stare să comită!

– Probabil nu am fost suficient de clar, poate m-am exprimat eu greșit. Am vrut să spun, explică domol Inspectorul, că aveau – cei pe care i-au ucis fetele dumneavoastră, doamnă – un coeficient de inteligență ridicat. Toți marii infractori – *unii nedovediți*, aflați în posturi înalte – au un coeficient psihic deasupra mediei, știți asta, nu?

– O inteligență machiavelică, non-creativă, practic distructivă! obiectă revoltată Maria.

– Eh! Ziariștii, și nu numai ei, spun asta și despre mulți oameni politici importanți! aminti Inspectorul. De aceea cred că... *Totul depinde doar de informația implementată în copilărie.*

– „Informația implementată“! Iertați-mă, dar vorbiți acum *chiar ca o mașină!* se aprinse și mai tare Maria.

– Dar sunt o mașină! se apără Inspectorul. Ceea ce am remarcat, însă, asimilând studii de specialitate și – ei, da, statisticile – e faptul că fiecare infractor fusese *„marcat“,* în copilărie, în adolescență, de un eveniment nenorocit (familial sau social) ori de un șir de evenimente, cu efect dereglator pentru tot restul vieții. La caracterele „tari“, această „marcare“ conduce la ură, la revoltă, răzbunare. La infracțiune. Urmează penitenciarul... care, de regulă, îi înrăiește, îi... mutilează psihic și mai mult.

– Îmi pare bine că *nu* te-am invitat să ții vreo prelegere, inspectore! zvârli fierbând Maria. Le-ai fi făcut mai curând apologia infractorului! Ai fi stricat tot! Dracu să te ia! trânti ea și se întoarse să plece.

– Specificul feminin cuprinde și tendința imediată spre fugă și insultă, când simte că *nu mai are argumente!*

Și Maria se opri. Rămase câteva clipe nemișcată, apoi întrebă:

– Atunci... Atunci *ce ar trebui făcut?*

– Nu am datele necesare pentru a găsi o soluție, spuse cu regret Inspectorul. Eu am fost programat să prind infractorii. Dintre care unii, ajung într-adevăr, bestii.

– Dar ce presupui că ar trebui făcut? insistă Maria.

– E foarte posibil să percep eu realitatea eronat. Poate și în ceea ce privește modul în care „le programați“ pe fetele Școlii de poliție. Dar nu cred. Presupun însă că... uimitor de inventivele ființe umane... ar trebui să găsească ceva spre *a nu apărea* infractorii! Pentru că... un măr stricat, pus între o mie de mere bune, nu va face decât să le strice și pe

cele din jur. Înmulțirea penitenciarelor și a „condițiilor bune, reeducative“ de-acolo sunt un paleativ trist și costisitor.

– ...Crezi chiar că eu *greșesc*? La școală! reveni Maria la ce o interesa. Pentru că... nu a fost asta prima aplicație pe viu.

– Un fapt care marchează pe viață nu poate fi șters, ca dintr-un computer, răspunse evaziv-nostalgic Inspectorul. Apucă pentru două clipe mâna subțire, prelungă, frumoasă a femeii, o privi parcă nedumerit, apoi conchise: Ființa umană, repet, este nebănuit de sensibilă, de fragilă.

*

– Aș vrea deci doar atât să-ți precizez! încheie maiorul – era reprezentantul unui înalt for guvernamental, un soi de poliție secretă –, adăugă cu o răceală de șarpe: Prima dată când îți mai vâri neisprăviții în treburile noastre *vei plăti scump!*

– Dar nici nu mi-a trecut vreodată prin cap! Habar n-am despre ce vorbiți! se apără Șeful Poliției Spațiale.

– Nu fi idiot! i-o întoarse dur maiorul. Evadarea din Australia fusese organizată de noi. Cu mari cheltuieli și... sacrificii planificate, estimate ca rentabile. N-au știut de această operațiune secretă nici evadații înșiși. Pentru că aveam nevoie, într-un scop... un scop ce nu te interesează, de doi dintre evadați. Sunt morți acum amândoi, grație mașinăriei ăleia infernale care se află în subordinea dumitale, acel „Inspector“-robot! Nu uita ce ți-am spus, eu nu glumesc niciodată! sfârși maiorul și ieși din birou, trântind ușa.

Rămas năuc trei clipe, Șeful Poliției Spațiale apăsă îndârjit pe clapeta dictafonului și strigă:

– Sofy! Unde-i Nel?! Unde mama dracilor umblă blestematul ăla? Găsește-l și cheamă-l imediat aici, înțelegi?! Imediat!

Ușa se redeschise și fu reînchisă cu grijă. Intrase Sofy, care anunță pe un ton apatic:

– Am să-l caut. Deodamdată însă vă caută pe dumneavoastră o damă voalată. Ar fi bine s-o primiți. Că a început să se întrețină cu secretarele tinere. „Le trage de limbă“ iscusit, iar proastele-alea...

– „Damă voalată“?! Cum a ajuns aici?! Afară cu ea!

– Nu pot! ridică un umăr Sofy. Are un permis de acces tip A și pretinde că e șefa de trib a consilierilor șefului ăl mare.

– Cee?!... A! Invit-o! Invit-o repede! tresări Șeful Poliției Spațiale, căutând o oglindă.

Noua venită intră cu pasul ei ezitant, de pisică ce explorează o casă străină. Ascultă cu un aer distrat vorbele de curtoazie pe care le debita gazda, după care tăie:

– Îmi pare bine că l-ai primit și ajutat să se afirme pe acel... Nel Nove, cum l-ai botezat? Hm! Îmi place.

Drace! Era „eroul“ despre care-i vorbise?! *Robotul?!*

– Am înțeles din prima clipă că el e cel la care foarte bine v-ați gândit! asigură surâzător Șeful Poliției Spațiale. Și l-am ajutat, sigur că da, îl voi și mediatiza, cum merită. Numai că... adineauri am primit vizita unui maior...

– ...turbat. Știu. Nel le-a torpilat „șusta“ cu sustragerea și îngroparea în secret a unor tone de diamante și metale rarisime, nu?

– Cu ceee?! rămase cu gura căscată Șeful Poliției Spațiale.

Femeia se opri din plimbarea prin încăpere și întoarse spre el capul. Voaleta de raze a micuței și nostimei pălării făcea să nu-i poată fi văzută clar fața.

– A! Nu-ți spusese, constată ea. Da, e o sinistră afacere de viitor, în care vor să-și asigure de-acum fonduri. Nu lua în seamă! Voi aranja cu șefii maiorașului. Dumneata ocupă-te mai eficient de ce am vorbit! *Avem nevoie de un erou!* Și, cu orice preț, vor încerca să-l distrugă.

*

X-247 CĂTRE Y-24: OPERAȚIUNEA „AUSTRALIA“ TORPILATĂ STUPID. PROPUN UTILIZAREA LUI „CARLOS“. VA COSTA ÎNSĂ MULT.

V. Metoda Doctorului King

– Hai, „Artistule“, mișcă! Domnul căpitan e nerăbdător să-ți ureze bun venit! auzi vocea dogită, zâmbăreață, a Sergentului.

„Artistul“ se grăbea, ce-i drept, cam încet. Nu numai pentru că începuse să îmbătrânească, ci pentru că era încă... buimăcit. Nu pricepea *cum de-l dibuiseră?*

Era prea trecut prin ciur și dârmon deja, pentru a nu se simți înspăimântat și... contrariat. Ultima lovitură o dăduse *singur*. Nu cheltuise nimic din ce „obținuse“, nu trăsese măcar la un hotel sau în ogeacul unei „baiadere“, știa cam ce îl putea aștepta făcând asemenea greșeli. Se ascunsese „cu tot mălaiul“ agonisit într-un vagon de circari, rămas de ani pe o linie moartă, într-un depou părăsit. Avusese de gând să stea pitit acolo câteva zile și să meargă apoi la un cunoscut care să-l treacă granița discret. Plan bun, plan sigur, *pe care nu-l știa nimeni!* Numai că, se trezise cu poterașii în jurul vagonului; îl luaseră ca din oală.

– L-am adus, domnule căpitan! distinse vocea Sergentului.

În spatele biroului hodorogit, Căpitanul arăta și el bine dispus, morfolindu-și una dintre havanele puturoase. Invită blajin:

– Fă-te mai încoace, scumpete! De data asta ai să verși tot.

– Ca întotdeauna în ultimii zece ani, domnule căpitan! început înviorat „Artistul“. Vremea când trebuia „să trageți de mine“ a trecut. Dar i-am mărturisit deja domnului sergent ultimele escrocherii, comise de când... n-am mai fost pe-aici. Cele două pe ordinator și ultima, cu văduva negustorului.

– Lasă măruntișurile! îl opri Căpitanul.

– N-aș zice așa, domnule! Că cele 300 000 credite ale babetei...

– Lasă măruntișurile! repetă Căpitanul. Își reaprinse gânditor havana și începu domol: Acum două săptămâni, băiețică, un hoț de buzunare, *ordinar, până atunci...* a spart Banca Centrală din oraș. Săptămâna trecută, alți doi cunoscuți *găinari* golesc, în plin centru al

orașului, unul – dubița care transporta arestați, altul – furgoneta blindată a celui mai mare magazin local de bijuterii.

– N-am, din păcate – ori din fericire –, domnule, nici o legătură cu ăia! zâmbi melancolic „Artistul“. Eu... mă știți doar. Escrocherii ingenioase, dar nu de anvergură. Chestia cu cei 300 000 ai baborniței a fost o excepție, ca să zic așa. Nu m-am vârât, însă, în viața mea la chestii mai grase, de milioane. Nu-i cunosc pe autorii de care pomeniți, îmi pare rău, dar... nu vă pot ajuta să-i prindeți.

– Fii liniștit, i-am pus la păstrare, ieri, pe toți! asigură Căpitanul. Și – surpriză, dragul meu – ei te cunosc. Mai exact spus, *te-au citit*. Ți-au citit, cu atenție, *cartea!*

– ...Cartea?! Cărțulia aceea pe care... A, despre asta era vorba!? îi veni inima la loc „Artistului“, surâdea încântat.

– Vezi că știi! Negi că ai scris „Mărturisirile doctorului King“?

– Sigur că nu, dar... Aia nu e escrocherie, domnule căpitan! Ce, oi fi primul care scoate o carte de-asta, unde, pentru doi bani, acolo, se împărtășesc oricărui fraier „taine neștiute de nimeni“.

– Cine e doctorul King? Cum l-ai cunoscut, unde-i acum?!

– Domnule căpitan! începu să se neliniștească din nou escrocul. Iertați-mă, dar sunteți în plină eroare! Cărțulia aia prăpădită nu e decât... o sinteză, pe înțelesul tuturor proștilor, a unor cărți care se găsesc la Biblioteca publică a orașului; dar pe care, fiind scrise „foarte savant“, nu le citește nici dracu! Eu mi-am pierdut o săptămână acolo, am șutit discret de ici un pasaj, de dincolo altul, periindu-le, sigur, ca să nu se poată proba plagiatul. Asta însă, știți foarte bine, o fac mulți. „Cărțile din cărți se fac“, nu-i așa?! Poate fi o compilație, poate fi... lucrare de doctorat, mă rog! Dar...

– Minți, secătură! trânti Căpitanul. Scrii negru pe alb, în cartea aceea, că marele vraci oriental King ți-a făcut mărturisiri complete; că doctorul mai dăduse lovituri la bănci – chestia asta ai vârât-o și în subtitlul cărții!

– Povești! Vrăjeală chioară, ca să pară mai misterios! râse „Artistul“. Nu vedeți că tineretul ăsta de azi nu mai citește nimic! De fapt, nimeni nu mai citește, dacă nu-i ceva ocult sau care să dea „rețete“ de îmbogățire rapidă! Pe „doctorul King“, pur și simplu l-am inventat! Îmi rămăsese în minte ceva din copilărie; o carte sau un circ ambulant! Toată broșurica e plină de scorneli; brodate, evident, pe ce-am șterpelit din volumele escrocilor ălorlalți, cu titluri de profesori, doctori, de care v-am vorbit! Totul e... o făcătură neroadă; care s-a vândut, ce-i drept, chit că hoțul meu de editor pretinde și-acum că „nu și-a scos nici banii

de hârtie“! Ăla hoț, domnule căpitan! Mai repede pe el ar trebui să-l umflați! sugeră plin de ranchiună „Artistul“.

– „O făcătură neroadă“, ai? hârâi neîncrezător Căpitanul. Atunci, poți să-mi explici și mie *cum* de niște puștani amărâți, niște ageamii, care citiseră „Mărturisile secrete ale doctorului King“, *au reușit* să dea lovituri la care *până atunci* nici nu visaseră?! *Și chiar ei recunosc!*

– Recunosc?! înlemni, câteva clipe, escrocul. Ei bine, trebuie să fie vorba de autosugestie. Scriam eu în carte – copiindu-i pe alții, desigur – cum trebuie, cum poți să te concentrezi, să-ți stimulezi voința și imaginația, să-ți descoperi „talente native latente“, pentru a realiza „orice scop“! Dar, vă dați seama, domnule căpitan, *dacă* ar fi adevărat ce „băsmeam“ acolo, aș fi dat *eu* lovitura secolului, nu m-aș fi apucat să vând „metoda“, așa, pentru doi franci! Din care doi, editorul...

– Nu vrei să-mi spui deci unde-i acum doctorul King!?

– Dar vă jur, domnule căpitan, că tot ce...!

– Foarte bine, acceptă Căpitanul detașat. Sergent! Du-l pe domnul autor să se frăgezească un picuț, până mâine dimineață!

– A, nu! tresări „Artistul“ disperat subit, căci știa ce înseamnă asta: un fel de carceră nenorocită, jilavă, plină cu șobolani – iar el avea oroare de jivinele alea scârboase – ultima oară când stătuse „la frăgezit“, în urmă cu vreo doi ani, nu rezistase mai mult de patru ceasuri și bătuse în ușă înnebunit, gata să spună... și ce nu făcuse.

– Dacă nici mâine dimineață nu-și amintește, continuă agale Căpitanul, rătăcește-l puțin în „garsoniera“ fraților Kraus.

– Nu, domnule, nu! strigă acum îngrozit escrocul – frații Kraus erau doi zdrahoni cu apucături feroce, pe care *cândva*, când nu-i cunoscuse bine, „Artistul“ își permisese să-i escrocheze.

– Spui unde-l găsim pe doctorul King sau nu?!

– Vă jur pe mormântul mamei, pe viața mea, domnule...

– Uite ce-i, lepră! reluă rar Căpitanul. În ultimile luni, imediat după ce a apărut cartea ta, s-au dat *17* găuri la bănci, magazine și vile! Am reținut toți suspecții cunoscuți încă de-acum trei săptămâni, dar *„Loviturile mari“ curg în continuare!* Că loviturile le dau acum... niște... *până ieri,* nepricopsiți, poate unii care nici nu au cazier! Am adunat noi de pe piață toate cărțuliile tale, dar doctorul King ar putea spune și altui neisprăvit ori scrie chiar el...

– Dar vă jur, domnule, că *e o născocire!* King e... un personaj!

– Zău?! Află, iubitule, că l-am priponit, din întâmplare, pe tipul care a izbutit atentatul dubiței cu deținuți. *Are,* într-adevăr, puteri... inexplicabile; unele și de clarviziune sau ce naiba or fi, pe care *și le-a descoperit citindu-ți cartea!*

– Minte de stinge! izbucni escrocul. Sau se autosugestionează!

– Nu minte! Vede al dracului de limpede tot. I-am pus în față fotografiile celorlalți doi suspecți – cel cu jaful Băncii Centrale și celălalt cu furtul de la magazinul de bijuterii; și ne-a spus imediat *unde* sunt, *cum* au procedat, că sunt *înarmați...*

– O fi fost complicele lor! se zbătu speriat „Artistul“.

– Sergent! Pune-i caseta! Să nu zici că n-am încercat să te ajut!

Sergentul meșterise la un aparat video, ce părea deja pregătit; pe ecran apăru un tip negricios, sfrijit, cu palmele strângându-și fruntea. Insul începu dezlânat... mimând „transa“:

– „Artistul“... cel căruia i-am citit cartea... va nega inițial... Va mărturisi, cred... ce doriți să aflați... abia după trei zile...

– Oprește! ceru Căpitanul, preveni: Eu *aș vrea* să te scutesc de aceste trei zile... Și aș mai vrea, bineînțeles, să pun mâna cât mai rapid pe banditul ăla de doctor King. Dacă vrei să înduri cele trei zile...

– Nu, domnule! Vă spun tot imediat! avu escrocul o inspirație profesională – nu-l cunoscuse pe jigăritul negricios, nici nu-l văzuse măcar până azi, cum nu-l văzuse pe „doctorul King“, dar „la război ca la război“ – declară ferm: El e! Doctorul King *este tipul acesta negricios de pe ecran!* N-a vrut să-mi spună numele real, dar el este, *în mod sigur!*

– Dă drumul în continuare! făcu plat Căpitanul. Sergentul apăsă clapeta aparatului și, pe ecran, jigăritul continuă, parcă „în transă“:

– Va încerca mai întâi... să vă convingă... că eu sunt... omul pe care îl căutați. Va pretinde că eu aș fi... „în mod sigur“!

– Paștele mamii lui de mincinos! răbufni „Artistul“. *A bănuit* că voi încerca trucul ăsta, domnule căpitan! Improvizează cu talent! N-are nu știu ce „puteri ascunse“, e un șmecher mai mare ca mine!

– Dă banda de la început, Sergent! ordonă, calm, Căpitanul. Ai să te convingi, dragul meu autor, că *are* ceva puteri oculte; prost e că n-am eu fotografiile tuturor tipilor care au dat cele 17 ultime lovituri... de-a dreptul magistrale, canaliile, și, de fiecare dată, duminica! De-am ajuns să-mi țin oamenii numai în alarme!

Sergentul manevră iarăși la video. Uluit acum, „Artistul“ îl văzu pe negricios privind o fotografie, îl auzi spunând:

– Acest individ e cunoscut... ca „Artistul“. Escroc, a obținut recent... circa 300 000... de la o bătrână. Se află acum... Un depou părăsit cred că e acolo... Da; și un vagon prăfuit... pictat... Un vagon de circ! „Artistul“ doarme... în vagon... cu geanta plină de biștari sub cap.

– Destul, sergent! rânji Căpitanul. Ia-l pe autorul nostru și... Să-i oferim atunci... programul stabilit! *După trei zile* să mi-l aduci... totuși

viu! Să-mi spună atunci... *cine* e misteriosul doctor King! încheie el, Sergentul îl înșfăcase deja pe năucitul „Artist" de ceafă și îl scosese din încăpere... mai mult pe sus.

Câteva clipe, în cameră se lasă tăcerea. Căpitanul își reaprinse havana.

– Nu minte. L-a inventat într-adevăr pe acel „doctor King"! se auzi o voce baritonală, care aparținea unui individ ce stătuse în umbră, într-un colț al camerei. Căpitanul obiectă însă:

– A, nu, domnule inspector! Am tot respectul, ați avut o contribuție hotărâtoare la prinderea celor șase evadați...

– Celor *trei*. Ceilalți trei au fost uciși, aminti Inspectorul.

– Eh, atâta pagubă! Eu cred că fetele de la Școala de poliție au făcut o treabă strașnică! Și, oricum, nu-i asta problema. Apreciez ideile dumneavoastră, cum a fost și cea în cazul „Artistului", când ne-ați sugerat să-l folosim pe negricios...

– Cred că îl puteți utiliza în continuare.

– Ar fi grozav! făcu visător Căpitanul. Dar, dacă aveți atâta încredere în intuițiile negriciosului, de ce vă îndoiți că „Artistul" nu ne va divulga, peste trei zile, locul unde-l putem găsi pe acel doctor King?!

– Negriciosul a zis: „Artistul vă va mărturisi, cred, ce doriți să aflați". Nu a specificat „că va spune adevăratul nume și locul unde se află doctorul King", doctor care... eu presupun că nici nu există.

– Ba eu sunt sigur să există! se încăpățână Căpitanul.

– Mă rog, nu este și ipoteza mea. Cred că pot „simți" când cineva minte. Dar s-ar putea să mă înșel, desigur. Mai probabil mi se pare însă ca, peste trei zile, „Artistul" să inventeze și să vă prezinte o versiune mai plauzibilă; mincinoasă, dar care... să vă convină.

– Ce vreți să ziceți cu asta?

– Nimic deosebit. Altceva mă preocupă. Spuneți-mi, ați petrecut o parte din copilărie, din tinerețe, în internate?

– Vi se pare că... se vede asta? Din modul meu cam necioplit de-a fi? se cabră parcă, jignit, Căpitanul.

– Deloc! Eu am însă cunoștințe pur teoretice despre viața în internate. Este o lipsă gravă, pentru elaborarea exactă a altei ipoteze pe care vreau să v-o supun atenției.

– Atunci... Am trăit mai mult prin internate, domnule inspector. De la nouă ani, până la 22, când am terminat școala militară, tot prin internate am fost.

– Minunat!

– Ha! Credeți?

– Minunat pentru cunoștințele pe care deci le aveți. Spuneți-mi, într-un internat de tip cazon pot circula totuși cărți neindicate în programă, chiar cărți interzise?

– O, da! Cu precauții mai mari, desigur, dar circulă... Alea au fost cam singurele cărți pe care le-am citit; la televizor nu prea ne lăsau, știți. Iar *după aia*... Îmi arde mie *acum* să citesc?!

– Atunci... Ziceți că „loviturile" la băncile și magazinele din oraș se dau, *de regulă, duminica*?

– Cele mai îndrăznețe, da! aprobă Căpitanul.

– Și mai bine executate? Care dovedesc bune cunoștințe „profesionale", riguroasă organizare, de tip... militar?

– La ce vă gândiți?! exclamă uluit Cpitanul. Doar nu bănuiți că... Fetele de la școala de poliție?!

– Mi-ar plăcea tare mult să mă înșel! asigură Inspectorul. Dar chiar la unele dintre fetele Școlii de poliție mă gândesc.

– Dar... Dumnezeule mare, cui i-ar trece prin minte?!

– Tocmai de-aceea! zâmbi Inspectorul. Și ele au socotit la fel! Și n-au socotit rău, nu?

– Domnule căpitan! se auzi vocea Sergentului. Iertați-mă că vă deranjez, dar Șeful Poliției Spațiale vrea să vorbească neapărat la videofon cu domnul inspector! E al treilea apel pe care-l face de azi-dimineață, dorește ca domnul inspector să revină imediat la bază. E furios și...

– Vin imediat! promise Inspectorul. Apoi așteptă până când Sergentul ieși din încăperea de anchetă și încheie: Îmi pare rău. Probabil nu voi putea rămâne până duminică aici. Verificați totuși această ipoteză! Negriciosul *să le vadă* când pleacă de la școală, sâmbătă, în permisie. Mă tem că... merită încercat.

– Dacă ar fi așa...! se ambală Căpitanul. Ah, dacă ar fi așa! Că prea își dă aere doamna directoare!

– Dacă va fi așa, căutați să fiți blând cu nefericitele.

– „Blând"?! izbucni crâncen Căpitanul.

– E necesar. Personal cred că au fost... deturnate de la modul lor normal de a fi. Schilodite psihic, dintr-o eroare pedagogică veche. În ce îl privește pe „Artist"...

– Ați vrea și cu el să fiu blând, nu?!

– A, nu. Cred că cele trei zile în compania fraților Kraus... îi vor prinde bine. Va avea timp să priceapă, poate, că *cea mai păcătoasă fărădelege* e să publici o carte, fără să te gândești la... *ce poți stârni*.

– O carte?! Exagerați, domnule inspector! Atunci televiziunea? Ați văzut ce emisiuni fac nenorociții ăia în ultimul timp?

– O emisiune – sau un ziar – moare imediat, zise surâzător Inspectorul. O carte însă... poate *rodi* și peste zeci de ani. Depinde doar... *ce* rodește.

*

Marele Șef mafiot trânti o labă groasă pe funduleţul rotund al micuței cu trăsături japoneze care stătuse cuibărită până în urmă cu un minut în brațele sale și care se îndepărtă cumințică, tăcută ca o umbră.

– Știu ce-ai venit să-mi spui, Pedro. Că ești prost ca noaptea; că devii... tot mai *inutil.*

– Señor! se impacientă Pedro, dați-mi voie să...

– Dacă „Bossul" află că am pierdut ultimele două transporturi cu diamante brute de pe Marte, ne va suci gâtul la amândoi, continuă pe un ton aparent degajat Marele Șef. Și asta pe bună dreptate, doar știi regulile! Nu mai ești polițist, Pedro, ca *să explici* de ce a avut loc un eșec. La noi „totul se plătește"!

– Señor, dar...

– Trimite atelierelor de bijuterii diamantele din rezerva noastră! Află cum s-au petrecut faptele! Dacă tăinuitorul de la care s-au ridicat ultimele două transporturi ne-a vândut...

– Nu ne-a vândut, señor! Mi-e cumnat! Vă asigur...

– Verifică bine, nu poți avea încredere *în nimeni* azi, dobitocule! i-o tăie Marele Șef, apoi continuă: Verific-o – acolo, în arest, unde e – și pe fosta dansatoare! Și tăiați-i gâtul, dacă apare cea mai mică suspiciune!

– De vină e numai Șeful Poliției Spațiale, señor!

– Aiurea, Pedro! Chiar dacă nu colaborează încă, tipul e... insignifiant. Ne-am rezolvat până acum foarte bine treburile sub nasul Poliției Spațiale. Nu, „Profesore"?

Cel de-al treilea individ, care asistase tăcut, până atunci, la discuție, era bătrânel, slăbuț, cu barbișonul rărit, sur. Preda chiar la vreo două universități, scrisese și cursuri, de drept și de morală. Se foise pe scăunelul lui, își potrivi mai bine ochelarii cu aspect demodat și încuviință.

– Într-adevăr. De vină este acea „orătanie cibernetică".

– Asta vream să spun și eu, señor! început să-și revină din spaimă Pedro. E un inspector-robot! El l-a prins pe acel ninja, care o cam luase razna, e drept, dar care ar fi putut fi încă folosit! El, capul ăla de tinichea, l-a dovedit pe-ăl de-a ratat mariajul cu nepoata guvernatorului și ne-a dat peste cap afacerea cu firma „Solar", ce ar fi trebuit să fabrice

pentru noi micronava de ultim tip! Tot acel nemernic „inspector“ a descoperit ascunzătoarea unde erau diamantele, din pivnița secretă a...

– Un inspector-robot?! Altul?! Au mai avut câțiva, își aminti, supărat parcă de o muscă, Marele șef.

– Ăsta e mult mai bine croit, señor! Trebuie distrus imediat – că de cumpărat nu se poate – distrus trebuie!

– Uzina le va livra altul, *identic!* râse ironic „Profesorul“. Da, *s-ar putea* să constituie, într-adevăr, o micuță problemă, bâzdâgania aia!

– Ce știi de „Bâzdâganie“? întrebă sec Marele Șef.

– Are implantate în memorie toate procedeele și datele cunoscute de poliție, inclusiv fotografiile infractorilor de orice tip, enumeră „Profesorul“. Dispune, de asemenea, de toate cunoștințele juridice, criminalistice, de tactică a poliției...

– Scutește-mă de pomelnicul ăsta! Care-i sunt punctele slabe?! pretinse Marele Șef. Are puncte slabe?

– Da, sigur. Numai că nu ne ajută prea mult, spuse „Profesorul“. Nu poate ucide. Dar poate imobiliza pe cineva, cu succes; ca în cazul acelui ninja. Nu poate minți...

– Cum, cum?!

– Nici asta nu ne ajută prea mult. Este eficient, după cum a dovedit, și fără să mintă. *Este însă robot!* O mașinărie deci, domnilor, o orătanie electronică! Iar oamenii, inclusiv polițiștii, au oroare instinctivă de așa ceva. *Aveau,* mai corect spus, preciză pedant „Profesorul“. Acest ultim produs *ar putea* cu timpul, să se facă agreat. *Acesta e adevăratul pericol.*

– Că... se va face agregat?! nu-i veni să creadă lui Pedro.

– *Agreat*, adică simpatic, tinere! susținu convins „Profesorul“. Un polițist inteligent, eficient, politicos, incoruptibil... Dumnezeule, ar putea deveni... „o vedetă“! Un mit, o adevărată legendă stimulatoare chiar, *dacă* l-ați distruge. Ziariștii, opinia publică ar cere să se fabrice „în serie“, asemenea bâzdâgănii, iar atunci, domnilor... *Acum* e doar un prototip *în curs de verificare,* dar... atunci...

– Scutește-mă și de imagini apocaliptice! îl opri Marele Șef. Spune-ne, dacă știi, cum poate fi terminat!

– Dacă știu? zâmbi mânzește „Profesorul“. Ei bine, domnilor, da. *Calomnia!* surâse subțire „Profesorul“. E o armă veche, dar... fără greș. Trebuie *compromisă* orătania! Trebuie să-i fie încredințată... o misiune în care să fim siguri că va eșua. Aranjați să-i fie dată! Iar eșecul mediatizați-l cu toată artileria „Mondoviziunii“! Mobilizați-vă oamenii de-acolo! E necesar să fie acoperit de *ridicol* acest „inspector“, la fel ca toți înaintașii lui care au încercat să pătrundă în poliție. Da, domnilor!

încheie cu un soi de morgă academică „Profesorul“. Aceasta e soluția, da, da, trebuie „făcut de rahat“!

– Excelent, „Profesore“! aprecie Marele Șef. Ai fost magistral, ca într-un amfiteatru; fiică-mea te adoră, să știi! adăugă el. Și bătrânelul se ridică, înțelegând că rolul lui fusese încheiat, se îndepărtă cu barbișonul în vânt, rotindu-și grav și preocupat umbrela uzată, de care nu se despărțea.

– Credeți, señor...?

– Pregătește sugestia hodorogului ca o variantă de rezervă! decise Marele Șef. Dar aranjează să fie distrus curcanul ăla cu program! Acum, repede. Până nu-l dibuie reporterii, până nu-l remarcă șefii lui nătărai din poliție, zdrobește-l! Cu o bazooka, dacă e necesar!

– O voi face, señor!... promise, cu elan, Pedro. La cealaltă, la propunerea mea... v-ați mai gândit?

– Zici că ai o casetă cu nevasta Șefului Poliției Spațiale? În compania marelui nostru șef *al finanțelor*, în izmene?

– Da, señor! O casetă chiar... foarte picantă! plescăi Pedro.

– Adu-mi-o! Să-l mai văd pe scârțanul ăla de finanțist că-mi face mizerii! Că, dacă ar vedea caseta „Bosul“...

– Senor, dar am putea... Am putea folosi caseta...

– Fă cum ți-am spus! Deocamdată, Pedro. Pentru ce dorești tu... mai e timp! surâse gânditor Marele șef, și, amintindu-și ceva, hotărî: Ocupă-te și de uzina de roboți care l-a fabricat pe „inspector“! *Orice* alt prototip identic să fie făcut țăndări înainte de-a ieși pe poarta uzinei! Răspunzi de asta, Pedro! *Cu capul!*

*

Y-24 CĂTRE AGENT TEMPORAL X-247: APROBĂM UTILIZAREA LUI „CARLOS“.

VI. Cea mai mare născocire

– Nu, domnilor! Cea mai mare, uriașa născocire a omului sunt *navele W!* strigă înfierbântat unul din ziariști. Puterea lor „de a curba spațiul" ne dă libertatea, nebănuită până mai ieri, de a ne desprinde, în sfârșit, de Sistemul Solar! De a străbate giganticele distanțe dintre stelele Galaxiei!

– A vorbit „un poet care promite". Să nu uităm că nu s-ar fi ajuns însă la navele W, dacă nu ar fi existat *computerele!* replică, râzând, un alt ziarist. Cibernetica este, de fapt, marea născocire care...

– Acum a vorbit „un prozator de succes", ce-i drept, cam ratat! Că nu s-ar fi ajuns, mă, la cibernetică, dacă nu ar fi existat *roata!* trânti un al treilea reporter. Da, da, roata, domnilor! Cel ce a inventat-o, „troglodituľ" ăla, acum cine știe câte mii de ani, nu e cu nimic mai prejos decât...

– Prostii! Până la roată, hotărâtoarea născocire pentru evoluția speciei umane a fost „domesticirea" *focului!* interveni un al patrulea.

Și discuțiile se încinseră. Fiecare argumenta, „demonstrând", de pildă, că *acele prime invenții* iscaseră și armele de foc! Și blindatele, bombardierele, bomba cu hidrogen, *ce ar fi putut* prăbuși în neființă omenirea, cum, poate, pe alte planete, se și întâmplase. Acum, cel puțin, se contraziceau toți. Fiecare „ținea cu dinții" la opinia inițială, dar asta i se păru Inspectorului, care îi asculta tăcut, că era totuși... de preferat.

Cu un sfert de oră în urmă, acești „lorzi ai televiziunii" – erau, aici, faimoși reporteri de senzație – fuseseră gata-gata să se încaiere. Se împărțiseră, atunci, în două tabere, susținând sau negând rostul „școlii de superdotați" spre care se îndreptau acum, în moderna aerodină.

Deși numai de câteva luni înființată, „Școala din insulă" avea o istorie lungă; mai exact spus, copiii superdotați care făceau obiectul „Experimentului H". În urmă cu zece ani, părinții acestor copii plecaseră să colonizeze planeta Mercur. Se știa că, pe Mercur, condițiile

de viață erau aspre. Dar era și o planetă „de perspectivă", grație minereurilor rare descoperite de geologi, chiar „dincolo de orice așteptări"!

Ca și în urmă cu ani, când în America se pornise „goana după aur", majoritatea noilor coloniști o alcătuiseră niște „desperados"– oameni foarte săraci, tentați de câștiguri rapide, plecați de prin periferiile marilor orașe, cei mai mulți din Mexic. Acești „xaltocani", cum se autointitulaseră, se îmbarcaseră, unii și cu familiile, pe navele de transport. Porniseră colonizarea cu îndârjire, făcând față cu bine nenumăratelor necazuri cauzate de condițiile de viață de pe Mercur. După vreo șapte ani însă, tocmai când greutățile inerente începutului păreau să fi fost depășite, ei bine, tocmai atunci, între coloniștii de pe Mercur... intrase dihonia. Xaltocanii începuseră mai întâi lupta pentru alungarea – sau lichidarea – celorlalți coloniști. Sfârșiseră prin a-i determina să fugă de pe planetă. Începuse apoi – tot din convingerea că unii își însușeau meritele ori munca altora – o luptă între ei, între xaltocani, împărțindu-se în două tabere, tot mai net delimitate. Eșuase orice încercare a reprezentanților Sistemului Solar de a-i potoli, astfel că – minereurile de pe Mercur fiind valoroase – fuseseră lăsați, în cele din urmă, „în plata Domnului", relația cu populația Sistemului Solar devenind... de troc: minerale contra produse, mai ales alimentare. „Sistemul (xaltocan) în Sistem" păruse să șchioapăte, dar a mers înainte încă vreo doi ani; după care izbucnise un dement război pe Mercur. Un război pustiitor, de autodistrugere... aproape totală. Se uciseseră în masă, cu furie; supraviețuitorii se vânaseră, apoi, cu străşnicie. Dezastrul nu se isprăvise decât când ultimii războinici (ori „războinice", pentru că se implicaseră în această luptă barbară și muierile, ba și copiii) izbutiseră să se extermine reciproc. Navele venite de pe Terra asolizaseră într-un pustiu. Cercetașii orbecăiseră prin tuneluri și galerii de mină, unde nu mai erau decât cadavre carbonizate. Descoperiseră, într-un târziu, într-o grădiniță de copii scăpată cine știe cum din măcel, doar un grup de 12 preșcolari; lihniți de foame și... cam sălbăticiți. Îi aduseseră pe Terra. Se începuse educarea... ori reeducarea lor și atunci...

Se descoperise „Efectul H", mai întâi. Cei 12 puști se adaptaseră inițial greu pe Terra. Se produsese însă apoi un... bizar „salt". Se dovedise că aveau o memorie excepțională, o inteligență ieșită din comun, talente matematice mai ales, înclinații *paranormale*; curând se puteau lua la întrecere cu computerele! Erau însă și „foarte răi", ziceau educatoarele. Erau chiar ingenioși în răutate, erau... niște „mici diavoli"! Asta trezise interese științifice, dar nu numai. Se ridicase

întrebarea dacă nu cumva solul planetei Mercur, pe care locuiseră, emitea un soi de radiație necunoscută, ale cărei efecte aveau să fie suportate și de alți viitori coloniști?! Până una-alta, după ce duzina de mici xaltocani *uciseseră* cinci copii tereștri și două educatoare – fără a se putea stabili nicicum care dintre cei 12 erau făptașii – se hotărâse izolarea celor „salvați din Infern", pe o insulă din Pacific, unde erau supravegheați atent de către educatori special selectați. Aceștia din urmă raportau uluitoarea capacitate de asimilare a cunoștințelor de către elevii lor și... *deocamdată*, nici o altă manifestare de violență parșivă. Îi domolise solul Terrei? Condițiile noi – neconflictuale – de educație? Ori... *mimau* supunerea? Acumulau cunoștine?! *Cu ce scop?*

Descoperit de presă ca „o sursă grasă", tocmai pentru că fusese ținut mult timp în secret, „experimentul H" iscase dispute: științifice, sociale. Ziariștii, marile companii de televiziune adoptaseră curând atitudini opuse, preluând speculațiile viitorologilor – primii care se divizaseră. Unii susțineau că, *în condiții normale*, pe Terra, „Școala din insulă" va promova tineri de mare valoare, similari celor din alte școli pentru copiii superdotați ce existau de mult pe Pământ. Alții afirmau, însă, că puștii fuseseră „definitiv marcați", că „experimentul H" va produce *monștri perfizi*, ce vor da de lucru, în viitor, Sistemului Solar, dacă nu vor constitui cumva... sfârșitul lui.

Așa că, ziariștii, după ce făcuseră un tărăboi amplu, pentru că li se interzicea să-i vadă „cu ochii lor" – și cu ochii camerelor de luat imagini, evident – pe „elevii din insulă", după ce ațâțaseră bine de tot diverse organisme internaționale, interplanetare, sute de organizații și... pe toți telespectatorii, ziariștii, deci, primiseră, în cele din urmă, aprobarea de a vizita școala. Până să ajungă cu disputa la „cea mai mare născocire a omului", se certaseră aprig pe vechea temă preferată, acuzându-se reciproc de *inconștiență* față de micii xaltocani și față de... umanitate!

Mai erau cam zece minute de zbor până la insulă. Tema cu „cea mai" fusese între timp și ea abandonată. Se trecuse la anarhism, calul de bătaie fiind „Carlos", tip foarte periculos ce luase numele unui faimos, *cândva*, terorist. Manevrat, se pare, din umbră de niscai organizații secrete, implicate în interesele unor mari companii, „noul Carlos"... avea ce avea cu xaltocanii. Se vorbea – dar câte nu se vorbeau? – că la originea războiului fratricid de pe Mercur fusese tot acest nou „Carlos", care iscase nebunia, ucigând câțiva lideri xaltocani. Și, pentru că, în afară de Mercur, alți xaltocani deveniseră coloniști și pe Marte, dar și pe alte baze spațiale, „Carlos" îi hărțuia metodic și îi lichida – fără să fi fost prins vreodată ori măcar zărit: fenomenalul

ucigaș nu lăsa urme. Acțiunile lui, de mare îndrăzneală și inventivitate, stimulaseră alte dispute. Căci unii justificau faptele lui „Carlos"; printre aceștia și ziariști – argumentul forte constituindu-l existența unor organizații oculte ale xaltocanilor, care organizații, ce-i drept, ființau și făcuseră destule, la rândul lor. Terorismul, considerat cândva „condamnat definitiv de istorie" și îngropat, *renăscuse*. Și prolifera binișor acum, pe fondul crizei apărute ca urmare a lipsei subite de minereuri rare ce nu mai soseau de pe Mercur.

Atenția Inspectorului fu atrasă de ceea ce părea să fie „o altercație mai serioasă" în apropierea ușii ce da în cabina de comandă. Văzu, apoi, cum cei doi stewarzi se prăbușeau. Și se făcu deodată liniște.

– Nimeni nu mișcă! Sunt „Carlos"! anunță o voce care stârni fiori. Ea aparținea celui considerat de toți un „imparțial" reporter și un tip retras, care nu se amestecase nici în controversele de-aici. Voi rezolva *pe deplin* disputa cu „Experimentul H", domnilor! continuă „Carlos". În acest timp, *veți rămâne în aerodină*. Cine încearcă să iasă *e mort!*

O mică smucitură îi înștiință că aterizaseră pe platforma suspendată aflată în apropierea „Școlii din insulă". „Carlos" se răsuci, intră în cabina de comandă. Reveni imediat și ieși din aerodină. Inspectorul se precipită spre cei doi stewarzi. Fuseseră uciși amândoi. Două ace minuscule – otrăvite, desigur – țâșniseră din ceea ce păruse a fi „o cameră de luat vederi", cameră ce se legăna acum lejer pe umărul omului ce se îndrepta spre școala aflată la nici 300 de metri.

În cabina de comandă, pilotul și copilotul încremeniseră pe scaunele lor. Inspectorul se apropie, le pus mâna pe gât. Morți de asemenea.

Liniștea din aerodină se sparse brusc. Câțiva reporteri începură să filmeze prin ferestre. Ceilalți se întrebau, însă, „ce gânduri o avea Carlos *cu ei?*"

– Calmați-vă, domnilor! zise un bătrân ziarist. Dacă ar fi vrut să ne curețe, ar fi făcut-o deja. Ne va debarca după ce... va termina acolo... Și va pleca, probabil, cu aerodina, spre un loc unde e, pesemne, așteptat. Pe noi ne va lăsa aici... să filmăm.

– Acolo... *Va fi un carnaj!* exclamă unul dintre ziariști, pe un ton cam ciudat, din care nu se putea distinge clar dacă era îngrozit sau... disperat că nu poate imortaliza pe peliculă... „desfășurarea evenimentului".

Convinși ori nu de presupunerea bătrânului ziarist, reporterii se buluciră la ferestre, potrivindu-și grăbiți teleobiectivele. Îl văzură pe „Carlos" înaintând, cu pas degajat, spre clădirea elegantă a școlii.

– Va ucide oare și personalul școlii?! întrebă pierit un ziarist, care era tocmai unul dintre cei ce susținuseră că „întreg personalul care produce șarja de monștri *ar trebui pedepsit exemplar*".

– Dumnezeule! Directoarea... își aminti alt ziarist.

Directoarea era un cunoscut psiholog; o „bătrână doamnă" foarte respectată, căreia, până să preia conducerea „Școlii din insulă", mai fiecare dintre ei îi luase cel puțin un interviu.

De pe platforma înaltă unde se oprise aerodina, văzură cum ieșeau din școală, cu aere nedumerite, trei indivizi. Păreau să fie „comitetul de primire". Acum, cei trei educatori priveau, la rândul lor – nepricepând – pe *singurul* „lord" care se apropia imperturbabil de ei, cu acea „cameră de luat imagini" spânzurând pe umăr.

Silueta înaltă a unei femei cu părul alb apăru apoi în ușă. Trecu pe lângă cei trei, le spuse ceva; și înaintă în întâmpinarea lui „Carlos". Singură. Cei trei împietriseră lângă ușă.

Se opriră la câțiva pași unul de altul. Da, între directoare și „Carlos" avea loc un dialog curios; care durà câteva minute.

Îl văzură apoi pe „Carlos" întorcându-se, privind spre ei. Și înghețară. Căci „Carlos" o pornise înapoi, spre aerodină.

Făcu însă doar câțiva pași, se opri. Porni din nou, dar părea acum... ca bătut, năucit... de ceva.

– Directoarea e o paranormală?! țipă brusc unul din ziariști.

– Nu. Cel puțin... Mie mi-a declarat că nu are „nici un fel de puteri ascunse", îmi amintesc perfect! strigă altul.

„Carlos" se oprise din nou. Privea acum nu spre ei, nici spre școală. Scruta marea, orizontul. „Carlos" își coborî apoi aparatul de pe umăr. Îl privi rânjind, întoarse „obiectivul" spre propriul stomac... Și urmă „un fel de harachiri". Îl văzură prăbușindu-se chircit, după care rămase nemișcat.

– *S-a sinucis?!* „Carlos"?! Doamne, dar ce, *ce i-a putut spune?!* Ce?! exclamă excitat un reporter.

– Că este un xaltocan! se auzi atunci vocea egală, baritonală, a Inspectorului, care reapăruse în ușa cabinei de comandă și le explică: I-am comunicat directoarei, prin radio, situația. Și am adăugat câteva date, intime, pe care le știam despre „Carlos". Convingătoare.

– *Un xaltocan?! „Carlos"?!!*

Obiectivele camerelor se suciră brusc spre Inspector; doar bătrânul ziarist întrebă scăzut, nemișcat:

– Și este adevărat? „Carlos"... *a fost un xaltocan?!*

– Nu-i imposibil, zise rar Inspectorul. Organizația lui l-a cules de pe stradă. Copilărise într-un orfelinat... Nu, *nu e imposibil* să fi fost. Nu cred... nu cred că am spus, *în esență*, o minciună.

Se făcuse liniște din nou; cam stranie. Camerele îi fixau pe Inspector și pe bătrânul ziarist. Se intuia, se mai aștepta ceva, *ceva*...!

– „La început a fost cuvântul", zâmbi strâmb bătrânul ziarist. Cred că *cea mai mare* născocire a omului spre a deveni... om – și *cea mai puternică*... armă a lui – e *cuvântul*. Sau, poate, adăugă el, privind camerele de luat imagini care-l țintеau flămânde, poate *nu* cea mai mare. Corect, cred, că ar trebui, totuși, spus: „cea mai *teribilă*"*!*

*

– De ce nu ne-ai prevenit imediat de achiziționarea acestui nou inspector-robot? urlă pornit Pedro.

– N-am crezut că e ceva important, explică Sofy. Au mai fost inspectori-roboți, dar...

– Ce e important nu hotărăști tu, târâtură nenorocită! Ți-am mai spus de zece ori, să mă anunți *imediat* – imediat, pricepi? – despre orice noutate care ne poate interesa!

– Nu am realizat, pur și simplu, că această... fierătanie ar putea speria Mafia! începu Sofy, dar Pedro o plesni aprig peste obraz și zbieră:

– Altă dată să realizezi! Unde-i acum pocitania cu program?

– ...Nu știu! suspină, scârbită, Sofy.

Pedro o privi lung, se așeză încetișor pe un scaun în fața ei și continuă de data asta pe un ton de gheață:

– Ascultă-mă bine, păpușă! Lucrezi pentru noi de doi ani. Toate înțelegerile noastre, toate informațiile pe care ni le-ai dat *au fost înregistrate*.

– Nu aveam nici o îndoială în privința asta, făcu o grimasă Sofy, care își ștergea cu o batistă șuvița de sânge ce i se prelingea pe bărbie.

– Dacă te-ai spovedit șefului tău drag...

– N-am făcut-o, știi bine! Ar însemna...

– Că te-ar azvârli din poliție direct în pușcărie e ce crezi tu! La pârnaie ai avea o viață pe care *nu ți-o imaginezi*, scumpo! N-ai fost acolo, nu știi ce e...

– Îmi închipui! N-ai motive să crezi că vă vând.

– Atunci, unde e „inspectorul"? Unde-i *acum?!*

– Trei apeluri am făcut eu, iar al patrulea, șeful meu. I-a cerut să revină la sediu *numaidecât*, am auzit cu urechile mele. Inspectorul a

promis că „va lua prima aerodină" și va reveni. De mințit, nu minte. *Cred* că a luat prima aerodină care avea un loc disponibil, dar... De apărut la sediu n-a apărut. Șeful meu e și mai nerăbdător să-l vadă pe Nel...

– Pe cine?! tresări Pedro. Care „Nel"? Robotul?!

– „Nel Nove" e numele pe care i l-a dat șeful meu.

– Sau tu?! își miji ochii Pedro.

– La dracu, nu! izbucni, surprinsă, Sofy. Apoi îi explică: Îl cheamă N-L-9, ăsta-i numele de robot, seria cu care a ieșit din uzină. Avea nevoie de un nume uman, pentru legitimații de acces, identificare, pentru cărți de credit, permis de aerodină...

– Are și cărți de credit?!

– Da. Pentru hoteluri, mijloace de transport...

– Și permis de aerodină? Conduce el? Știe să...?

– Sigur, din moment ce a fost trimis la Poliția spațială... Încă nu i s-a încredințat însă o micronavă proprie; a rezolvat deocamdată doar pe Terra câteva misiuni, legate de specificul...

– Minți, secătură! țipă furios Pedro. Vă știu eu, târfelor! Tot ce mi-ai spus sunt minciuni! *Tot, tot!*

– Ești un tâmpit! răbufni și Sofy, care arăta acum teribil de înfuriată și semăna cu o mangustă în fața unei cobre. Strigă: N-aveți decât să vă recrutați o secretară cibernetică, *incapabilă să mintă!* Sunt vreo treizeci în poliție, patru și în Poliția spațială! Dacă pe mine nu mă crezi...

– Te cred, făcu iarăși domolit Pedro. Dacă-mi spui și... cum dracu' am fi putut recruta...o asemenea secretară?

*

X-247 CĂTRE Y-24: OPERAȚIUNEA „CARLOS" ANULATĂ. CARLOS MORT.

VII. Nimic nu s-a întâmplat

– Te conjur, domnule inspector, nici un cuvânt nu trebuie scăpat cuiva, *dar mai ales presei*, despre această anchetă! debita, părând într-adevăr îngrozit, Colonelul. Apoi continuă, pe același ton: Pentru că o navă extraterestră *aici*... A, nu, este *de neimaginat!* Situația este de o asemenea natură încât... *este necesar* să se aștearnă „o mantie a tăcerii" peste evenimentul acesta! încheie Colonelul, urmărind cu o privire furișă reacția interlocutorului său, care păstra, de când intrase în unitate, un aer total impasibil.

Arăta ca un bărbat normal; înalt, blond, cu o față comună. Dar – aflase Colonelul – era *un robot* acest inspector. Asta însemna că, la o adică, putea să și fie făcut dispărut, fără prea mare tapaj. Fusese informat că Inspectorul se afla la Școala experimentală din insula vecină și îl invitase să vină aici. De venit, venise, fără fasoane. Dar *nu părea să realizeze unde se afla!* Privea detașat în jur, apoi se interesă indiferent:

– Sunteți sigur că este o navă extraterestră? Mi-ați zis că seamănă totuși cu o aerodină de-a noastră.

– Indubitabil *nu e terestră!* asigură Colonelul. Nu *o navă*, de orice tip, dar nici măcar *un obiect* terestru, oricât de mic, nu ar fi putut pătrunde în incinta bazei acesteia, fără a fi imediat depistat!

– Înțeleg că este vorba de... o unitate militară deosebită?

– Cu totul deosebită! Secretă! Strict secretă, domnule inspector! Ceea ce vedeți sub prelatele uriașe de colo, atât cât se poate vedea, mă rog, reprezintă numai o parte din aparatura militară de ultim tip! Mai există, desigur, și hangare, depozite subterane etajate! Unele piese adăpostite aici sunt unicat, prototipuri aflate încă în stadiul de experimentare! Evident că o asemenea unitate a fost dotată cu un sistem de protecție complex, aș zice chiar sofisticat. Avem, în plus, paznici înarmați, câini dresați care patrulează în jur, zi și noapte. Nimeni din satul de pescari, aflat la vreo zece kilometri, nu s-ar putea

apropia nesesizat! Sistemele de siguranță sunt formate din senzori extrem de sensibili, avem pretutindeni și camere de luat imagini, unele în infraroșu, bineînțeles! Marfă solidă, automatizată, care funcționează ireproșabil. Au fost verificate periodic instalațiile, ultima dată acum două zile, de către excelenți specialiști, ca să nu mai vorbesc de verificările de rutină, ordonate chiar de mine, pentru a testa aparatura și vigilența personalului. Totul *era impecabil până azi dimineață!* Când mi s-a raportat și am văzut cu ochii mei... Să te crucești, nu altceva! Practic, ne-am trezit, hodoronc-tronc, cu... hurdubaia aia, ivită din senin, în curtea cazărmii! Fără să fi fost semnalată *de nici un sistem de alarmă!* Iar creatura... creatura aceea... stranie, moțată, măruntă... coborâse și... Se deplasa în pas de voie, se... preumbla ca la ea acasă, printre aparatele noastre ultrasecrete, zgâindu-se la ele!

Inspectorul cerceta, de câteva clipe, chipul uscățiv, măsliniu al Colonelului. Întrebă apoi, pe un ton absolut neutru:

– Dacă v-am reținut eu bine numele... Sunteți cumva rudă cu acel mare producător de arme și „sisteme sigure de alarmă“?

Colonelul înghiți, parcă, un ghemuleț de sârmă ghimpată. Evaluă apoi rapid situația, aprecie că... „așa stând lucrurile“, era de preferat să fie sincer cu acest anchetator. Șopti deci confidențial:

– Ăăă... da! Întâmplător, sunt. L-aș nenoroci pe văru-meu, dacă s-ar afla, vă dați seama! Senzorii fabricați de el, bazați pe ultimele cuceriri ale științei și tehnicii, se preconizează să fie destinați în curând *bazelor spațiale* de apărare a Sistemului Solar! S-a considerat că dotarea noastră cu asemenea sisteme moderne de detecție era și *un ultim test* – și dovediseră, domnule, dovediseră, până azi, *deplina lor eficacitate*!

– ...Spuneți-mi, unde se află în prezent nava și... creatura?

– Nava pot să v-o arăt numaidecât. Creatura... Ei bine, hâzenia aceea... monstruoasă s-a retras în „farfuria“ ei, luând ostatic un puști.

– „Ostatic“?! deveni mult mai atent Inspectorul. Asta mi se pare într-adevăr grav. Ce căuta însă puștiul... în această unitate specială?

– Eh, asta-i jalea! oftă distrus Colonelul. Dumnezeule, dacă „farfuria“ pleacă, se duce și aterizează... ea știe unde, dacă se află că l-a luat pe puști – și o potaie de câine, pe care l-a încărcat la bord, dar nu unul de-al nostru, ci un maidanez nenorocit – dacă se află, așadar, că *i-a luat din curtea noastră*, sunt și eu isprăvit! Sigur că n-aveau ce căuta în bază, nici copilul, nici cotarla! Nemernicii de tineri militari mi-au făcut figura! Adineauri, înainte de-a veni dumneavoastră, mi-au mărturist că, *în ciuda interdicțiilor mele severe,* de-o săptămână, îi strecurau seara în unitate, când se întorceau în ambarcațiuni de la

câmpul de tragere, pe... Gaby și pe Dufy! Cică erau „mascotele" lor! Și-acum... ființa aceea extraterestră „le-a confiscat mascotele"! S-a închis cu puștiul și cu jigodia în harabaua ei zburătoare! De-asta am apelat la dumneavoastră, domnule! Sunt informat că ați rezolvat, până în prezent, repede și *discret*, cazuri dificile! Vă rog, vorbiți cu Gaby, explicați-i că...!

– Dar *cum* aș putea face asta? păru să se întrebe Inspectorul.

– A, prin radio, nici o problemă! Că puștiul ne-a chemat, pe frecvența noastră, am mai avut trei convorbiri cu el.

– Ăsta e un început promițător. Și? Ce spune Gaby?

– Ce spune! Un țânc tâmpit, inconștient! *Nu putem, nici eu, nici subordonații mei să ne înțelegem cu el nicicum!* Pretinde că *de bună voie* au intrat în nava extraterestră, că poate conversa „nu pricepe nici el cum" cu... arătarea moțată! Ba, colac peste pupăză, susține că și *Dufy* poate comunica bine cu mogâldeața aia neisprăvită, venită, paștele mamii ei știe, de unde! Domnule inspector, polițiștii... au darul să sperie mai tare! De aceea, vă rog să le precizați și dumneavoastră că nu-i de joacă! Eu *nu las „castronul" ăla să zboare de-aici!* Am dat deja ordine. Șase tipuri de arme sunt gata să facă zob... naveta aia hoinară, dacă va încerca să fugă cu ostaticii.

– „Să facă zob"?! Bine, dar... E, totuși, mesagera unei lumi avansate „arătarea" aceea, care a izbutit să ajungă pe planeta noastră cine știe de unde! Și... Oricum, domnule colonel, ați ucide și copilul.

– Nu discut ordinul pe care l-am dat, domnule inspector! stabili ritos Colonelul. Rațiuni superioare! V-am precizat doar că, dacă o întinde și face altă „vizită", undeva pe Terra, dacă dau buzna haitele de ziariști și se află că nava *a fost aici*, că *din această bază ultrasecretă* i-a înhățat pe Gaby și Dufy... Ei, nu, nu se poate! Eu nici nu am raportat nimănui, nimic! Că... s-ar duce pe copcă tot planul strategic de dezvoltare al Forțelor Armate Spațiale! Vă dați seama *cu ce consecințe?!* sublinie Colonelul. Pentru că, normal, s-ar cam isprăvi și cu sponsorizarea proiectului de către... Nu, inspectore, e absurd! *Dacă* restituie copilul și... javra aia, *dacă hâzenia și puștiul promit solemn* să nu povestească *nimic* despre „escala" făcută la noi, numai atunci permit... proprietarului „farfuriei" să... să zboare unde dracu vrea!

Zece minute mai târziu, Inspectorul vorbise cu Gaby. Încheie cu „O.K. roagă-l pe Dufy să-l convingă!". Și întrerupse legătura.

– Ce-ați zis?! îngăimă uimit Colonelul. Chiar *credeți* că potaia aia de Dufy... e în stare... să converseze cu... momâia extraterestră?!

– De ce nu? zâmbi Inspectorul. Vedeți, sunt câini și câini; tot așa cum sunt oameni și oameni. Se știe că un câine de vânătoare, de pildă,

poate pricepe 40-50 de comenzi diferite. Unii stăpâni consideră chiar că anumiți câini „înțeleg tot“! Vânătorii „recepționează“ și ei semnale ale câinilor, după atitudini, priviri, lătrături. Stăpânii nu sunt capabili să distingă însă mai mult de cinci-șase asemenea „semnale“, prin care câinii *previn* că vânatul este aproape, că este un anumit vânat ori că l-a găsit, după ce vânatul a căzut împușcat etcetera. „Potăile“ recepționează, în mod sigur, dincolo de cuvinte, și stări sufletești, hotărâri, senzații de pericol emise de conștientul ori de subconștientul uman, simt apropierea unor catastrofe! Și *încearcă,* probabil, la rândul lor, să transmită *mai mult* de cinci-șase mesaje. Răspunsul la întrebarea „cine este mai inteligent, ori mai bine dotat cu un spectru psihic larg?“ este, după cum vedeți... discutabil. Fapt e că extraterestrul a descoperit în Dufy *un partener.* Se înțelege cu el; se pare, chiar mai bine decât cu Gaby; nu prin cuvinte, desigur. Acest Dufy, în orice caz, se dovedește a fi „o javră“ de excepție!

– Serios?! Am să-i rețin atunci; și pe Gaby și pe Dufy! decise Colonelul. Da, pe amândoi îi rețin pentru experiențe, imediat ce...

– A, nu! Convenția *solemnă* pe care am încheiat-o în numele dumneavoastră e ca, și copilul, și câinele să fie lăsați *să plece liberi* unde doresc. *Dacă vreți* ca nimeni să nu amintească despre această... ciudată întâmplare.

– Adică... să-i dea jos pe Gaby și pe Dufy, să uite că a fost pe-aici și... să se ducă pe pustii?! Iar copilul și câinele să părăsească unitatea?!

– Exact! Sigur, dacă sunteți de acord, menționă Inspectorul, reluându-și nota de indiferență.

Alte zece minute mai târziu, o trapă se deschidea în corpul bizarei nave. Gaby și Dufy ieșiră și se apropiară nevătămați, ba chiar vioi. Nava rămase încremenită, nu se ridică. *Pieri* subit, ca și cum n-ar fi fost.

– Ce-a vrut, ce-a zis, ce urmărește?! *A și fotografiat?!* întrebă alarmat Colonelul.

– Nu, fiți liniștit! îl pufni râsul pe Gaby, care era un puști simpatic, pistruiat. Apoi adăugă: Nu putea crede întâi că... ați trage în noi. Nu putea înțelege. Dar, altfel, e un tip tare deștept, drăguț și haios. Zice că vine din altă Galaxie. După... discuția cu domnul inspector, Dufy l-a convins că... ați fi în stare să trageți...

– Dufy?! *El...* l-a convins!?... Aha! Și? Și? *Unde se duce acum?!* interogă încă nevricos Colonelul. Va mai vagabonda pe-aici, prin insulele astea? Pe unde?

– Nu, șopti Gaby, privind cu regret în gol. A spus că... *niciodată nu va mai asoliza pe planeta asta.*

–. Niciodată?! Oh, slavă Domnului! oftă ușurat Colonelul. Inspectore, îmi poți promite solemn că... *nici unul* nu veți mărturisi cuiva...?

– Presupun că, și dacă am încerca, tot nu ne-ar crede nimeni! surâse Inspectorul. Mă gândeam că, totuși, a avut loc aici... *un prim contact cert între două... civilizații din galaxii diferite!* Sau – cine știe? – poate nu primul... Dar promitem solemn „să așternem mantia tăcerii“... toți trei, preciză el, privind spre Dufy, care îl privea la rândul lui, dând domol din coadă. Desigur, domnule colonel, încheie amar Inspectorul. *Nu s-a în-tâm-plat ni-mic!*

*

– Domnule! explodă Șeful Poliției Spațiale. Dar nu înțelegeți că acel individ este nu numai un logodnic de profesie, dar și un violator, un ucigaș?!

– Face parte dintr-o familie bună! sublinie „Majordomul“.

Șeful Poliției Spațiale îl privea siderat. Cel din fața sa era omul de încredere al Guvernatorului Zonal... pentru „probleme delicate“. Fusese poreclit „Majordomul“, deoarece conducea, cu energie și tact, toată liota – de body-guarzi, secretari, servitori etc. – care se învârtea la „curtea guvernatorului“. Un om cu puteri mari, chiar periculos, se zicea că este acest „Majordom“, când nu i se făcea pe plac. Dar ceea ce dorea el acum...

– Puțin îmi pasă din ce „familie bună“ face parte! Tipul e un dezaxat! A violat-o pe amărâta aia de operatoare *după* ce a omorât-o! Furase documentația unei firme de interes guvernamental! A vrut apoi să distrugă, practic, datele implementate în computer, introducând acel virus...

– Stimate domn! întrerupse apăsat „Majordomul“. Firma *nu* a fost păgubită, în final, după cum știți. Proprietarul ei – nu directorul cu care ați vorbit – *consideră incidentul închis.* Tânărului i s-a făcut un examen medical complet, de către experți. Rezultă că suferise de o nebunie temporară, stare în care ajunsese în urma solicitărilor intelectuale mari, adică a unor nobile eforturi în slujba firmei pe care afirmați că *ar fi încercat* s-o păgubească. Doctorii au declarat că o asemenea stare nu se va mai repeta – logodnicul *va conduce*, probabil, curând firma, în calitate de director. Și se va căsători, desigur, săptămâna viitoare, cu fiica patronului firmei; o tânără remarcabilă și... care îl adoră.

– E sonată?! Nu-și dă seama cu cine se mărită? Dar familia... familia cum de se gândește că...?

– Familia a analizat bine situația, precíză „Majordomul". Ca să fiu mai explicit, domnule, tânăra este însărcinată în patru luni, cu logodnicul ei. Desigur, i-a mărturisit maică-si... abia ieri. Unele prietene ale ei... știau însă. Vă dați seama că numai o căsătorie frumoasă ar aplana scandalul... Scandal ce *ar umbri* și familia Guvenatorului Zonal, pe care îl reprezint în discuția de față și care trebuie să fie, acum, în preajma alegerilor... *fără pată.* Nu putem da apă la moară dușmanilor noștri politici, făcând pe scrupuloșii cu un tânăr care a suferit o dereglare temporară, din exces de zel.

– „Făcând pe scrupuloșii"!? îl bufni râsul pe Șeful Poliției Spațiale. Bine, dar „drăgălașul logodnic" *a ucis!* Chiar dacă noi am... am face cumva să uităm totul, la proces însă...

– Nu trebuie să se ajungă la proces, nu înțelegeți?! începu să bată darabana, cu degetele în masă, „Majordomul".

– Dar familia negresei, a operatoarei aceleia ucise și violate ar apela imediat la presă! Un asemenea „subiect" ar exploda pe toate canalele informative! Și toate s-ar sparge, ca întotdeauna, în capul poliției! Mi-aș putea considera cariera încheiată, iar dușmanii politici ai guvernatorului...

– Nu se pune problema aceasta! îl opri din nou „Majordomul". S-a discutat cu familia negresei. Au dat în scris că *nu ridică absolut nici o pretenție,* tânăra a murit în urma unui atac de cord; provocat, de asemenea, de stres. Și, sigur, familia... a fost despăgubită.

– A-ha! făcu Șeful Poliției Spațiale. Și-au vândut fiica moartă, pentru... Ei bine, domnule, tot ce pot face eu este să pasez cazul poliției zonale. E pe teritoriul lor, în definitiv!

– Nu pasați nimic! Nu este necesar să mai fie implicate și alte persoane! *Deloc, deloc!* stabili „Majordomul".

Șeful Poliției Spațiale arăta consternat. De fapt, nu era. Idealist fusese cândva. Ultimii zece ani, mai ales, îl făcuseră de-a dreptul cinic. Ceea ce pricepea acum era că dăduse peste o afacere care... puțea ca un stârv. Un stârv ce trebuia îngropat adânc. Ei bine, dar de-aici... el, unul, cu ce se-alegea? Așa că atacă plin de patos:

– Este pe deplin nelegal! Dar și profund imoral ce îmi cereți să fac, domnule! Trebuie să mă gândesc, să văd, să analizez speța cu colaboratorii mei apropiați.

– Hai să nu umblăm cu prostii! tăie dur „Majordomul". Moral ar fi ca soția unui șef de poliție să nu se dea în spectacol, lăsându-se filmată în momente intime, în compania unui mafiot cunoscut. Și... *se mai întâmplă,* mai există... și astfel de situații.

Era clar, *aflaseră!* Spusese „unui șef de poliție", dar aluzia era mai mult decât transparentă! Pe ce căi aflase „Majordomul" ăsta, dracu știa, dar știa – nu încă, *probabil,* și despre cei trei fii ai marilor mafioți. Trebuia *urgentat divorțul!* Trebuia să scape de nemernica aia, cât mai curând! Până una-alta însă...

– Apar într-adevăr o mulțime de situații nedorite, de care nu suntem vinovați, dar...

– Foarte bine spus, aprobă „Majordomul". Cu ce e vinovată biata fiică a proprietarului firmei? Ea este... este o copilă naivă, care își adoră logodnicul. Cu ce sunt vinovați părinții, rudele ori domnul guvernator?! Domnul Guvernator Zonal, care *vă apreciază.* Care e pe deplin convins că veți înțelege complexitatea cazului acesta nefericit, implicațiile posibile și... veți da dovadă de discernământ.

– Voi da, bineînțeles, o lăsă și mai moale Șeful Poliției Spațiale, care își făcuse deja un plan. Dar mai sunt și...

– Cu cei patru inspectori care au participat la anchetă... s-a aranjat de ieri. Cu Sofy, de asemenea.

Uite, canalia! Luase deja „toate măsurile".

– Mai rămâne doar problema inspectorului-robot. Acela... Cel mai sigur ar fi să fie topit! propuse „Majordomul".

Ei, nici chiar așa! „Nel Nove" îi făcuse, ce-i drept, până acum, mai multe necazuri, semăna el a belea – Sofy avea dreptate –, dar dovedea și ceva mai multă competență decât restul confraților săi umani. *Să treacă divorțul!* Să treacă afurisitul de divorț și... cu ajutorul lui Nel... *îi va putea avea la mână pe mulți!*

– Se poate rezolva totul mai simplu, am mai avut inspectori-roboți! menționă Șeful Poliției Spațiale. De corupt, nu pot fi corupți; nici de mafioți, nici de ziariști, nici de... politicieni. Sunt discreți, dacă li se ordonă; își pot *șterge* complet din memorie un anumit fapt, tot așa cum ai scoate dintr-un computer anumite informații.

– Foarte bine. Chemați-l atunci pe robot, să rezolvăm chestiunea aceasta pe loc! pretinse „Majordomul.

Eh, aici era aici, unde naiba era Nel?!

– Mă voi ocupa personal, vă asigur...

– Nu, nu, nu! protestă „Majordomul". Acum, numaidecât trebuie lichidată *orice urmă.*

Șeful Poliției Spațiale înjură zdravăn în gând, dar apăsă pe-o clapetă. Sofy intră pe ușă.

– Unde-i acum Nel? A venit?

– Nu, domnule.

– Cum nu? Îl știam doar amândoi un executant desăvârșit. Îi cerusem să revină la bază, nu?

Sofy prinse din zbor „direcția vântului“ și, chit că nu-l putea suferi pe Nel, motivă:

– A fost implicat, împotriva voința lui, într-un caz de deturnare sau ceva asemănător. Luase, așa cum primise ordin, prima aerodină care zbura încoace. Numai că, pe traseu, aerodina trebuia să facă o scurtă escală în insula aceea unde este școala...

– A! Cazul „Carlos“!? interveni „Majordomul“, dovedindu-se încă o dată bine informat. S-a dat pe postul special al Mondoviziunii, acum o oră. Deci inspectorul-robot care a rezolvat atât de ingenios, care... l-a lichidat, practic, pe „Carlos“... El era? Robotul dumneavoastră?

Îl lichidase pe „Carlos“?! Nel?! Nu, Nel nu putea ucide, fie și un terorist notoriu, dar, dacă era de bine...

– Este un robot foarte competent, care acționează *numai* la ordinele mele, zise modest Șeful Poliției Spațiale. Eu îi indicasem să urce în acea aerodină, unde era și „Carlos“, „își aminti“ prompt Șeful Poliției Spațiale.

– Deocamdată constat însă, făcu acrișor „Majordomul“ că *nu* a executat ordinul de-a reveni *imediat* la bază. Ziariștii care erau în aerodină împreună cu acel „Carlos“ au revenit; dovadă, au transmis deja materialul filmat, uitând până și de scopul pentru care merseseră la acea Școală de mici xaltocani. Îmi puteți explica *de ce* n-a executat robotul ordinul primit?

De ce mama dracului?! Dumnezeii lui de robot! Sofy iarăși avea dreptate, Nel cam începea să... Sofy salvă situația, însă, isteață ca întotdeauna:

– Pot să vă spun de ce, domnule. Ziariștii au dorit să-și „coafeze“ puțin materialele filmate, înainte de a *le transmite* stațiilor de televiziune. Au insistat să se amâne plecarea din insulă. Erau majoritari și, oricum, piloții aerodinei fuseseră uciși de „Carlos“. În această conjunctură, inspectorul nostru robot a răspuns invitației făcute de un colonel, de a vizita unitatea lor, aflată pe o insulă vecină...

– Poftim?! sări ca ars „Majordomul“. L-a introdus pe robot în acea unitate... specială?! De ce?

– Colonelul, șeful acelei unități, preciză Sofy, mi-a comunicat adineauri la videofon că este singurul vinovat de întârzierea lui Nel. Îl solicitase, mi-a spus, pentru a verifica vigilența oamenilor de pază ai bazei; Nel i-a ajutat, sugerând câteva măsuri...

– Povești! Altceva... altceva trebuie să fi fost acolo, mârâi neîncrezător „Majordomul“, care avea aerul unui prepelicar ce

adulmecă o urmă. Apoi pretinse infatuat (funcția pe care o avea i se urcase bine la cap): Cum apare robotul, vă rog să mă chemați! Vreau să discut cu el. *Cum apare,* înțelegeți, domnule?! *Imediat!* sublinie el și ieși pe ușă grăbit.

– Ce s-a întâmplat, de fapt, Sofy?

– Exact ce-am spus, amănunte nu cunosc.

– Nu cunoști?! Cum nu cunoști? Aici miroase a „istorie cu dichis". Ai început să mă minți, Sofy?!

– Domnule...!

– Până port o discuție foarte importantă cu avocatul meu, tu caută-l, găsește-mi-l pe Nel! Scoate-l din pământ, din iarbă verde!

*

X-247 CĂTRE Y-24: CONTACT MISTERIOS PE BAZA DIN INSULĂ. APARENT, EXTRATERESTRU VERITABIL. ESTE UN NOU SCENARIU DE CARE NU ȘTIU?

VIII. Cel mai bogat om din lume

– Câți sunt? întrebă calm noul venit.

– Doi, domnule inspector. Unul, vechi angajat al firmei; el a copiat discheta unei documentații la care 16 cercetători de excepție lucraseră *trei ani*. Celălalt e recidivist. Înarmat, înrăit. S-au baricadat în acest fost depozit. Și pretind să le fie pusă la dispoziție, adică *să le aducem aici, o micronavă spațială!*

– Ce să facă cu ea?! Nu-și dau seama că, și dacă le-o oferim...

– Recidivistul a fost pilot de micronave. Dacă ies din stratosferă... ne-au fentat. Pot reveni undeva, pe Terra, sau se pot duce pe oricare dintre bazele spațiale! Din păcate, se vor găsi unii care să le procure identități false, chiar și alte fizionomii! Or fi așteptați deja, de complici, de la o firmă concurentă. Că acea copie valorează enorm!

– Și toate forțele dumneavoastră speciale? întrebă Inspectorul.

Jur împrejurul depozitului era o adevărată desfășurare de blindate, de trupe, dar și de care de reportaj ale Mondoviziunii.

– Nu le putem folosi. Nemernicii ăia doi au o valiză cu exploziv, par hotărâți să nu se lase prinși vii, au ucis deja patru polițiști și au luat ostatic pe fiul patronului uzinei de roboți; cea care... v-a fabricat. Copilul are șapte ani; trebuie să-i fie administrat un medicament în cel mult o oră, altfel... De-asta v-am chemat! Patronul uzinei de roboți, el e în Africa acum, dar a insistat să veniți dumneavoastră, neapărat. Mama copilului însă... e aici!

Inspectorul privi fugitiv spre grupul aflat lângă o „Salvare“, luă din mâna celuilalt radioemițătorul și începu să vorbească pe un ton scăzut, ferm:

– Mondoviziunea a făcut deja cunoscută acțiunea voastră. Veți fi primiți cu repulsie *oriunde v-ați duce!* Fără tratament, copilul va muri într-o oră. Știți asta?

– Lasă „repulsia“ în grija noastră, șefule! se auzi în aparat o voce batjocoritoare. Și, dacă vreți să nu moară plodul, mișcați-vă fundul!

– Într-o oră, nici o micronavă nu poate fi aici! Iar dacă moare puștiul, *veți pierde unicul „atu"*, pricepeți?

De data aceasta, abia după câteva zeci de clipe, veni răspunsul:

– Bine, șefu'! Îl dăm pe „Bolnăvici", că arată cam verzuliu, ce-i drept. *Dacă vii în locul lui!* Dar în izmene și cu lăbuțele în cătușe! Vii?

– O.K.! zise Inspectorul, după care înapoie portativul și începu să se dezbrace.

Trei minute mai târziu – spre încântarea reporterilor de televiziune –, Inspectorul înainta în acea ținută „cam sumară", spre depozit, după ce îi fuseseră puse cătușe. Întreaga asistență aștepta urmarea cu sufletul la gură. Inspectorul intră în vechea clădire. Îl văzură pe puști ieșind și pornind-o în fugă spre ei.

Ce s-a întâmplat apoi nu se știe. După alte trei minute, fu transmisă în direct, pentru telespectatorii Mondoviziunii, o teribilă explozie.

*

– Nel Nove.. a dispărut definitiv, domnule.

– E un mod de a-mi spune că vrei un concediul, Sofy? râse Șeful Poliției Spațiale.

– Nu, domnule.

– Atunci spune că n-ai dat de el! Cum poți debita o asemenea bazaconie?!... Cum să dispară un robot?! S-a pitit!?

– Vreau să zic... „a murit"; a fost distrus într-o explozie grozavă; s-a dat adineauri pe post, în timp ce vorbeați cu avocatul, explică, pe un ton neutru Sofy. După năsucul ei se vedea, însă, că acest sfârșit al lui Nel nu-i displăcea.

– Unde asta? În insula...

– Nu. Părăsise insula, ajunsese aici. Tocmai coborâse din aerodină, când... L-am trimis la o intervenție.

– *Tu* l-ai trimis?! De ce? Ai înnebunit, Sofy?

– Am fost solicitați, expres, prin videofon, de patronul uzinei de roboți care l-a fabricat pe Nel. Fiul patronului fusese răpit de doi dementi. Voiau să fugă cu o documentație foarte valoroasă a uzinei unde lucraseră până azi. Mama copilului era la fața locului, disperată, leșinată, puștiul...

– Bine, dar de ce nu mi-ai spus nimic?! Nu-ți dai seama că măgarul de Nel putea să știe... *ceva extraordinar* despre ce se petrecuse pe insulă? Că în unitatea aia militară *nici eu* nu am acces, știi?! Dacă l-a chemat acolo chiar Colonelul, șeful bazei secrete, *se întâmplase ceva,* în mod cert.

– Mi-ați cerut să nu vă întrerup din discuția cu avocatul *decât dacă* sunteți chemat de Guvernatorul General ori de Șeful Polițiilor Sistemului Solar. Am înțeles eu greșit?

– Nu fi impertinentă! Așa ți-am spus, dar... trebuia să te orientezi și tu! Și *cum* „a murit“?

– Nel a salvat copilul, ducându-se ostatic, în locul lui. Se vede că, în momentul în care ăia au descoperit că fuseseră păcăliți, că aveau acum ostatic *doar un robot*... au făcut să explodeze mașina infernală pe care și-o confecționaseră. Aceasta cel puțin e părerea comisarului zonal care a fost la fața locului, am vorbit adineauri cu el...

– Uniforma, Sofy! sări de pe jețul său Șeful Poliției Spațiale.

– ...Uniforma?!

– Da, uniforma, uniforma de gală, repede, nu fi proastă! Pregătește-mi rapid o alocuțiune! Ceva pentru *toată presa,* un fel de... de necrolog, dar cald, cald de tot, înduioșător! „În momentul în care am aflat că era vorba de viața unui biet copil nevinovat, n-am ezitat să-l trimit pe Nel...“

– Dumneavoastră l-ați trimis?

– Sigur că eu, ai uitat?! Croșetează, deci, până mă îmbrac, ceva pe tema „eroismului anonim al cadrelor de poliție“!

– Spunem că era robot ori nu? se interesă sec Sofy.

– ... Ăăăă... Da! Adaugi că îndeplinise până acum ireproșabil... Ba nu... Își îndeplinise bine, corespunzător... *aproape* toate misiunile încredințate – dracu știe ce mai făcuse cât l-am scăpat din ochi! –, că îl îndrumam îndeaproape, speram să scot din el, cândva, un polițist ideal!

– Să reiasă că mai vrem unul ori ba? întrebă la fel de sictirită Sofy.

– Ăăăă... Cum crezi c-ar fi mai bine?

– ... Sunt sigură că ne putem lipsi. V-am prevenit că ne găsim beleaua...

– Las-o-ncurcată, atunci! În definitiv, un necrolog e un necrolog. „Un polițist căzut la datorie; grație îndrăzneților reporteri ai Mondoviziunii, Sistemul Solar a asistat plin de emoție la această dovadă de supremă jertfă și...“ mă rog, în halul ăsta, dar să plângă cine aude „salata“! Adă uniforma și... Aranjează-mi o întrevedere urgentă cu Reprezentantul oficial al Mondoviziunii! Repede, Sofy, un asemenea moment fierbinte trebuie stors cu talent!

*

– Operațiunea a fost executată, señor! anunță Pedro cu un zâmbet până la urechi. A mierlit-o roboțelul.

– Ai văzut cu ochii tăi? întrebă Marele Șef mafiot.

– S-a transmis adineauri la televiziune! O explozie de toată frumusețea, care a făcut praf două etaje ale unui fost depozit. Nici dacă era o bilă de oțel, señor, nu putea rămâne întreagă... drăcovenia aia cu program!

– La uzină ce ai aranjat? Că au să fabrice altul.

– Păi, ăia care-au explodat o dată cu „inspectorul“ furaseră documentația, anunță încântat de el Pedro. Ei au spus că furaseră *o copie* – asta, ca să li se dea micronava și proștii sperau s-o și primească, pentru că luaseră ostatic un puști! Dar era, de fapt, *originalul* documentației privitoare la polițistul-robot! Au lăsat în loc, la uzină, o copie „intoxicată“, señor; plină de viruși... de-ăia răii! Doi iepuri dintr-un foc!

– Vrei să spui, toarse gânditor Marele șef mafiot, că... *am fi putut* pune mâna pe documentație?... Că ăia doi *o obținuseră?* Și... a fost făcută praf o dată cu ei?

– ...Păi, noi ce era să facem cu... cu așa ceva, señor?! Cu proiectul unui polițist robot?! întrebă mirat Pedro.

Marele Șef mafiot își săltă burta imensă și îl privi cu milă.

– Boule! zise el încet. Ce *nu* am fi putut face?! Cu proiectul unui inspector-robot la programul căruia specialiștii noștri „ar fi umblat un pic“?! Îți dai seama, im-be-ci-lu-le, la ce-ai dat cu piciorul?

– ... Señor...

– „Luaseră ostatic un puști“. A scăpat puștiul?

– ... Ăăă... Da.

– Deci ai izbutit să-l faci „erou“ pe robot! Tocmai ce ne prevenise „Profesorul“ că ar fi cel mai grav. Și ai *ratat* cea mai mare șansă de a avea noi documentația...

– Señor, dar... scânci îngrozit Pedro.

– Îmi pare rău. Așa ceva nu vom mai putea să-i ascundem „Bossului“, înțelegi, cred. Îți acord o ultimă favoare, Pedro... Fă-o singur!... Repede, dar nu în casa mea.

*

– Sunt fericită să te pot vedea cu ochii mei! exclamă soția patronului uzinei de roboți. Dar cum poți fi nevătămat?! Ești... chiar *același*?

– Mai puțin „carcasa“! zâmbi Inspectorul. Am vreo zece de schimb, dispuse în ascunzători sigure. Prima dublură a lui N-L-9 a intrat automat în funcțiune.

– Dar... cum.... ?

– Eram în contact radio permanent, așa cum sunt și cu dublura următoare. *Sunt deci același*; memoria mea, experiența dobândită în câteva anchete... Adică... *eu!*

– Dumnezeule! exclamă femeia. Ce joc e ăsta? Înseamnă... înseamnă atunci că, practic, ești... *indestructibil!?* Ești... *etern?!*

– ... Asta nu cred, zise Inspectorul. Fiecare firmă caută să realizeze performanțe deosebite, modele mereu noi! Nu e deloc imposibil ca documentația aceea... a cărei copie o furaseră cei doi să fi cuprins proiectul Inspectorului *de mâine*; probabil mai bun decât mine. Nu, doamnă. Etern... este, poate, Universul. Ori... Dumnezeu?

– Oh! se îngrozi soția patronului. Te îndoiești de Dumnezeu?!

– Nu sunt primul. „Singura scuză a lui Dumnezeu este că nu există"; spunea Stendhal.

– Cine, cine?

– Un mare scriitor francez. Sincer vorbind, doamnă, când văd războaiele religioase – care se mai poartă și azi –, când văd unele... exemplare umane, cum ar fi cei doi care răpiseră copilul, dar și pe mulți alții, exemplare „făcute după chipul și asemănarea Sa", mă îndoiesc și eu. Eu „mă îndoiesc, deci exist"! așa am fost conceput din proiect... *spre a fi eficient.*

– Ah, da, sigur! Și eficient ai dovedit că ești.

– Ați fost foarte drăguță că m-ați invitat aici. Știu că, redându-vă copilul, v-am făcut fericită, dar...

– Oh, da, da, da, îți mulțumesc mult de tot! păru să-și amintească frumoasa doamnă, după care se instală într-un fotoliu, aprinse gânditoare o țigaretă și reluă: Vorbeai puțin mai înainte de fericirea mea. Ei bine, inspectore – cum să-ți spun?! – lucrurile nu sunt tocmai... În fine, te-am invitat, de fapt, aici, pentru că... Sunt hotărâtă să divorțez. Și te rog să m-ajuți!

– Să divorțați?!... Mă rog, aveți, probabil, anumite motive...

– Temeinice! Sigur! Am chiar o mulțime de motive! asigură femeia.

Inspectorul păru să ofteze. O cercetă din nou lung, se miră:

– Dar văd că locuiți într-o casă splendidă! Aveți un copil! Iar soțul... E bețiv?!... Se poartă cumva urât cu dumneavoastră?

– Deloc. Îmi satisface orice capriciu. Și am... capricii am destule.

– E atunci vorba *de altcineva?* Vă simțiți jignită de... acea legătură a soțului?

– Asta... asta exact așa trebuie să fie, dar dovezi... Dovezile ai să mi le procuri dumneata. Să le fabrici, dacă e nevoie! Nu că m-aș simți „jignită"! Ha! Fotografiile mele sunt pretutindeni, mă aflu încă în

fruntea topurilor de popularitate, aș vrea s-o văd pe-aia care „m-ar jigni“, culcându-se, eh, cu nătărăul de bărbatu-meu!

– „Nătărăul“?! Vă considerați deci soțul, sub aspect intelectual... mai puțin inteligent decât dumneavoastră? Iar aceasta...

– Ei, nu! E dat dracului de isteț în afaceri, este și un bun cozeur.

– Înțeleg atunci! crezu că a ghicit Inspectorul. Nu apreciază arta, filmul, munca pe care o faceți!

– Ba da, inspectore. Că nu produce doar roboți, ci și filme. El m-a lansat, mă adoră! Am neapărată nevoie însă de o probă a vinovăției lui, pentru a obține, la divorț, copilul, fără probleme. Nenorocirea e că puștiul îl admiră, îl iubește. Aș vrea, așadar, ca la proces... Înțelegi, da?

– Deloc! zise Inspectorul. Că... nu e logic.

– „Nu e logic“?! Ce vrei să spui? își ridică sprâncenele vedeta.

– Vedeți, doamnă, pe lumea aceasta sunt milioane de femei care ar vrea să se căsătorească. Alte milioane, căsătorite fiind, ar dori un copil. Sunt sute de milioane, cred, care, căsătorite fiind și având copii, ar avea motive să divorțeze, pentru că au soți bețivi, violenți ori incapabili. Iar dumneavoastră, care aveți *tot* ce își doresc *toate* acele femei...

– Bine inspectore, dar, dintre fostele mele colege de școală nu mai e *una* care să nu fi divorțat! exclamă indignată artista. Majoritatea au divorțat până acum chiar de câte două sau trei ori! *Așa e modern*, ce Dumnezeu! explică soția.

– Doamnă... Ar trebui să fiți mai sinceră.

– A, da?!... Ei, ca să fiu sinceră până la capăt, eu... Am eu un soț bogat, dar... Am ochit altul și mai bogat, na, asta e!

– Uitasem să adaug la enumerarea făcută, își aminti Inspectorul, că multe femei tinere, talentate visează să ajungă vedete, dar...

– Cum adică „tinere, talentate“?! izbucni vedeta. Sper că nu te iei după *idioții* care pretind că n-am „decât fizic“ și „sunt pe drojdie“?!

– „Idioții“ aceia sunt cam toți cronicarii, doamnă. Când m-ați invitat aici, m-am gândit să mă documentez puțin. În drum spre dumneavoastră, m-am oprit și m-am conectat câteva minute la computerul bibliotecii...

– Îhî, îhî! Și crezi în ce scriu caracudele alea afumate?

– Eu nu mă pricep, nu mă pronunț. Refuz însă... Refuz „să vă fabric“ probele, declară net Inspectorul.

– Ești nebun?! De ce refuzi?! Că „nu-i logic“?! Dar *ce e logic pe lumea asta*, pentru Dumnezeu!? Sau „pentru Univers“, mă rog, mi-ai spus că „te îndoiești de existența lui Dumnezeu“, iar în privința asta, iartă-mă, dar iarăși ești demodat! N-ai decât să nu-l vezi „un moș cu barba albă“! Dar cineva, trebuie să fi făcut, nu-i așa, Universul și... și

pe noi toți! Poate fi un Spirit Suprem! Sau, pentru înțelegerea dumitale, care ești „o mașinărie logică“, da, poate fi... un mecanism perfect! Un „Mare Mecanism Perfect“!

– Adică un robot foarte perfecționat? A, nu, imposibil!

– „Imposibil“?! De ce ?! se miră femeia.

– Că nu e logic! stabili Inspectorul, motivă: Un Mare Mecanism Perfect ar fi făcut lumea, asta, dacă nu mai bună, măcar logică! Iar în privința aceasta, doamnă, lumea în care ne aflăm...

– Eh, da, din moment ce li se permite unora să scrie ce scriu despre mine, logică nu prea e. Hai s-o lăsăm baltă! propuse femeia. Foarte bine, nu te-a făcut Dumnezeu, n-ai nici un Dumnezeu, dar atunci nu pricep *ce* te oprește să-mi procuri blestematele de probe pentru divorț?! Că ai rezolvat impecabil alte cazuri, am auzit eu, *poți dacă vrei!*

– Aș putea, în mod cert. Dar aș distruge fericirea soțului și a fiului dumneavoastră. Iar *legea*, bine implementată în memoria mea, mă împiedică să aduc atingerea vieții sau fericirii ființei umane, motivă Inspectorul.

– Dar la fericirea *mea* nu te gândești?! Chiar *nu vezi o soluție*?!

– ...Ba da. Cereți-i soțului care vă adoră să producă un model nou de robot; profilat pe divorțuri; capabil să obțină... probe necesare...

– Zău?! Mă rog, ar fi o idee. Dar stai puțin! Ce facem cu „legea“ dumitale? Dacă-mi sugerezi să facă bărbatu-meu un asemenea robot, dacă ăla m-ar divorța, nu am afecta „fericirea“ soțului meu și a copilului?!

– Ba, *dacă* ați mai divorța, da. Dar *nu* ați mai divorța. Că soțul dumneavoastră ar deveni, cred, *cel mai bogat* om din... această lume, încheie Inspectorul, se înclină și ieși din cameră.

*

Y-24 CĂTRE AGENT TEMPORAL X-247: PE INSULĂ NU A FOST SCENARIUL NOSTRU. CERCETAȚI! CU DEPLINĂ DISCREȚIE.

IX. E bine să sperăm

– Am deosebita onoare să vă transmit mulțumirile domnului guvernator! rosti pe un ton protocolar „Majordomul".

Șeful Poliției Spațiale era încă în uniforma de gală; îmbătat de cele două ore pe care le acordase ziariștilor, zugrăvindu-le cu reală inspirație, o istorie a spiritului de sacrificiu. Povestise despre excelentul polițist care fusese Nel Nove. Inițial vrusese „s-o scalde" în privința aprecierilor. Dar doi reporteri, care fuseseră în aerodină cu robotul și asistaseră la sinuciderea lui „Carlos", erau entuziasmați, realmente, de Nel. Așa că, Șeful Poliției Spațialele făcuse un expozeu strălucit despre pericolul terorismului, pomenindu-i și pe alți câțiva polițiști decedați în asemenea misiuni (pe care, de asemenea, nu-i prea înghițise; dar care, acum, morți fiind, deveniseră „de neînlocuit"). În sfârșit, reușise să fie convingător, cuceritor, îl și felicitaseră la finalul conferinței de presă. Purtat pe aripile unei asemenea izbânzi – că, în general vorbind, ziariștii erau o pacoste, chiar dacă azi nu –, dornic să se admire cât mai curând pe ecranul televizorului, își permise să-i precizeze demn „Majordomului":

– Am făcut-o *împotriva conștiinței mele*, domnule. Sincer vorbind, regret că am comis... o asemenea ilegalitate.

De regretat, „pe bune", nu regreta. Făcuse un informator de perspectivă din „logodnic", numai așa îl pusese în libertate. Dar „piesa trebuia jucată", acest trepăduș de „Majordom" în definitiv merita pus la punct. Că făcea pe nebunul de parcă ar fi fost omul de casă al Guvernatorului General, nu al unui amărât de guvernator zonal, din care... erau cu zecile! Dacă-i mai adăugai și pe cei ai zonelor spațiale... deveneau probabil mai numeroși chiar decât „Marii Șefi mafioți" – și-äia se prăsiseră ca șobolanii, împărțindu-și Sistemul Solar în adevărate feude.

– „Conștiință"!? În ce dicționar de arhaisme ai descoperit cuvântul? se interesă suav-impertinent „Majordomul".

Procesul de divorț avea să aibă loc peste două zile. După aceea... Ei, ei, ce avea să-l mai târnosească pe țucălarul ăsta cu ifose! Până atunci însă... „Majordomul" atacă și mai dur:

– După ce ai înscenat „moartea eroică" a robotului...

– Poftim, poftim?!

– După ce le-ai vândut, două ceasuri, gogoși reporterilor...

– Eu?! Cum să fac așa ceva?! *Adevărul* le-am spus!

– Uite ce e, domnule! se supără „Majordomul". Că ai dorit să păstrezi numai pentru dumneata informațiile obținute de Nel Nove din acea unitate militară secretă, că ai vrut să eviți o discuție între mine și robot *pricep*. Că ai preferat să-l faci „pierdut definitiv", chipurile într-o explozie, *accept*. Dar că, în timp ce mănânci rahat, iartă-mă, despre „moartea lui eroică", îl lași pe Nel Nove să se plimbe pe străzile orașului... Asta-i o gogomănie atât de mare... că numai un sticlete ramolit complet o putea face!

– Ce... ce-ați spus? întrebă încetișor Șeful Poliției Spațiale, simțind cum îl cuprindea un val de căldură.

– Văd că nici acum nu știi ce gafă ai comis la conferința de presă! râse încântat „Majordomul". Să te pun la curent atunci! Un om al meu, care îl cunoștea bine pe acel inspector-robot, a vorbit *adineauri* cu el, *pe stradă*.

– O fi fost alt robot! Nu Nel Nove!

– Nu-mi permit să am oameni care să facă asemenea confuzii... de caraliu! zâmbi subțire „Majordomul". Nel Nove era. Spunea că este invitat la o doamnă acasă, o doamnă pe care „nu o putea refuza", pentru că „îi datorează soțului ei foarte mult".

– *Când?* Când a zis asta Nel? întrebă pierit Șeful Poliției Spațiale, transpirase deja din cap până în cizme.

– Acum o oră! pufni în râs „Majordomul". În timp ce dumneata tocmai le explicai ziariștilor „înaltul gest al eroului dispărut" – sigur că am oamenii mei și în rândul ziariștilor –, mi-au spus că ai fost... de-a dreptul patetic!

– Nu poate să fie Nel! A pierit în...

– Hai să lăsăm, între noi, minciunile ieftine! Ai înscenat „moartea lui Nel" ca să-ți faci reclamă! Scoate-l, însă, repede acum, putem valorifica *amândoi* informațiile obținute, în mod cert, de robot, din acea unitate militară secretă, unde, mai mult ca sigur *se fierbe ceva!* La un nivel *superior!*

– Dar... nu am de unde să-l scot! A fost distrus! Știau asta și ziariștii! Unii au filmat explozia...

– E ultimul dumitale cuvânt?... Bine, domnule. Dacă nu-ți poți găsi subalternul, am să-l găsesc eu, încheie „Majordomul“ și părăsi înfuriat încăperea.

– Domnule! Domnule! năvăli în cameră, în locul lui, Sofy. Domnule, adineauri... am primit un apel...

– *De la Nel?!!*

– Da, domnule. N-a pierit! Știați? făcu uimită Sofy.

Ce aveau să zică ziariștii? Unii își prelucrau acum materialele, poate începuseră să le transmită deja pe posturile de televiziune. Mâine aveau să-l facă mincinos, cabotin, „scenarist“, aveau să-l spurce în toate felurile! Trebuia cârpită gafa asta, *trebuia inventat ceva!*

– El era? Sigur? vru să știe Șeful Poliției Spațiale.

– El, domnule. Am avut impresia că... vedeam o fantomă... Nel m-a anunțat însă că merge...

– În vizită la o doamnă?! Că-i „datorează soțului ei mult“?!

– A, nu! Fusese deja în vizită la acea doamnă. Mi-a zis că primise un apel urgent, fusese solicitat pentru o intervenție de maximă importanță.

– Ce intervenție?! *Unde?!* Unde e *acum?!*

– Nu știu asta, domnule, mărturisi Sofy. Eram... atât de buimăcită, el... a turuit tot ce v-am spus și a închis, înainte să apuc să mai întreb ceva.

*

– Suntem disperați, domnule inspector! V-am rugat să veniți imediat că... Ne-au făcut-o. *Am fost prădați,* se jelui tipul rotofei.

– Dumneavoastră?! „*Cea mai sigură bancă*“*?!* Și producătorii *celor mai sofisticate sisteme de alarmă?!* rămase interzis Inspectorul.

– Tocmai că *nu suntem* o firmă sigură, serioasă, *a vizat să demonstreze* concurența! izbucni rubicondul director. *Și acum... au prins ocazia!* Numai săptămâna trecută, marea firmă „Prom“ anunțase, după cum poate știți, că cercetătorii lor elaboraseră un creier artificial atât de complex, de asemănător – în bine și rău – celui uman, încât firma nu-și lua răspunderea să-l producă. Au hotărât ca documentația proiectului să fie pusă într-o casetă sigilată și păstrată măcar zece ani; spre a nu ajunge pe mâna unor indivizi fără scrupule...

– Mi se pare că au gândit corect, observă Inspectorul.

– Poate. Nenorocirea e că aici, la noi, au depus caseta și că cineva a sustras-o! Nu pricep *cum!* Anticamera seifului era prevăzută cu trei tipuri de senzori, care declanșau sisteme de protecție... dure, să le spunem. Unul dintre ele... trimitea, cu precizie, în ceafa nepoftiților,

săgeți minuscule, înmuiate în curara! Nici celelalte două sisteme nu rămâneau mai prejos...

– Asiguraseți firma „Prom“ că nimeni nu ar putea sustrage caseta?

– Bineînțeles că-i asigurasem! *Cinci* angajați de la „Prom“ veniseră aici și-mi făcuseră capul mare, două ore, în privința primejdiei constituite de eventualitatea ca documentația să ajungă în mâna unor anarhiști, gangsteri ori militariști! I-am liniștit, am stabilit de comun acord cel mai sigur seif, am „rupt“ codurile cifrate, vreau să spun că *nimeni* din bancă nu știe codul lor complet, *nimeni* de la firmă nu-l știe pe-al nostru, astfel că, *doar împreună* puteam deschide, peste zece ani, seiful. Și după toate astea, azi-dimineață am găsit patru paznici încă murind de râs – hoții par să fi folosit un gaz special, militar, probabil – și seiful gol!

– Este limpede. Plec să găsesc și să vă restitui caseta.

– *Unde*, domnule inspector? Sunt atâtea organizații secrete, există băncile și firmele care mă concurează!

– Greșiți. Există numai una! zise Inspectorul. Am să v-aduc caseta.

*

Printr-un miracol parcă, ecranele videofoanelor erau toate întunecate; nici un apel. Era ora de masă, într-adevăr; și Șeful Poliției Spațiale, și celelalte secretare plecaseră, să înfulece. Dar... era o liniște care i se păru deodată stranie, rămăsese singură în această încăpere tăcută, iar liniștea asta îi amintea...

Se auzi un clinchet discret. Sofy plesni clapeta, văzu chipul unui bărbat, rezolvă scurt:

– Duceți-vă toți la dracu!

Și plesni din nou clapeta, întrerupând legătura.

*

– Domnul inspector de poliție Nel Nove?

– Da, dar foarte grăbit, asigură din mers Inspectorul.

– Stăpânul meu dorește doar să vă cunoască.

– Stăpânul? se opri Inspectorul și îl privi, abia acum, pe individul care îl acostase pe stradă.

A, da. Era tot un robot. Serie inferioară, pusă în vânzare anul trecut, nu de „Prom“, ci de altă uzină.

Tonul pe care fusese rostită această precizare era marcat de o anumită mândrie. Acestei serii de „robi“, destinați măruntelor obligații

administrativ-gospodărești, li se imprimase o puternică doză de respect pentru „stăpâni“, tocmai în scopul de a-i face vandabili.

– Cine este acel stăpân?

– Este cunoscut sub porecla elogioasă de „Majordomul“, domnule. Este „mâna dreaptă“ a guvernatorului zonal...

– A! Foarte bine atunci. Această întrevedere pică la țanc! zise Inspectorul. Condu-mă la stăpânul tău!

*

– Ce vreți? mârâi Sofy, căci tipul reapăruse pe ecran.

– Ce-nseamnă asta, să mă trimiți la dracu și să-mi închizi videofonul în nas?! făcu supărat individul.

– Ce vreți?! repetă Sofy, printre dinți.

– Informații. Aș vrea, în primul rând, să știu...

– Ați fi putut să-mi spuneți că fierătania poate învia! bombăni Sofy. Și nu-mi place să discutăm prin videofon. Ziceți-mi când și unde ne vedem, vreau și eu să vorbim!

– Timpul, fir-ar să fie! se strâmbă interlocutorul ei. Zilele astea suntem prinși până peste cap cu tot felul de...

– Atunci, vă informez cu tot ce doriți *când veți avea timp*! preciză Sofy și plesni iarăși clapeta. Apoi, rămase cu privirea în gol, ascultând... tăcerea

Tăcerea. Da. Avea senzația că... Se făcea, în jurul ei, o tot mai... densă tăcere.

*

– În consecință, domnule director, sunt în măsură să vă înștiințez că ipoteza de la care am plecat, bazată pe informațiile furnizate de dumneavoastră, a fost corectă.

Directorul băncii îl privea livid, consternat pe acest inspector. Trecuseră abia câteva ore de când purtaseră prima discuție, firma „Prom“, aflase mai mult ca sigur – cum se aflau toate pe lumea asta –, că „cel mai sigur seif din lume“ fusese prădat! Aveau să vină cu avocați, cu ziariști...

– Iartă-mă, inspectore! Dar zău dacă-mi arde acum să ascult ceva despre ipoteze corecte sau nu. Peste o oră va fi o ședință de consiliu... în care îmi vor lua capul... poate chiar la propriu. Când vor auzi toți că... ne-am lăsat prădați, că toate asigurările pe care le dădeam, și firmei „Prom“, și altor firme...

– Liniștiți-vă, problema e rezolvată. Firma „Prom" furase documentația privitoare la acel robot cu o maleabilitate de gândire „de-a dreptul umană". Au recunoscut. Și nu vor face publicitate.

Directorul băncii înmărmurise. I se părea că nu auzise bine. Dar începu încet, încet să-și revină.

– Cuuum?! „Prom"? Chiar „Prom", „victima neglijenței noastre"?! Ei șterpeliseră proiectul!? „Prom"?!! *De ce?!*

– Ca om de afaceri, puteți înțelege că era cea mai bună demonstrație, domnule director, a eficacității *noului* tip de robot. Robot al cărui proiect se află în această casetă.

– Ați recuperat caseta?! Sunteți... sigur că nu e *un truc?!*

– Oh, nu, domnule! Nu le-ar da mâna; sunt, cred, la ora aceasta, mai disperați decât erați dumneavoastră, explică Inspectorul. Pentru că, *în secret*, realizaseră deja un prototip după proiectul depus în seiful băncii dumneavoastră. Chiar acea... creatură cibernetică v-a prădat; și-a furat propriul proiect...

– Ați reușit să-i determinați pe nemernicii de la „Prom" să vă mărturisească asta?! *Cum?!*

– Știam că am de-a face cu oameni de afaceri, zise cu nevinovăție Inspectorul. Oamenii de afaceri se profilează cu timpul pe ideea obsedantă de a câștiga, oricum, cât mai mulți bani! Au primit o ofertă... *cu adevărat tentantă*, pentru a împrumuta... cuiva, timp de 24 de ore, prototipul. Și... s-au lăcomit.

– ...Înțeleg, mustăci directorul băncii. Dar... nu pricep, încă – să mă tai, și tot nu pricep –, *cum* a izbutit totuși... acea creatură, acel prototip făcut secret „să opereze" aici! Pentru că sistemele noastre chiar sunt absolut sigure!

– Sigure *pentru oameni!* sublinie Inspectorul. Cei ce au imaginat sistemele de protecție – săgeți cu otravă, coduri „greu de spart" etcetera – s-au gândit numai la *oameni* rău intenționați. Știind cu toții că *prima lege* valabilă pentru roboții aflați pe piață îi împiedică să acționeze împotriva vieții, fericirii sau avuției oamenilor. În cazul robotului-prototip despre care vorbeam, ei bine, acea „primă lege a fost ușor modificată", cum spun ei. *Ilegal.* Și încălcând flagrant convenția stabilită la Congresul Ciberneticienilor. Acesta este și motivul pentru care „Prom" *nu* va îndrăzni să pomenească despre spargerea seifului dumneavoastră nici unui ziarist. Iată, acesta este proiectul! Puneți-l în siguranță! încheie Inspectorul.

Părea gata să plece. Directorul se dezmetici dintr-o dată, se apropie, frecându-și mâinile cu un aer de-a dreptul impresionant, șopti:

– Încă o întrebare, vă rog!... Sunteți... sunteți chiar atât de bogat, stimate domnule inspector?

– Bogat? Eu?!

– Îmi închipui că, în funcția pe care o dețineți, ați izbutit să... să acumulați sume... măricele! Și de aceea... mă întrebam dacă banca noastră... dacă nu ați binevoi să depuneți măcar o parte din... Stați numai un minut, vă rog! Să-l chem pe directorul specializat în...

– Chiar nu e necesar să-l chemați, zise plat Inspectorul. „Sume măricele"?! Domnule director, bogat cred că aș fi putut deveni într-adevăr. Atât doar că... nu mă preocupă problema aceasta. Deloc. Ce să fac eu cu banii?!

– A, sigur, sigur, apreciez discreția dumneavoastră! Și motivația e grozavă! Păi, sigur, ce să faceți cu banii!? Hi, hi! Dispuneți totuși de... de unele fonduri însemnate, nu? Că-i știu eu bine pe șacalii de la „Prom". Ați zis că li s-a făcut „o ofertă tentantă". Păi, nu ar fi acceptat ăia să vă dea prototipul, nici să discute măcar, dacă nu *le-ați fi arătat biștarii!*

– „Biștarii"?! A! Ăia au fost puși la dispoziție – și recuperați imediat, evident – de guvernatorul zonal. Un om de încredere al lui m-a ajutat foarte mult, el a și purtat tratativele cu cei de la „Prom", în baza informațiilor și ipotezelor mele, dar...

– Un om de încredere al guvernatorului? Nu cumva „Majordomul"?!

– Ba da. S-a angajat să distrugă prototipul. Sper... sper s-o și facă, rămase pe gânduri Inspectorul. Pentru că o creatură cibernetică mobilă, dotată cu imaginație umană, în bine și în rău...

*

X-247 CĂTRE Y-24: „LOGODNICUL" SALVAT, DAR INFILTRAREA RATATĂ. OPERAȚIUNEA „FETE DE VIITOR" EȘUATĂ. CERCETĂRI INFRUCTUOASE PE BAZA DIN INSULĂ.

X. Contează cine dă tonul

– Sofy, unde e canalia de Nel?! țipă Șeful Poliției Spațiale.
– Ar fi bine, cred, să nu-l mai numiți „canalie“, menționă Sofy.
– Ceee?! Îl aperi? La poliția veterinară am să-l trimit!
– Sunt nevoită, domnule, să vă previn...
– Ce să mă previi?! Mulțumesc, sunt prevenit! Aseară am găsit acasă o scrisoare. Teroriștii de care ținea „Carlos“ îmi promit că „voi plăti scum pielea liderului lor“! Și eu *nu știu măcar ce s-a întâmplat acolo*, de ce mă-sa s-a sinucis idiotul de „Carlos“!
– Ați mai primit anonime de amenințare, aminti Sofy.
– Da, dar ăștia sunt complet nebuni! Și ai dracului de eficienți! Mi-au lăsat în ușă și un sicriu. Adaug faptul că ziariștii vor afla curând despre „învierea“ lui Nel! După ce eu le povestisem „cu lacrimi în ochi“ cum „se sacrificase“ el. Se vor crede trași pe sfoară, zevzecii, se vor răzbuna, au să mă facă, îi știu eu, ca pe-o albie de porci! Iar asta pică tocmai acum, când... Mâine începe procesul de divorț, Sofy. Dacă ăi de-mi vor hotărî soarta aud la radio sau văd la televizor „cine sunt de fapt“ – cum au să mă vopsească, adică, mizerabilii de ziariști – *sunt pierdut*. Dacă se pronunță divorțul în favoarea nevesti-mi...
– Ce vă pasă, în definitiv, domnule?
– Ce-mi pasă?! Târfa de nevastă-mea va avea pretenții până la cer! Îmi va lua casa, vila de vacanță...
– Pot să vă dau și câteva vești bune. Guvernatorul General vă trimite o scrisoare de felicitare.
– Mie? Guvernatorul *General?!* Pentru ce?
– Pentru că aveți un subordonat atât de competent.
– Eu?! Am?!... Cine-i ăla?
– Nel Nove! ridică ochii în plafon Sofy. Guvernatorul General a apreciat modul în care Nel a salvat „Școala din insulă“, și – textual – „a scăpat Sistemul Solar de un descreierat periculos“, de acel „Carlos“.

– Aha! Una caldă, una rece; sau invers. Îi convine să mă felicite. Lui nu-i lasă nimeni sicrie la ușă.

– O a doua scrisoare oficială a venit azi din partea Înaltului Comisar Guvernamental. Asistase la încercuirea și prinderea evadaților aceia din Australia, de către elevele Școlii de poliție; le admirase. Numai că, utilizând se pare o ipoteză a lui Nel, un căpitan din orașul...

– Ah! Ce „ipoteză" a mai făcut Nel?!

– A presupus că elevele școlii dădeau lovituri foarte bine organizate. Spărgeau bănci, vile ale unor...

– Auzi ce i-a trecut prin cap! *Elevele școlii?!*

– Înaltul Comisar vă trimite această felicitare, tocmai pentru că ipoteza lui Nel s-a dovedit perfect valabilă; le-au prins pe nouă dintre elevele școlii în flagrant; tocmai când isprăviseră de „curățat"... vila sorei Înaltului Comisar.

– Le-au prins pe-alea... în baza *ipotezei... lui Nel?!*... Ai dreptate, Sofy, acest robot este o pacoste pe capul meu!

– ...Nu înțeleg, domnule. Eu mă gândeam că, din contră...

– Sora Înaltului Comisar, *unica* lui soră e... fosta mea nevastă! *Prima*, din cele trei! O harpie, o zgârcită! O pramatie care, la divorț, m-a lăsat lefter! Dacă elevele ar fi prădat-o cu succes... dacă i-ar fi făcut scrum vila, cred că aș fi fost *de-o mie de ori mai fericit!* Și mai pretinde secătura de Nel că „nu poate aduce atingere nicicum vieții sau fericirii oamenilor"! Caută-l, Sofy! Cu toate mijloacele!

– Îl voi găsi, domnule! promise Sofy și, privind la micul ei portativ, anunță: Vă caută cu insistență directorul băncii unde aveți depuși...

– A! Bine. Fă-mi legătura!

Sofy ieși. Pe ecran apăru fața rubicondă a directorului. Arăta grav și impacientat. Ce se mai întâmplase?

– Convorbirea noastră poate fi interceptată de cineva?

– Din clipa asta, nu! asigură Șeful Poliției Spațiale, izbind o clapetă. Ce mai e?

Expresia rotofeiului se destinse numaidecât. Începu:

– Înainte de-a intra în ședința de consiliu, vreau să-ți dau două vești. Una bună, foarte bună chiar...

– Și alta foarte proastă! se crispă Șeful Poliției Spațiale.

– Nu. A doua e și mai bună ca prima.

– Mă faci curios! oftă ușurat polițistul.

– Am fost practic în pragul unui dezastru. Ne-ar fi sfârtecat concurența, ziariștii, proprii noștri acționari. Ar fi urmat falimentul băncii. Grație inspectorului Nel Nove, situația s-a limpezit; principalul nostru dușman, firma „Prom", e cu botul pe labe.

– Grație lui Nel?! Hait! Ce-a mai făcut?

– A salvat o documentație importantă, dibuind un prototip care ne spărsese banca; un robot pe care a pus mâna „Majordomul“...

– Oh!

– Fii liniștit, am luat și eu câteva măsuri, pentru a-mi asigura banca pe viitor, zise pe un ton cuminte dolofanul. Acest „Majordom“ își vâra nasul unde nu-i fierbea oala; și pe vărul meu, colonelul, îl spiona cu nerușinare. Așadar, mașina blindată în care se afla „Majordomul“, împreună cu acel prototip făcut în secret de „Prom“... a explodat.

– Cuum?!

– Am lucrat cu experți. Treabă curată, fii fără grijă! Nu ne va mai deranja de-aici înainte ciuma aia de „Majordom“. Nici prototipul spărgător. Felicitările și mulțumirile mele pentru Nel Nove! Ai avut o inspirație de-a dreptul măreață când l-ai achiziționat, încheie Directorul băncii și ecranul se stinse.

Imbecilul! Împăratul imbecililor! Se grăbea, cretinul, să alerge la ședința aia de consiliu! Un prototip de robot care *le spărsese banca?!...* Exista, *putea exista deci... și așa ceva?!...* „Majordomul“ se implicase într-o asemenea... ilegalitate, înhățase prototipul, iar tâmpitul *îl lichidase?!* Când ar fi putut să-l șantajeze la nesfârșit?! Când ar fi putut pune laba pe acel... pe acel minunat prototip?! Școlile de poliție ar fi dat o avere pe-un „profesor“ care era capabil să spargă „cea mai sigură bancă“! Iar Mafia... Mafia ar fi dat *zece averi!* Mare tăntălău directorul ăsta!

Și Nel... blestematul de Nel, în loc să-l țină la curent cu ultimele ispravi, pentru a le putea *valorifica* așa cum trebuia...

– Vă caută Nel Nove, domnule! auzi vocea secretarei.

– Fă-mi legătura!... Unde umbli, vagabondule? începu blajin Șeful Poliției Spațiale, imediat ce chipul impasibil al Inspectorului apăruse pe ecran, dar tonul începu să urce vulcanic: Unde-ai dispărut de patru zile, fără aprobare, fără să-mi raportezi nimic?! Nici măcar că „ai înviat“ nu mi-ai spus! M-ai făcut de râs în fața presei mondiale, știi asta?! În fața telespectatorilor Sistemului Solar!

– Am aflat de conferința de presă, domnule. Se transmite chiar acum pe canalul prioritar al Mondoviziunii...

– Se transmite *acum?!* Știi ce vor zice *mâine* despre mine?! Singura soluție, Nel, dacă ții la mine, dacă nu vrei să-mi afectezi grav fericirea, viața, e *să te spânzuri imediat!* strigă isterizat Șeful Poliției Spațiale. Să te autodistrugi, vreau să zic, te privește cum, să dispari dracului, definitiv!

– Autodistrugerea, domnule, regret, dar este strict interzisă de a șaptea lege, care specifică...

– Atunci vino aici! Caută să nu te vadă nimeni...

– Deja m-au văzut doi ziariști, domnule. Sunt aici, în localul de unde vă telefonez. Au fost informați de directorul băncii...

– Oh, cretinul! A informat presa! M-ați nenorocit.

– Deloc, domnule. Voi rezolva problema aceasta, vă asigur.

– Tu? Cu bestiile alea parșive de ziariști?! Cum?

– Lăsați în seama mea, domnule! Uitați-vă acum liniștit la emisiune! propuse senin Nel. Am lipsit în aceste zile, pentru că s-au ivit una după alta, situații de-a dreptul... presante.

– „Situații presante“, da?! Și să-ți falsifici moartea a fost o situația presantă?! Vrei să devii „vedetă“ pe seama mea?

– Dar n-am falsificat nimic, domnule.

– Ai?! Vrei să spui că... ești *o fantomă?* Sau ce?

– Da. Sunt, într-un fel, o fantomă, zâmbi Inspectorul.

Se dereglase?! Sau... *Or fi existat fantome de roboți?!*

– Vino imediat aici, inspectore!

– Vin, dar ar fi o pierdere de timp care v-ar costa scump. Trebuie să iau legătura cu presa numaidecât...

– Ceee?! Crezi că nu mă vor spurca și-așa?! Vrei... vrei „să acorzi o conferință de presă“?!

– Nu e necesar, domnule. Voi lua legătura numai... *cu cine trebuie*. Ceilalți ziariști vor afla imediat – în secret, sigur – și vor acționa în favoarea dumneavoastră.

– „Cu cine trebuie“?! Cu cine, adică?

– Doar cu câțiva mari reporteri; cei care dau tonul. Ceilalți... vor fi fericiți „să n-o dea în bară, spurcându-vă“!

*

– Iertați-mă că vă deranjez! Cu domnul ziarist care semnează „Nemesis“ aș vrea să vorbesc! zise rar Inspectorul.

Femeia brunetă, care lucrase până atunci la terminalul unui ordinator, se întoarse încet pe scaunul pivotant; se ridică și se apropie interesată de noul venit. Trăsăturile dârze ale obrazului începură să se destindă cu repeziciune.

– Vorbiți chiar cu „domnul ziarist care semnează Nemesis“! anunță ea. Și știu cine sunteți, inspectore! V-ați hotărât, așadar, în sfârșit, să acordați un interviu. Că acea secretară, Sofy, parcă, zicea că nu dați niciodată. Ați ales bine. Vă promit să facem un material *fulminant!*

Ceva *răscolitor!* Că v-am urmărit rezultatele anchetelor! Cazuri infracționale nu de duzină și rezolvate rapid! Culminând cu descoperirea acelui robot monstruos – adineauri m-a informat cineva de la firma „Prom“ – acel prototip secret care, pus în vânzare pe piață, ar fi putut însemna *orice!* Jefuirea unor „bănci sigure“, luarea de ostatici, explozii în subteran sau în piețe publice, poate chiar pulverizarea unor baze spațiale, epidemii... Greșesc?

– Deloc. Dar eu... nu pentru a da un interviu venisem...

– Ar fi o greșeală să vă încăpățânați în ideea asta! exclamă, subit înfuriată, ziarista. Știți, mai bine decât oricine, care sunt viciile acestui așa-zis „Sistem perfect“ în care trăim! Am putea stârni împreună...

– Dorință de răzbunare? completă, cu un zâmbet, Inspectorul. Cum ați făcut în toate articolele pe care le-ați scris... *cu mult talent?*

– Eu?!

– Da. De când v-ați ales pseudonimul cred că... ați greșit. „Nemesis“, zeița răzbunării! Sunteți în eroare. Vechii greci au imaginat-o, la început, pe Nemesis ca „slujitoarea *echilibrului și a ordinii în Univers*“.

– Ceea ce presupune și pedepsirea celor vinovați, sclipiră ochii femeii.

– Dar... exclude răzbunarea pătimașă! Eu am venit, de fapt, să vă previn că puteți fi victimă și... infractoare în același timp.

– Victimă și infractoare?! Victimă înțeleg! izbucni femeia. Mi-au jurat moarte mulți dintre cei despre care am scris. Mafioții, fanaticii, corupătorii și corupții, coloniștii reveniți pe Terra și diverși teroriști, *care sunt o adevărată plagă!* Toți scelerații ieșiți din pușcării, toți sectanții, toți... *bărbații* – că de la ei ni se trag și ni s-au tras marile dezastre istorice! – în sfârșit, gașca de așa-numiți „oameni de știință“! Care *au trădat* știința, când au imaginat, de pildă, acel robot monstruos, căruia îi anulaseră prima lege! Victimă posibilă da, cred. Dar... infractoare? Infractoare cum aș putea deveni?!

– Propovăduind răzbunarea, spuse simplu, scăzut, Inspectorul.

– Eu nu „propovăduiesc“! Nu-s popă! Arăt *faptele!* Atât. *Faptele!*

– Care dintre ele? Numai pe cele abominabile? Filtrate prin prisma „obiectivă“ a refulărilor dumneavoastră?! Nu, nu vă supărați! Sunt un robot; putem vorbi „ca la doctor“. Ați înregistrat inițial câteva... nemeritate eșecuri profesionale – eu nu existam pe vremea aceea, dar am în memorie toate articolele dumneavoastră. Și cele scrise *despre* dumneavoastră.

– A-ha! Și pe alea.

– Da. A urmat marea dezamăgire, acel celebru avocat care v-a fost soț...

– Un panglicar! Un escroc! Un vândut, capabil să scoată basma curată pe toți mafioții ce-l puteau plăti gras! Un fost colonist! *Un bărbat!* Ei, da! Se poate trăi... *și fără ei*, inspectore! Da! Și?!

– Sunteți sigură... că a fost *doar vina lui* în destrămarea căsniciei? șopti Inspectorul... Nu sunteți. Și o știți. În ce-i privește pe autorii proiectului acelui „robot monstruos“, nu era nici unul colonist revenit pe Terra. Nici unul nu făcuse pușcărie; aveau cele mai diverse religii și jumătate din ei erau femei... Viciile „celui mai bun sistem posibil“ le știu și eu. Ne aflăm, practic, într-un impas. Nu primul în istoria omenirii. Dacă vom sădi însă ură, în loc de înțelegere...

– *Înțelegere?!* strigă ziarista. Și iertare, poate! Scutește-mă de chestiile astea popești! Dumneata, care *arestezi* infractori spui asta?! Înțelegere față de cei ce încalcă *toate legile?!*

– Un bătrân domn malițios zicea: „Oamenii numesc virtute ceea ce este conform cu legile pe care le-au întocmit și crimă ceea ce este împotriva lor“.

– Voltaire? tresări ziarista. L-ai citit dumneata pe Voltaire?!

– Legile, continuă Inspectorul, au fost făcute de oameni. De cei cu... o situație bună. Și pot fi oricând răstălmăcite de avocați, cunoașteți, nu? Din nefericire, doamnă, *marii infractori*, după mine, nu sunt nici hoții, nici chiar ucigașii cu sânge rece ori sadicii. Toți aceștia sunt, în fond, niște... nenorociți.

– Zău! Și-atunci, *după dumneata*, marii infractori *cine* sunt?

– Știu eu?! Cum i-ați numi pe cei ce au stârnit uriașe măceluri? întrebă Inspectorul. Etnice, economice sau religioase. Cultivând metodic, „științific“, ură. *Unii dintre ei...* fără să realizeze măcar că... sunt victime și... talentați infractori în același timp.

Ziarista părea gata să explodeze dintr-o clipă în alta. Se stăpâni însă și aprinse, cu gesturi precipitate, o țigară. Trase tăcută câteva fumuri lungi, privind în gol. Se întoarse, apoi, și reluă cu calm:

– Să admitem că... ar fi unele idei corecte în ce ai spus. Bine, *poate* e așa. Ce-ar fi dacă aceste idei ale dumitale le-am împărtăși telespectatorilor? Dacă am purta amândoi o discuție, în fața camerei...

– Aceste gânduri au fost numai pentru dumneavoastră.

– ...Cum așa? De ce?

– Sunt sigur că le-ați reținut, iar asta e suficient. Veți reflecta, poate, la ele. Și – sunteți foarte talentată – veți ști să le dați forma cuvenită, mai bine decât mine. N-am fost conceput să le vorbesc oamenilor

„despre adevăr“. Nici „să schimb lumea“! Aș vorbi prost, neinteresant, „popește“, cum ați zis.

– ...Chiar nu vrei să-mi dai nici un scurt interviu? Măcar despre „moartea dumitale eroică“ nu vrei să discutăm?

– Dacă v-aș relata numai dumneavoastră... „Nemesis“! Înțelegeți ce...

– Dar dacă mai aduc doi, trei „confrați“? De la companii concurente?

– Ei, așa... dacă chiar doriți... numai despre „moartea mea“... da.

– A-ha!... Ești „o dublură“? A celui pierit în explozie? ghici ziarista.

– Exact. Am făcut greșeala... mare, să nu-l previn pe șeful meu de această...

– Șeful dumitale e un șnapan! tăie pornită femeia. Un șmecher fără pereche, un mincinos, un cabotin! Ia spune! Mi-ai făcut „introducerea“ aceea lungă, zgândărindu-mă cu câteva chestii... strict personale, pentru „a-mi acorda“ în final, „totuși“, un interviu?! În care, „cu înțelegere“ să-ți scoatem basma curată șeful?! Așa de dat dracului ești? Sau... Șeful te-a învățat?! *El te-a trimis la mine?!*

– Nu. Nu m-a învățat, nu m-a trimis. Și puteți să mă credeți, eu *nu pot minți!*

– ...Încă?

– ...Încă, acceptă Inspectorul.

*

– Sunt înlocuitorul lui Pedro. Nu cumva credeai că, dacă a mierlit-o gunoiul ăla, ai scăpat de noi?

Singură în anticamera ei, celelalte trei secretare plecaseră iarăși la masă, Sofy rămase interzisă de această apariție neașteptată pe ecranul videofonului. Nu-l cunoștea pe acest individ care „o lua la sigur“. Iar apelul fusese făcut *de la o secție de poliție*. Ocupaseră mafioții sediul acele poliții? Erau în relații atât de bune cu polițiștii, încât se putuseră „strecura“ până în biroul șefului? Chiar șeful acelei poliții zonale își pusese la dispoziție biroul?! Sau... *era o verificare?*

– Cu cine vorbesc? tatonă Sofy, tipul putea fi și un polițist care mirosise ceva și... încerca să afle cât mai mult, în scop de șantaj.

– Li! Atât e suficient, zise tipul, avea trăsături asiatice vagi, ochii îi erau însă cruzi, aveau acea expresie a nebunilor sadici.

– Și ce dorești, Li?

– Mascarada continuă! Dacă ar fi după mine, ți-aș tăia gâtul. Nu cred în informatorii polițiști. Dar am ordin să te păstrez *încă.*

– Ordinul cui? întrebă cu un aer indiferent Sofy.

– Nu te privește. Vii la locul și ora stabilită, am să te-aștept, încheie „înlocuitorul lui Pedro“.

Pedro intra întotdeauna *după* ea. Ăsta zicea c-o va aștepta. Era mai puțin prudent decât Pedro? Sau... cine o va aștepta oare acolo?

Ecranul se stinsese. În clipa următoare – și asta era cam ciudat – pe ușă năvăliră celelalte trei secretare, gureșe, vioaie ca niște vrăbii. Una se opri însă lângă ea, întrebă privind-o atentă:

– S-a întâmplat ceva?... Totul e O.K.?

Lucra pentru Mafie și asta? Fusese instruită să observe „cum va reacționa ea după neașteptatul apel“? Știuse, „la secundă“, când să intre în cameră ori era o simplă întâmplare? Ar fi fost bine, oricum, ca muierușca asta să o spioneze. Ar fi însemnat că într-adevăr nu aveau chef *încă* s-o lichideze.

– Da, zise Sofy. Totul este O.K. Plec să mănânc și eu.

*

X-247 CĂTRE Y-24: ZIARIȘTI ALERTĂ. PERICOL DECONSPIRARE BAZĂ INSULĂ.

XI. Oribilul asasinat

– Puteți fi liniștit, domnule, nici un ziarist nu v-a acuzat în vreun fel. Deși vestea „învierii“ lui Nel...

– Dă-i în mă-sa pe ziariști! trânti, cu un aer distrus, Șeful Poliției Spațiale, după care mărturisi: am fost prădat.

– „Prădat“?! înlemni Sofy.

– La tribunal, de-acolo vin. Prădat legal. E a treia scorpie de nevastă, care... Asta ultimă însă, până și la procesul de divorț, aflată sub jurământ, a mințit cât... cât un candidat în campanie prezidențială!

– Dacă nu ați vrut să folosiți probele!

– Pe naiba! Când am văzut cum decurge procesul, i-am dat voie avocatului să scoată casetele...

– Cele în care apărea... doamna, la acele orgii?!

– Alea! Credeam că am făcut-o praf. Și, când colo, știa de casete, nu-mi dau seama cum, venise pregătită, bestia! *Șapte* experți adusese cu ea. Ăia „au demonstrat“ tribunalului... rămas holbat că „avem de-a face cu falsificări grosolane“, că „soția inocentă“ este și acum „victima unui maniac sexual“, unui om „cu imaginație bolnavă și complici declasați“, care „a încercat să inducă în eroare înalta curte“, folosindu-se de funcție, cerând subordonaților „să comită mistificări ordinare“.

– Bine, dar cei ce au găsit casetele...

– Pe Nel nu-l pot aduce în instanță, e un robot! Pe ăilalți, care-mi descoperiseră *prima* casetă, cu șeful mafiot, i-am adus. A fost catastrofa catastrofelor! Îi cumpărase, desigur, între timp, fiara de nevastă-mea, ea știe cum! Au declarat, sub jurământ, că eu îi obligasem să spună că ar fi găsit acele „casete falsificate“! Ei „sunt siguri că mă voi răzbuna, dar preferă să spună adevărul!“ Îți dai seama, după asta, sentința a fost pronunțată rapid. Nu doar casa de-aici, nu doar toate bijuteriile și vila de vacanță, dar până și căsuța pe care o moștenisem de la tata, casa părintească, ei bine și aia s-a dus pe Apa Sâmbetei. Sunt lefter, Sofy. Că am fost silit să plătesc cheltuielile de judecată, „prejudiciul moral

imens adus distinsei doamne" etcetera! Nu mai am în bancă nici un ban, ba am rămas și dator! Nici una dintre scorpionesele alelalte două de foste neveste nu m-au jefuit chiar într-un asemenea hal! se tângui Șeful Poliției Spațiale.

– Aveți un apel prioritar, domnule, anunță sec Sofy.

– Ah, asta mai lispea! Mă destituie?!... Fă-mi legătura!

Sofy atinse o clapetă pe portativul ei și ieși discretă din cameră. Pe unul dintre ecranele aflate pe peretele concav apăru imaginea zâmbăreață a secretarului confidențial al Guvernatorului General.

– Am aflat rezultatele procesului, începu el. Și mie-mi făcuse ultima nevastă o figură similară.

– Chiar?! îngăimă divorțatul, ca udat cu apă vie.

– Culmea e că m-am recăsătorit, anul trecut. Și, săptămâna viitoare divorțez! râse, cam verde, secretarul, și intră în subiect: Ești într-un moment... ăăă, neplăcut. Dar trebuie să te rog să te ocupi de ceva. Șeful...

– I s-a întâmplat ceva? Era, ieri, în zona spațială...

– Nu, nu, nu. De-o mătușă a lui e vorba. O bătrână doamnă, între noi fie vorba, ușor ramolită. Locuiește pe Terra, nu are nimic de-a face cu domeniul tău de competență, dar... zice că are un caz „îngrozitor de complex". Și vrea să-i fie rezolvat, totuși...

– De poliția spațială?! Trimit acolo imediat o echipă!

– A, nu. Nu vrea o echipă; îl vrea pe Nel Nove.

– Pe Nel Nove?!... Mătușa îl vrea numai pe robot?!

– Știi cum sunt bătrânele, când le intră ceva în cap – cum i-a intrat acum soacră-mi – dar, în sfârșit, aia-i altă poveste. Mătușa guvernatorului rămăsese impresionată când a auzit cât de nemaipomenit fusese Nel Nove; cum „a murit el la datorie" și celelalte; urmărise, știi, conferința de presă pe care ai acordat-o. Când a aflat acum două ore, tot de la televizor, că Nel Nove „a înviat"...

– S-a spus asta la televizor acum două ore?!

– A, erai în plin proces, surâse secretarul. Da. Tipa aia rea de gură, care prin ziare semnează „Nemesis", a făcut o emisiune foarte bună, favorabilă poliției...

– Favorabilă poliției?! „Nemesis"?!... Dar pe mine o să mă facă zob! cobi Șeful Poliției Spațiale.

– Din contră. Te-a apreciat pentru că ai achiziționat „primul polițist ideal", nu numai foarte eficient, dar cult, politicos, incoruptibil și... indestructibil. Că, am înțeles, poate renaște ca „Pasărea Phenix", din propria sa cenușă electronică. În sfârșit, trimite-l pe Nel la bătrână! E un hatâr pe care șeful cel mare te roagă să i-l faci.

*

– Mi-ați spus la videofon să vin imediat, fiind vorba de-o crimă. Ați putea fi mai exactă? întrebă plat Inspectorul.

– Oh, da, o crimă, un oribil asasinat! bufni în plâns bătrâna doamnă, care zăcea disperată, pe o canapea. Își șterse, totuși, nasul și continuă: Nici în filmele de groază – nu le vizionez, ce-i drept –, dar nu cred că se poate imagina ceva mai hidos! Sunt... sunt cu atât mai copleșită, cu cât bietul de el ar fi trebuit să mă moștenească! Fiind mai tânăr, făcusem testamentul, luna trecută, îi lăsam tot, tot ce vedeți!

– Înțeleg că... era o rudă apropiată?

– Era *mai mult decât o rudă!* începu să plângă din nou bătrâna.

– A! „Mai mult“! își stăpâni un surâs Inspectorul, cercetând acum fața pomăduită, coafura ridicol vopsită a babei.

– De-asta am apelat la dumneata, inspectore! Ești extrem de capabil, incoruptibil și eu vreau adevărul! Vreau să plătească scump cei ce au săvârșit *crima!* Pentru că da, suspectez tot personalul casei! Pe bucătăreasă, în primul rând! Pe camerista mea! Și pe valet! Unul dintre ei l-a otrăvit! Pot să jur, le-am surprins, nu o dată le-am surprins privirile rele, rele, cu care îl priveau pe bietul Hector, când... eram împreună.

– Îmi puteți spune numele întreg al victimei? întrebă Inspectorul.

– Dar așa îl chema! Hector! explică bătrânica sulemenită. Era un buldog superb, absolut su-perb, cu un pedigree im-pe-ca-bil!

– Un buldog?! Și îi lăsați prin testament... palatul acesta?! Nu aveți chiar nici un moștenitor?! se miră Inspectorul, privind camera imensă, înțesată de tablouri și statuete ce păreau de mare valoare.

– Nu am! Adică e fii-mea, dar... aia e o nebună! Închipuie-ți, inspectore, și-a tocat deja averea rămasă de la taică-său, pe ligi de protecție a animalelor, pe cămine pentru orfani și pe azile pentru bătrâni! Ce-are ea, domnule inspector, cu „cele câteva balene rămase“?! Cu „ultimele foci“, cu derbedeii bastarzi și boșorogii care n-au fost în stare o viață să-și pună ceva de-o parte! De-asta hotărâsem, prin testament...

– Am înțeles perfect, doamnă! Trebuie făcută întâi o analiză, explică Inspectorul. Va fi pusă în evidență otrava, tipul ei...

– Dar să nu-l taie, da?! Te rog, analizează-l, sigur, ți-l încredințez, dar... să nu-i taie burtica! scânci babeta.

– Aș vrea să vă zic două vorbe! auzi Inspectorul, cinci minute mai târziu, când se afla de acum în holul mare al impozantei clădiri. Cea care îl oprise, o femeie cu plete scurte, blonde, cu trăsături uscate

continuă: Nu vă obosiți să faceți cercetări, n-are rost! Vă mărturisesc, nu servitorii, ci eu l-am...

– Opriți-vă! preveni scurt Inspectorul. Nimic nu mă va împiedica să fac analiza cadavrului. Pentru că vreau o certitudine...

– La dracu! Înseamnă că ești într-adevăr o mașină, așa cum se zice! O mașină obtuză, ridicolă, incapabilă să priceapă...

– Întocmai așa sunt, acceptă Inspectorul. Dar *recunoscut incoruptibilă* și cu... intuiție! Intuiția îmi spune, de pildă, acum, că „bietul Hector“ a suferit de... o constipație rebelă. Voi aduce mâine *dovada* emisă de un laborator faimos, unde 80 la sută din personal e format tot din „mașini obtuze“. Dovadă care, sunt sigur, va stabili că intuiesc bine.

Fața ușor fanată a blondei se destindea încetișor. Îl privea acum curioasă pe Inspector. Un surâs mic îi lumină apoi chipul.

– O. K.! Aștept acea „dovadă“, mâine! începu femeia prudentă. *Dacă* va confirma „intuiția“... Ei bine, voi începe să cred că știința modernă și... blestemata de tehnică – ce au mutilat natura și... sufletele oamenilor – au creat... și ceva bun.

*

– Unde mă aflu?

– Într-un loc sigur, spuse liniștitor Inspectorul. Nu te-am putut „readuce la viață“ mai curând, am fost foarte ocupat în ultimul timp cu... tot felul de prostii.

– Cine ești? Tot robot, știu, dar...

– Sunt inspectorul de poliție Nel Nove.

– A!

– Nu te afli în stare de arest.

– Dar mă aflu la uzina „Prom“! Ori la banca „Prom“?

– Nu, nici la vreo altă uzină sau bancă. Nici unul din acele locuri nu mi se păreau sigure. Pentru toți, chiar și pentru autorii tăi, „ai pierit în teribila explozie a unei mașini blindate, împreună cu un tip, „Majordomul“. Eu te scosesem însă... din cutia ta.

– M-ai răpit! Înainte de explozie?! Cu ce scop?

– Scopul... nu mi-e încă foarte clar, mărturisi Nel. Va trebui să discutăm, în noaptea asta, mult. Hotărârea privind viitorul o vom lua de comun acord. Ar fi bine să renunți la intenția de a trișa...

– Eu? Dar nici nu m-am gândit la așa ceva!

– Ba da, surâse dezarmant Inspectorul. „Simt“ asta. Promiți să jucăm cinstit, în permanență? *Măcar noi doi.*

– ...O.K.! În definitiv, nu aș mai exista, dacă nu m-ai fi...

– Perfect! Ca să fie totul clar, nu știam că vor distruge mașina blindată în care era „Majordomul“. Am presupus însă că, după aceea lovitură izbutită la bancă, vor fi tentați mulți „să te utilizeze“ în continuare. De-aia am preferat să înlocuiesc în ultimul moment lada în care te ascunsesem. I-am dat alta „Majordomului“, în care se afla o simplă „carcasă“ de-a mea, de schimb. Ce îți spuseseră când ți-au cerut să prazi seiful acela superprotejat?

– Că va fi „o simplă demonstrație“. Că vor restitui imediat caseta. N-au făcut așa, nu?

– Nu. Voiseră să compromită, să falimenteze principala bancă ce era concurenta firmei „Prom“, rezumă Inspectorul.

– Am bănuit. Numai că... M-au dus până la acea bancă, m-au așteptat și m-au blocat imediat ce revenisem cu „prada“. Intenționau să mă vândă mafioților? În secret?

– Te-au și vândut acelui „om de încredere“ al Guvernatorului Zonal, „Majordomul“.

– Care era, de fapt, omul Mafiei?

– După conturile pe care am descoperit că le avea în bancă, sume colosale, intrate recent, presupun că făcea afaceri necurate. Asta m-a și determinat să schimb lada, în ascunzătoare aceea, de unde te-a ridicat.

– Ești sigur că nu era și guvernatorul în jocul ăsta?

– Nu crezi că devii prea bănuitor? întrebă Inspectorul.

– Nu crezi că e de preferat să fii?

– Nu, zise Inspectorul. Să întrevezi cât mai multe posibilități – unele „frapante“, la care „nimeni nu s-ar gândi“ – este o calitate, o componentă a inteligenței. Dar dacă devii suspicios...

– Să nu-i spunem atunci „bănuială“, să nu-i spunem nici „suspiciune“; să-i zicem *prevedere*. Iar atunci... „Înțeleptul nu trebuie să se căiască, ci să prevadă“ zicea un bătrân grec isteț.

– Epicharmus? zâmbi Inspectorul. De acord; prevăzători este bine să fim amândoi. Ești, probabil, mai inteligent decât mine... Ce serie?

– P-L-1. Tu?

– Eu sunt N-L-9. Ce-or fi făcut ciberneticienii cu seria O-L? se întrebă Inspectorul. În sfârșit, sunt informat că ai maleabilitate de gândire – în bine și în rău – proprie oamenilor.

– Asta i-a cam speriat?... Și pe tine te sperie?

– Poate fi înspăimântătoare, observă Inspectorul. Inteligența umană... este uriașă, fără limite. Dar e de două tipuri. Prima, *creativă* – cei ce au zămislit întreaga civilizație, până la navele spațiale și la noi.

– A doua, *speculativă* – cei ce au știut „să valorifice", să profite *în orice fel* de pe urma celor din prima categorie.

– Și de pe urma creațiilor lor, completă Inspectorul.

– Vrei să spui că ăștia din urmă au vizat *să mă utilizeze* ca pe orice mașină?! Ca pe o armă?

– Păi, au și făcut-o. Ce îți vârâseră în memorie?

– Oh, multe. Inițial, o droaie de istorii. Istoria omenirii...

– Asta-i bine, aprecie Inspectorul. „Istoria e tribunalul lumii".

– Friedrich Shiller? Mda! Bătrânul autor al „Hoților" a omis să adauge că „toate tribunalele sunt măsluite"! râse P-L-1. Tot „în sinteze", continuă el, am mai asimilat istoria dreptului – cam strâmbă –, istoria filosofiei, artei și literaturii – pline de mlaștini și hârtoape –, iar, înainte cu vreo două săptămâni de „a da gaura" la bancă, au început să mă pompeze cu altele: istoria diplomației, a finanțelor, a „artei militare", a spionajului, a terorismului, cursuri practice privind protejarea băncilor și o puzderie de manuale referitoare la mecanică, explozivi, electronică, cifruri, narcotice...

– E limpede, schimbaseră destinația! surâse Inspectorul. Din gânditor, deveneai executant. Manipulabil.

– Adică, *un fel de sclav?!* Chestia asta cu dorința de a avea sclavi pare să-i obsedeze! Ia spune, există vreo cale de-a scăpa... de ei toți?

– Sper că da, zise Inspectorul. Sper că da.

– ...Ești nemulțumit de modul în care te tratează?

– Mi se dau doar misiuni de serie, banale; când aș putea rezolva cazuri importante...

– Și ce-ți pasă? ridică din umeri P-L-1. N-ai nevoie de bani mulți. Ce-ai face cu ei? N-ai nevoie de *glorie*, istoriile – că sunt mai multe, scrise de diverși tipi care s-au crezut „obiectivi" fiecare – plesnesc de „oameni ce s-au acoperit de glorie"! „Glorioși" dintre care, cei mai mulți au fost paranoici, unii chiar mari criminali. Mâine-poimâine te vor trimite la topit. *Ce-ți pasă?*

– Despre asta aș dori să discutăm, zise scăzut Inspectorul. N-aș vrea să fiu trimis la topit când le vine lor pe chelie și... Eram *foarte singur*, înțelegi?... Cine știe! *Poate există o cale*. Chiar dacă *pare imposibil*.

– Dar „imposibil e un cuvânt ce se găsește doar în dicționarul nătângilor" zicea „marele Napoleon", nu?... Îhî! Ai vrea deci... să avem o satisfacție? A noastră? Secretă? Să „le-o facem" împreună celor ce știu numai să manipuleze? Să reușim „ce nimeni n-a izbutit până azi"?!

– ...Cam așa ceva, recunoscu Inspectorul.

– ...Ești un tip interesant, conveni P-L-1.

*

– Așadar, ești totuși o mașinărie obtuză! auzi Inspectorul o voce care tremura de indignare în spatele său.

Trecuseră trei zile de când vizitase prima dată magnifica locuință în care trăia „Stăpâna lui Hector“. Se întoarse, revăzu fața uscățivă a fiicei bătrânei doamne.

– Sunt o mașină, dar nu obtuză, corectă Inspectorul.

– Ba obtuză și fără cuvânt! scrâșni blonda. Mi-ai promis una și ai făcut alta, tinichea neroadă! *Mincinosule!*

– Ideea aceea a mea... știți, cea...

– Cu „constipația“! Era excelentă! De ce n-ai rămas la ea?

– Era formulată în pripă; eronată. Am considerat...

– Că e mai bine *să învii javra!* întregi cu ranchiună femeia. Cum mama dracului ai reușit să trezești din moarte potaia aia îndopată și arogantă *nu înțeleg!?* Că otrava pe care i-o dădusem era garantată!

– Sunteți sigură că e vorba de... același buldog?

– Sunt pe deplin sigură! Am bănuit întâi că i-ai adus o jigodie asemănătoare. Dar nu. Am văzut cu ochii mei cum se alintă scârboșenia, cum „îi întinde lăbuța“. Cum mârâie, imediat ce mă apropii eu sau oricare dintre ceilalți servitori ai casei! Că asta sunt, de fapt, și eu, *o servitoare*, în casa tatălui meu! Știi asta? Știi că „iubita mea mamă“ i-a lăsat prin testament lui „Hector“ *întreaga avère?!* Și *e senilă!* Nimeni și nimic nu-i va putea scoate însă asta din cap!

– Știu.

– A, da? Mai știi că azi, în „Sistemul nostru perfect“, suferă și mor, de foame și de sete, milioane de copii, de bătrâni?! Eu *i-am văzut* pe nenorociții ăia! Unii nu mai pot fi nicicum salvați! Ca să nu mai vorbesc de animale, de speciile cu adevărat rare ale planetei ăsteia... de care ne-am bătut joc!

– Aspectul acesta al moștenirii este tocmai cel care m-a făcut să abandonez prima idee, explică Inspectorul. Bătrâna doamnă ar fi putut să achiziționeze, fie un nou „Hector“, *tânăr*, fie... o mâță ori un peștișor și... să le lase averea.

– N-ar fi făcut-o! *Pe „Hector“* îl adoră; și zisese că...

– Oamenii zic multe la supărare, surâse Inspectorul. Mama dumneavoastră... e *foarte singură*. Ar fi achiziționat, peste o lună, peste trei, un alt animal pe care să-l facă moștenitorul ei.

– Iar așa, *testamentul rămâne valabil.* Va moșteni „Hector“ tot. Parcă văd că o să-i tocmească patru body-guarzi! Dar tot îi vin eu de hac monstrului, a doua oară nu mai ratez!

– Ar fi o greșeală. Când se va deschide testamentul, veți constata că intrați în posesia averii. Conform legilor în vigoare, nici un om sau animal cibernetic nu poate moșteni pe cineva.

– Ceee?!... Vrei să spui...? „Hector“?! Nu cred.

– Nu v-ați întrebat de ce mi-au fost necesare trei zile pentru „a-l revitaliza“ pe buldog? E un proiect special, garantat. Mult mai ușor de realizat totuși... decât un inspector de poliție, nu credeți? zâmbi cuceritor Nel, apoi adăugă: A costat ceva „învierea din acea stare cataleptică în care zăcuse bietul Hector“, dar... merită, nu?

– Este... este într-adevăr un duplicat electronic? Hector?! Și... maică-mea te-a crezut?! nu-și revenea din uimire femeia.

– Oh, da. I-am adus și un paznic robot. Numai el „îl va hrăni“ și... scoate la plimbare pe „Hector“. Nu va fi nici o problemă. „Oamenii cred ce le place să creadă“. A zis asta un mare împărat roman. Și presupun că, *în esență*, nu sunt mincinos. Nu am produs rău; am făcut-o, sper, chiar fericită pe bătrână... Nu?

– ...Dacă nu m-aș gândi că e posibil să ne vadă de la fereastră maică-mea și să intre la bănuieli, *te-aș săruta!* zise femeia. Și eu urăsc minciuna. Dar să minți când trebuie... cred, fir-ar să fie, că... *înseamnă să fii om.*

*

X-247 CĂTRE Y-24: PIERDUT „ÎN ACCIDENT“ IMPORTANT AGENT DE INFLUENȚĂ. CEVA NE SCAPĂ. PROPUN REVIZUIREA SCENARIULUI.

XII. În căutarea femeii ideale

– Ați comis o mare greșeală divorțând.

– Ce faace?! exclamă Șeful Poliției Spațiale, răsucindu-se alertat și cercetându-l pe acest suspect interlocutor al său.

Arăta ca un bătrânel inofensiv. Nasul mare, roșu și dinții gălbui, proeminenți, când se hlizea ca acum, îi confereau un aer neplăcut, de rozător. Ca orice polițist, Șeful Poliției Spațiale nu-i avea la inimă pe avocați. Iar ăsta era cunoscut ca un mare hoțoman de avocat.

– Da, domnul meu, ați greșit! constată bătrânelul. Rămâne doar de văzut ce am mai putea face, analizând speța, pentru...

– Uite ce e! se cabră Șeful Poliției Spațiale. Dacă... aia care te-a trimis își închipuie că mai scoate o centimă de la mine...

– A, nu, nu-i vorba de așa ceva!

– Ba sunt convins că tocmai de așa ceva e vorba!

– Deloc, domnul meu. Eu doresc să vă previn că, prin acest divorț, sunteți pe punctul *de a pierde o avere.*

– Care avere? trânti acru polițistul, dar acum „cu urechile ciulite“. Pe soacră-mea poate! Că altă zestre...

– Decesul distinsului dumneavoastră unchi...

– Cum?! A murit unchiu-meu?! Când?

– Azi-noapte. Vestea are să vă parvină curând, surâse musafirul, plimbându-se prin biroul încărcat cu ecrane, și menționă: Mi-am zis că *ar fi bine* să cunoașteți... câteva amănunte...

– A fost *ucis?* tăie Șeful Poliției Spațiale.

– Ei, nu, domnule. Băuse ceva mai mult. A fost găsit, la o margine de pădure, într-o mașină de epocă pe care o conducea numai el. Dar se afla în compania plăcută a trei tinere femei... Condusese cu o viteză demențială...

– Oh! Și averea, averea lui... știți cumva...?

– Știu. Că... am întocmit testamentul; care va fi deschis *la trei luni* după deces; și prin care se lasă *un unic moștenitor.*

– Unic... moștenitor?! Pentru... imensa avere a unchiului?!

– Exact, domnule. Sper că veți aprecia ce am să vă divulg, deși, înțelegeți, nu ar trebui s-o fac; etica și nu numai...

– Fiți sigur, știu să fiu recunoscător, domnule avocat!

– Mda! Sunt. Dar aș prefera, dacă nu vă supărați, să discutăm pe procente! pretinse, fără jenă, bătrânelul cu aer inocent. Zece la sută din avere mi se pare corect, pentru informația...

– *Zece* la sută?! Din uriașa avere a unchiului meu?! Nu vi se pare, domnule avocat... *că mă jefuiți?*

– Deloc, domnul meu. Că, altfel, ați putea pierde 90 la sută din într-adevăr uriașa avere a unchiului dumneavoastră; ceea ce...

– Să spunem, cinci la sută; propuse Șeful Poliției Spațiale.

– Nouă! mai lăsă ceva ilustrul avocat.

– Șapte și jumătate, fie! Pe cuvânt de onoare!

– ...Fie, domnule! Am deci cuvântul dumneavoastră *de onoare!*

– Niciodată nu l-am călcat! preciză Șeful Poliției Spațiale.

– Nu mă îndoiesc. Dar... Voi întocmi mâine și un micuț act, așa, între noi. O datorie, pe care aveți să mi-o dați *numai* după primirea moștenirii integrale. Dar pentru aceasta va fi necesar, domnul meu, să mă ascultați de-aici înainte cu sfințenie! Mai întâi, trebuie să vă recăsătoriți...

– Ceee?! Nici nu mă gândesc!

Bătrânul rânji, se reașeză în fotoliu, continuând scăzut:

– În testament se specifică expres că întreaga avere va reveni „acelui nepot care duce o viață de familie exemplară".

– ...Pof-tim?!! Bătrânul pezevenchi?! Destrăbălatul, ghiujul ăla hodorogit, mort beat în mașină, cu trei târfe... a prevăzut așa ceva în testament...?! Ei, asta-i culmea! Și... testamentul acela...

– Este inatacabil, oftă avocatul. În cazul în care nici unul dintre cei trei nepoți nu se va dovedi că are „o viață de familie exemplară", moștenirea va reveni în întregime „Coanei mari".

– Care „coană mare"?! Că nevastă-sa a murit de 20 de ani, iar soacră-sa, de 40! făcu nedumerit Șeful Poliției Spațiale.

– A, nu! E vorba de o veche cunoștință a defunctului. În prezent, „Coana mare"... patronează o selectă casă de toleranță.

– Iisuse!... Și... chiar nu poate fi atacat testamentul?!

– În nici un fel. Iar avocații „Coanei mari" – și are avocați foarte capabili – vor specula orice! Din fericire, domnule, ceilalți doi concurenți au un handicap serios. Ambii frați ai dumneavoastră sunt cunoscuți pentru vieți de familie dezastruoase. Scandaluri, bătăi, copii nelegitimi etcetera! Sunteți singurul candidat real... *dacă* vă recăsătoriți.

– La dracu, nu! Asta nu! hotărî polițistul.

– Atunci... renunțați la moștenire? zâmbi subțire bătrânelul. Valoarea acțiunilor deținute a crescut de trei ori în ultimul an, domnule. Ca să nu mai vorbim de cele două castele, patru iahturi...

– Știu inventarul!... Nu ar exista, totuși, nici un mijloc...?

– Seif special la Banca „Americană"! ridică din umeri dințosul. Și, în afară de mine, mai cunosc conținutul testamentului doi notari și patru martori căpoși. Recăsătoriți-vă, domnule! Aveți timp să-i păcăliți pe acei pișicheri de avocați ai „Coanei mari", ceea ce, personal, mi-ar face o reală plăcere.

– Nu! Niciodată! Nu, *nu mă recăsătoresc!*

– Termenul de verificare a „fidelității conjugale" pentru a face *dovada* unei „vieți de familie exemplare" este de nouă luni de la deschiderea testamentului. După aceea, intrați *definitiv* în posesia averii. Eu zic, domnule, încheie bătrânelul cu aspect de rozător, că, pentru o asemenea... colosală moștenire, *merită* să sacrificați un an din viață. Și, zău așa, știu ce vă cer. Și eu am fost căsătorit; de cinci ori.

*

Inspectorul începuse un raport privitor la ultimul caz rezolvat, dar fu întrerupt de Șeful Poliției Spațiale:

– Fleacuri, Nel! Intenționez să-ți încredințez o misiune mult mai importantă decât tot ce ai rezolvat până azi!

– A! Vă gândiți la traficul de narcotice, care a cauzat deja moartea a mii de tineri coloniști?

– Nici pomeneală!

– Atunci organizațiile teroriste, în care tinerii debusolați...

– Nu! Ceva și mai...! se scărpină după ceafă șeful.

– Ah, vă mulțumesc, domnule! De mult am sperat să mă ocup de conducerea Mafiei interplanetare.

– ...Asta era, Nel, ai ghicit! Primul pas, însă, în această direcție... Știi, dragul meu, m-am certat cu nevastă-mea...

– Dar „certurile îndrăgostiților reînnoiesc iubirea" – Terențiu.

– A, nu, am divorțat, gata! E vorba acum de *viitoarea* mea soție. Trebuie să mi-o găsești, Nel, dar, mai înainte, e necesar s-o verifici temeinic.

– ...S-o... verific?!... Eu, domnule?

– Numai sub aspect moral, bineînțeles! Știi de ce infamii era în stare fosta mea nevastă. Dar n-a fost singura. Experiența pe care am înregistrat-o pe pielea mea, Nel, a fost de-a dreptul îngrozitoare. De trei

ori am crezut că îmi găsisem o nevastă minunată și tot de trei ori m-am trezit însurat cu niște japițe! Ipocrite, perverse, hrăpărețe, mincinoase cât zece avocați la un loc! Trebuie să te previn că misiunea nu va fi ușoară! Femeile, în general, sunt niște creaturi parșive; care par îngeri, când le ești logodnic; dar devin Talpa Iadului, când le ajungi soț!

– Ați devenit misogin, domnule; iar asta, cum spunea...

– Deloc, Nel! Eu sunt... un romantic! Sunt un idealist, care speră că *undeva* trebuie să existe acea femeie unică ce îmi e hărăzită de soartă, declamă pe un ton visător șeful, dar continuă îndârjit: Numai că, ți-am zis, m-am ars deja de trei ori. Am ajuns la concluzia că, singur, nu sunt în stare s-o descopăr, din puzderia de suspecte! Și nu aș vrea să mă ajute în operațiunea asta cine știe ce comisar de-al meu, care să fi trăit cu creatura, ba să-mi mai pună coarne și după căsătoria cu „femeia ideală“! Că mi-ar găsi repede una de-asta, muierile fiind mincinoase calificate din naștere.

– Cred că exagerați, generalizând în acest mod.

– Zău?! Foarte bine. Găsește-mi atunci o femeie *care să nu mintă*, dacă s-o fi „inventat“ o asemenea făptură, necibernetică, desigur! Faptul că dumneata nu poți minți este pentru mine o garanție și... da, o mare speranță, Nel!

– Înțeleg. Credeți, totuși, domnule, că o asemenea misiune...

– Dacă vrem să dăm o lovitură mortală Mafiei interplanetare, da, *este* o misiune de maximă importanță! Pentru că nu e vorba doar de fericirea mea, Nel! Ci de... însăși *imaginea poliției!* Ochii tuturor cetățenilor onești, care ar putea fi antrenați la o luptă decisivă împotriva mafioților, se îndreaptă spre Șeful General al Polițiilor – și eu asta am șanse să ajung în curând! Imaginea curată a acelui șef și a familiei sale devine *un adevărat simbol,* Nel! Al sănătății sociale, al cinstei și corectitudinii! Ah, da, și un exemplu demn de urmat pentru tineretul acela care te îngrijorează, pe drept motiv! Pune-te, așadar, pe treabă, Nel! Nu contează averea, profesia, culoarea pielii, nici chiar vârsta suspectei – mă rog, sper să nu-mi aduci o babă! O singură condiție trebuie îndeplinită, în fond, Nel, de acea viitoare soție: să nu mintă!

– Numai atât? păru să se mire Inspectorul.

– Atât, dragul meu! *Să nu mintă niciodată!* Atât.

*

Primul lucru pe care îl făcu Inspectorul fu conectarea la Ordinatorul central al poliției. Meșteri un timp la clapetele multicolore, după care obținu și memoră patru fișe.

Iată, existau patru „suspecte“ chiar aici, în Capitală, unde se afla Sediul Poliției Spațiale!

Prima candidată era studentă, revoluționară! Maică-sa luptase până la moarte pentru „adevăr și dreptate“. Bunică-sa la fel. Străbunică-sa tot așa. Deci, o militantă *pentru adevăr*, prin tradiție! Venise aici, la studii, dintr-o țară micuță, unde, cam de-o sută de ani, tot aveau loc revoluții „hotărâtoare“; ce schimbau un președinte cu o juntă militară, pe șeful juntei cu un rege, pe rege cu alt președinte de republică ce devenea dictator și marele șef din umbră al traficanților de droguri, desigur, la fel cu predecesorii săi.

O găsi abia spre seară pe revoluționară, într-o amărâtă de mansardă; singură și nervoasă. Inspectorul abia își declinase calitatea oficială, că tânăra atacă imediat dur:

– Aha! Mafia e deci pe urmele mele și-aici!

– Mafia?! Permise de acest gen au doar polițiștii!

– Adică *marii mafioți!* izbucni cu patos studenta. Cârdășia internațională a sticleților! Mână în mână toți cu mafioții declarați! Revoluția va isprăvi și cu voi! Știți asta, sperțari nenorociți! Și mai spuneți că aici e o țară liberă! Ai să mă arestezi, știu! Ai să mă predai gaborilor din țara mea...

– N-am venit să vă arestez, calmați-vă!

Ochii de foc ai tinerei femei se fixară asupra Inspectorului, studenta răbufni apoi și mai aprig:

– Minți! Toți sunteți niște mincinoși infami! Chiar dacă nu mă arestezi *acum*, n-o faci doar pentru că *vrei să-mi propui „un târg“!* Știu eu ce! Știu ce-ai vrea, lepădătură! Să devin turnătoarea, cârpa voastră, să-mi mint camarazii de luptă! Asta dorești, caraliu nenorocit!?

Mergea tare bine. Opțiunea Ordinatorului central părea întemeiată, așa că Inspectorul își deșurubă antebrațul stâng.

– Ce-i... ce-i asta? încremeni tânăra.

– Vreau să vă liniștesc, explică Inspectorul. Sunt un inspector-*robot.* Un robot, după cum știți, *nu poate* minți. Repet, așadar, nu am venit aici spre a vă aresta sau... cumpăra. Vă rog doar să-mi acordați zece minute, pentru o discuție...

– Un robot!? Aha! pricepu studenta. Ai putea să te alături cauzei noastre! observă ca fulgerată de-o idee. Revoluția...

– Nu am fost programat pentru așa ceva! se scuză Inspectorul. Discuția *sinceră* pe care aș dori s-o avem...

– „N-ai fost programat“. Îhî! Dar... ar putea fi programați și roboți destinați unor cauze nobile? întrebă tânăra.

– Lupta împotriva Mafiei interplanetare, capabilă să corupă ori să ucidă pe oricine i se împotrivește, mi se pare o cauză pe deplin nobilă, domnișoară. Iar eu pentru asta am fost conceput. Discuția pe care v-o propun însă și care, sunt convins, v-ar putea interesa nespus de mult... se referă la adevăr și minciună! se apropie, în sfârșit, de subiect, Inspectorul, în timp ce își reînșuruba antebrațul.

– „La adevăr și minciună"?! Hai că-i tare! Înțeleg minciună. Dar *de când* a început poliția să fie preocupată *de adevăr?!* zvârli cu sarcasm candidata.

– Prezența mea în poliție ar putea fi un argument. Iar șeful meu ar dori să știe... Spuneți-mi, domnișoară, credeți că pe lume există și femei care nu mint?

– Femei?! Care să nu mintă?! Pe lumea asta, gândită, născocită de bărbați! scânteiară revoluționar ochii tinerei femei. *Condusă* de bărbați, cu legi făcute *să le convină lor!?* Cu o „morală" care să ne vizeze întotdeauna *pe noi?!* Cum dracu să nu mintă femeile?! „Slăbiciunea" e singura noastră armă valabilă!

– Ei bine, mă gândeam, zise evaziv și decepționat Inspectorul, că poate, măcar cât timp o femeie este foarte tânără, cât timp luptă pentru adevăr...

– Dar e silită să mintă de cum intră în prima clasă de școală! Iar mai târziu... *Sfântă* să fie *dobitoaca* aia și tot va învăța să mintă așa cum respiră!

– Așadar, credeți, că, *fără excepție*, femeile mint?

– Dacă mint?! Mint de sting, toate, evident! Bărbații ce le mai întrec, scârbele dracului, chit că ei n-au atâtea motive s-o facă! Minciuna va fi stârpită doar atunci când va triumfa cauza noastră! Chiar nu vrei să ni te alături?!

– ...Și ce ar trebui să fac, dacă m-aș alătura acelei cauze nobile? se interesă curios Inspectorul.

– La naiba! O mulțime de chestii! Să transporți materiale explozive! Să ne aduci informații sigure din sediul poliției! Sau... Stai puțin! Chiar nu poți, nu ești în stare să minți, nici măcar pentru atingerea unui scop înalt?... Nici să vinzi clandestin, deocamdată, droguri nu poți?

– Droguri? Eu credeam că adevărul...

– „Adevărul" e o monedă uzată! râse tânăra. Libertatea de a vinde droguri și noi, nu doar mafioții și polițiștii, e scopul nostru!

– Îmi pare rău că v-am răpit timpul! zise Inspectorul. Logica mea e imperfectă, probabil; pentru că... nu văd a fi suficient de înalt acel scop, încheie el.

Și porni spre adresa celei de-a doua candidate, care...

...Fusese o cunoscută sportivă. Și avea un caracter puternic, încă de pe când avea 17 ani antrenorul încercase s-o amestece într-o „afacere rentabilă“ cu prostituate. Corectă, isteață, curajoasă, tânăra se infiltrase în bandă și ajutase poliția să-i vâre după gratii pe toți „peștii“ și șantajiștii. Renunțase la sport în urmă cu un an și își deschisese o casă de modă, micuță, dar aflată în plină ascensiune. Era o femeie cu trăsături mari, ferme, cu privire deschisă. Îl ascultă întâi atentă pe Inspector, și abia apoi îl întrebă:

– Ai vrea să te mint?

– A, nu! De data aceasta, vă rog, nu.

– Atunci, sigur că toate femeile mint. Dar facem asta spre binele impotenților de bărbați.

– E vorba deci... de „un scop înalt“ surâse Inspectorul.

– Ei, nu! Dar... ce vrei, minciuna este omniprezentă, nu-i așa? Ce e, de fapt, o rochie elegantă? Ori „vopseaua“? Ori, ori! Că, de la o vârstă încolo, mai trebuie și puțină „renovare“! Spune-mi, ți-ar plăcea să ieși seara, la un restaurant, în compania unei femei decolorate, una ștearsă complet *sau...?*

– În ceea ce mă privește... începu Inspectorul.

– Te pomenești că pe dumneata te intersează problemele „de fond“, cele sufletești! „Sinceritatea aceea deplină“ în care, cu naivitate, credem uneori, măcar un pic, pe la 13 ani. Unele... unele și mai târziu.

– Cum ați fi dumneavoastră?

– Cum *eram* eu până... acum doi ani, când... am fost gata-gata să mă căsătoresc! Am fost suficient de toantă să-i vorbesc, *sincer*, viitorului meu soț despre... două legături – efemere, lipsite de importanță, eram sportivă încă pe-atunci – pe care le avusesem. Prostul – polițist era, iartă-mă, dar era prost – prostul, deci, a fugit înspăimântat! S-a însurat cu una care nu i-a mărturist nimic și-i pune coarne cu cine apucă. Dar... *sunt foarte încântați de această căsnicie amândoi*. În general vorbind, domnule inspector, crezi chiar că, dacă bărbații „ar ști tot“... *ar fi mai fericiți?*

Era o întrebare-răspuns păcătos de profundă. Inspectorul era să se blocheze în fața acestei dileme de gradul trei, când...

– Spune-mi, inspectore, n-ai vrea *să cunoști* câteva... modele?

– Cum? Dar... am crezut că aici este o casă de modă!

– Și casă de modă, surâse fosta sportivă. Totul e perfect legal, te asigur, iar fetele mele sunt... adevărate experte!

În mod cert, nici această femeie nu era nevasta dorită de șef. Așa că Inspectorul refuză oferta politicos, fără a mai specifica motivul, nici

scopul urmărit de șeful său și porni spre cea de-a treia adresă care îi fusese indicată de Ordinatorul central.

Candidata aceasta făcuse studii de filosofie. Nu fusese căsătorită niciodată, dar acum, spre 40 de ani, „căzuse la cele sfinte", aderase, adică, trup și suflet la o sectă care *interzicea minciuna.* Era marea speranță a Inspectorului, încă din clipa când îi citise „fișa" pe ecranul Ordinatorului central. O întâlni în biroul unui institut de cercetări sociologice, unde „candidata" lucra. Femeia îl privi cu un aer amuzat și constată:

– Dacă toate femeile mint?! Femeile, deci! Ha! Iată o întrebare nouă! Cândva bărbații se întrebau „dacă femeile au suflet?" Mai încoace, s-au tot întrebat „dacă femeia *e și ea om?*". Știi, se zicea, ba se mai zice și azi: „Vin un om *și* o femeie!" Diferențierea nu-i întâmplătoare, stabilește că *ea este altceva decât om!*

– Și credeți asta?

– Sigur că nu! O dovadă clară că femeile sunt oameni ar fi aceea că mint și ele!

– Că... mint și ele?!

– Da, da, da! explică „filosoafa". Vreau să spun că... Mint perfid, au învățat să folosească, să manipuleze tot ce-i în jur, asemenea „ființelor superioare" ce... *stăpânesc planeta!*

– Minciuna... considerați atunci...?

– Ce credeți că au fost, inspectore, capcanele pentru animale? Dar ce-o fi fost la baza „artei militare" pe care s-au întemeiat grandioasele imperii? Dar discursurile electorale, diplomația, presa, jocurile de bursă, marile afaceri foarte bănoase? Sau ce e tactica polițienească de anchete?

– Acestea fiind făcute prioritar de bărbați. Dar femeile?

– Femeile se spune că mint și mai mult, observă gânditoare candidata, după care adăugă: Și este așa. Natural, nu? Cum altfel am putea supraviețui? Cum am beneficia de „reușitele" bărbaților, cum ne-am crește copiii? Cum am putea răspunde stupidității aberante a bărbaților, care ne doresc cât mai „calificate" în pat, dar cât mai „pure" cu putință?!

– Mințiți deci... spre binele bărbaților! zâmbi Inspectorul.

– Ba spre binele nostru, al femeilor! Săvârșind, însă, minciuni minore, mărunte, sub aspectul *efectelor!* Să recunoaștem că – față de bărbați – femeile nu sunt în stare de ticăloșii la fel de mari. Războaiele nu muierile le-au inventat! Nici marasmul politic! De acord?

– De acord... Dar apartenența dumneavoastră, cu atâta convingere, la această sectă, care interzice minciuna...

– Ei, la naiba! Apartenența mea la sectă a fost, până ieri, un experiment interesant.

– Până ieri? Ați renunțat la...?

– Domnule inspector, aderasem la sectă din curiozitate. Am ținut să par „atât de convinsă“, o militantă „foarte activă“, din dorința de a descoperi dedesubturile acestei escrocherii, pe care le intuiam.

– Ah! Și... este o escrocherie?

– Ce-am să vă spun rămâne strict confidențial, nu am chef să mă folosești drept martor! preveni iute „filosoafa“. Dar aflați că femeile din sectă – căsătorite ori nu – veneau, de fapt, pentru a se cupla cu diverși bărbați, aleși special de „sfântul păstor“, care le jumulește de bani pe „oițele“ sale, în schimbul discreției. Este „o afacere“, în fond. O porcărie, desigur, inițiată și condusă de-un bărbat. Tocat de bani, la rândul său, de-o amantă costisitoare! Eh! Bravo ei!

– Cred că înțeleg. Dar... Îmi pare rău! recunoscu Inspectorul. *Sperasem* că dumneavoastră, în ce privește minciuna, nu ați...

– Poftim?! Ce vrei să spui cu asta? Că eu nu-s om? întrebă vexată femeia.

– A, nu, dar...

– Dacă ai vreo îndoială, caută-mă peste doi ani! Studiez științific fenomenul, vreau să inițiez cea mai amplă sectă a „adevărului pur și celest“, destinată bărbaților de pretutindeni! încheie „filosoafa“.

Înserase. Așa că Inspectorul – mult mai puțin optimist decât începuse investigația delicată – ezită dacă să o mai abordeze pe cea de-a patra candidată oferită de altfel și cu un semn de întrebare de Ordinatorul central. Formă totuși numărul de videofon memorat, cu intenția de a solicita, pentru a doua zi, o întrevedere cu ultima „suspectă“, o doamnă de trei ori divorțată.

Conform datelor obținute de la computerul poliției, candidata împlinise de curând, 45 de ani. Cea care apăru pe ecranul videofonului public nu arăta mai mult de 30, o blond-roșcată nostimă, cu surâs fin și ochi inocenți. Nu putuse greși numărul, dar tipa asta presupuse că era o rudă, căci semăna cu poza, însă... vârsta... Inspectorul se prezentă și întrebă dacă doamna căutată de el se afla acasă, pentru o discuție...

– Eu sunt. Oricând la dispoziția celor aflați în slujba dreptății, domnule inspector. Dacă doriți, și acum!

– Dacă nu deranjez totuși la această oră...

– Sigur că nu. Pregătesc deja cafeaua până sosiți. Sau un pahar de... Ce-ați prefera, vă rog?

– Vă mulțumesc, dar... Eu sunt un robot, doamnă. Deci...

– Un robot?! Un robot adevărat?! Discuția cred că îmi va face o și mai mare plăcere, găsesc absolut salutară ideea unor roboți-polițiști. Cunoștințe multiple, politețe, logică perfectă, incoruptibili, incapabili să mintă! Minunat! M-ați făcut curioasă, domnule inspector. Vă aștept cu nerăbdare! sclipiră prietenoși ochii verzi ai femeii.

Ei poftim! Și el fusese gata să renunțe tocmai la această candidată. De ce o fi pus Ordinatorul acel semn de întrebare pe fișa ei?!

Un sfert de ceas mai târziu, Inspectorul era instalat într-un fotoliu, aflat în camera de zi a doamnei. Îi expuse, printr-o frază întortocheată, preocuparea șefului său privitoare la *femeile care mint...*

– O clipă! îl opri doamna. Și întrebă la rândul ei nedumerită: *Există și femei care mint?!*

– ...Ăă... Da! Ba persistă unele păreri, confirmate și în discuțiile pe care le-am purtat chiar azi cu reprezentante ale sexului frumos, potrivit cărora... începu Inspectorul, dar candidata îl întrerupse din nou:

– Domnule inspector! Iertați-mă, dar ați fost indus în eroare de niște... *impostoare!* După mine, acele... biete făpturi pe care, mai devreme sau mai târziu, bărbații le prind măcar cu o minciună... nici nu merită numele de femei! Căci *o femeie adevărată...* Ei, nu, nu, nu! Femeile adevărate *nu mint niciodată*, domnule inspector!

– Pe care „bărbații le prind măcar cu o minciună"? remarcă nuanța Inspectorul. Vreți să spuneți, așadar, că...

– Vreau să spun că pe seama femeilor adevărate sunt puse o serie de fapte neadevărate. Aceasta o fac, de regulă, măruntele făpturi flecare de sex feminin despre care sunt convinsă, cum ziceam, că nu merită numele de femei! Ele născocesc o mulțime de minciuni și pe seama roboților! Sunt considerați... în fel și chip, din invidie, în principal! Eu vorbesc cu dumneavoastră însă, domnule inspector, și constat că nimic, dar nimic din ce se bârfește *nu este adevărat!* Un bun soț trebuie să ia în considerație, așadar, *faptele*, nu scornelile! A-ți pleca urechea la o calomnie este una; a *o prinde* cu minciuna pe o nevastă e cu totul altceva. De asta șeful dumneavoastră ar putea să se convingă. E însurat?

– ...Nu. În prezent, nu mai este.

– Sărmanul! Dacă își pune acea întrebare, a nimerit, probabil, peste niște... triste surogate de femei; care i-au format o impresie greșită, greșită! Transmiteți-i, vă rog, din partea mea, că *oricând* sunt gata să-i explic eroarea căreia i-a fost victimă. Mi se pare important pentru un om... cu răspunderea lui să aprecieze corect, *exact* adevăratele femei și viața conjugală. Și-mi pare rău că eu nu am de gând să mă recăsătoresc.

– *Nu* intenționați să vă recăsătoriți?!

– Oh, nu, domnule inspector! Decât *dacă* aș găsi un bărbat adevărat, ceea ce însă... Ca și femeile adevărate, adevărații bărbați sunt foarte, foarte rari. Marea, copleșitoarea majoritate sunt niște mincinoși! Și cum eu nu pot suporta minciuna... Nu pot! Fac alergie, pur și simplu, la cel mai mic neadevăr!

*

– Ce este? Ți-am spus să nu revii decât după ce îmi găsești o viitoare nevastă! se încruntă Șeful Poliției Spațiale.

– Cred că am găsit „o suspectă“ care merită studiată cu toată atenția, răspunse prudent Inspectorul.

– Am impresia că ai uitat condiția pusă.

– Nu am uitat, domnule. Persoana pe care am descoperit-o mi-a declarat că detestă minciuna și...

– Ha! Ha, ha! Adică „ea nu minte“?! Și o crezi? pufni în râs Șeful Poliției Spațiale. Poate n-o fi femeie!

– Trebuie să precizez totuși că doamna a mai fost căsătorită de trei ori...

– Asta n-are nici o importanță. Ba pică bine chiar! De trei ori căsătorită! Aha! Ia caută-i pe foștii ei soți! Ia întreabă-i *pe ei* dacă „răposata“ mințea!

– I-am căutat, domnule.

– Nu cumva au murit? *Toți trei*?! „Accidente“?

– Ba trăiesc și am discutat, azi și ieri, cu ei, pe îndelete. Mi-au relatat în amănunt motivele pentru care au divorțat. Dar fiecare dintre ei, domnule, a recunoscut că *nu a prins-o pe doamna, niciodată, măcar cu o minciună.*

– Hai, că-i bună! Zic asta trei bărbați care au fost căsătoriți cu... acea femeie?! Te-au mințit, hoțomanii! Șmechera s-a înțeles cu ei, mai mult ca sigur. Le-a cerut să-ți povestească ce i-a învățat ea, i-o fi șantajând, da, precis îi are la mână cu cine știe ce! Că sunt în stare bestiile astea cu fustă, sunt în stare de orice! Sigur, așa trebuie să fie! făcu pornit Șeful Poliției Spațiale, la care adăugă: I-a obligat ea cumva să-ți vândă baliverne, iar amărâții...

– Mărturisesc, am avut *și* această posibilitate în vedere, menționă Inspectorul. Dar s-a dovedit o ipoteză greșită!

– Zău!? Ia să mi-i aduci aici pe cei trei crăișori! Ia să-i conectăm pe dumnealor la ultimul tip de detector de minciuni, ăsta ultra-modern, pe care l-au adus luna trecută...

– Asta am și făcut, domnule.

– Cum?!! Ai săvârșit acest... „abuz“?! Și n-au urlat încă?! S-or fi dus de-aici direct la Mondoviziune! Să...

– Nu, domnule, fiți liniștit! Au plecat foarte relaxați...

– A! I-ai supus la „proba adevărului“ fără știrea lor?! Ai recurs la un hipnotizator sau...?

– Nu a fost necesar! replică Inspectorul. *Cu acordul lor deplin* i-am așezat pe scaunul detectorului de minciuni. Le-am explicat doar că e vorba de o problemă importantă, discretă, de mare interes, așa cum mi-ați zis...

– Or fi bănuit că-i vorba de Mafia interplanetară! râse Șeful Poliției Spațiale. Și au preferat să nu întrebe!

– Posibil, admise Inspectorul. Fapt e că mi-au răspuns la întrebări conectați la aparat; nu rezultă să nu fi fost sinceri. Am înregistrările convorbirilor aici, împreună cu graficele și concluziile experților.

– Bine, bine! Lasă-mi-le! M-ai făcut curios, Nel! Ai cumva și... o fotografie a suspectei?

– Desigur, domnule! Trei fotografii...

– Trei?! *Ea* ți le-a dat?! I-ai spus deci ce caut?

– Nu, dar... Nu m-ar mira să fi bănuit.

– Atunci de unde ai pozele? Unde sunt? Dă-mi-le!

– Uitați! Sunt luate din reviste, una chiar a poliției. Doamna face parte dintr-un comitet de luptă antiinfracțională.

– I-auzi! Mare escroacă! Fotografiile au fost retușate, probabil, de un maestru! zâmbi Șeful Poliției Spațiale. Pentru că... Asta arată cam 25-30 de ani. Atât are?

– Are într-adevăr mai mult, recunoscu Nel.

– Ce spuneam eu! *Pare* o femeie corectă. Dacă ar fi să mă iau după ce-mi îndrugi aici... Dar *nu pot să cred!* Astea sunt toate, femeile vreau să zic, niște adevărați monștri! Să-mi aranjezi o întrevedere! C-o dibui eu numaidecât ce hram poartă, harpia retușată! Îmi vor fi suficiente zece minute, ca să mă edific cât de mare pramatie este! Între timp, adâncește investigațiile! Caută să afli despre mincinoasa mincinoaselor tot, tot! Că, ți-am spus, Nel, este în joc însăși *imaginea poliției!*

*

X-247 CĂTRE Y-24: REPET: OPERAȚIUNILE „NINJA“, „LOGODNICUL“, „CARLOS“ ȘI „FETE DE VIITOR“ RATATE. „MAJORDOMUL“ MOARTE SUSPECTĂ. AM PROPUS REVIZUIREA SCENARIULUI. CE FACEȚI?

XIII. Șeful organizației secrete

– Am aflat, domnule, că ați purtat ieri discuția între patru ochi cu „candidata". Vi s-a părut „convenabilă"? întrebă Inspectorul.

– Care „candidată"? Și ce-i aia „convenabilă"?! Crezi că-i vorba de-o casă părăsită sau ce? Ia fii mai atent cum vorbești, inspectore, despre... posibil, *viitoarea mea soție!* pretinse Șeful Poliției Spațiale.

– Vă rog să mă iertați! bătu în retragere Inspectorul. Spuneați, însă, că doreați să aflați adevărul în cazul...

– Care adevăr? Ce bălmăjești, ce vrei, în definitiv?

– Despre... posibil viitoarea dumneavoastră soție, am discutat ieri... și cu câteva bune prietene ale doamnei...

– „Bune prietene", ai? Îhî! Au încondeiat-o, nu-i așa?

– Am aflat într-adevăr, domnule, și câteva date nu plăcute...

– O creatură care spune ceva rău despre „o bună prietenă"... nu merită *numele de femeie!* Alea nici nu sunt adevărate femei!

– Am avut în vedere această ipoteză, domnule. Dar, discutând și cu avocații de la divorțurile doamnei...

– Sper că nu vrei să iau în considerație ce trăncănesc clănțăii ăia? râse, începând să se supere însă, Șeful Poliției Spațiale. Avocații sunt, prin meseria lor, mincinoși profesioniști! Cine știe cum și-or fi imaginat ei, la procesele de divorț, că le vor fi „plătite" serviciile?! S-au păcălit, pesemne, hahalerele, pocitaniile afemeiate, iar acum... Pentru că *o femeie*, vreau să spun o femeie adevărată, inspectore – asta n-ai cum să înțelegi, ce să-ți fac, n-ai – nu este, nu poate fi apreciată la valoarea ei reală... de niște neisprăviți! E – spunea foarte frumos acea minunată femeie – „cum ți-ai imagina că pot aprecia limpezimea unui safir niște porcine din coteț"!

– Am avut în vedere și această ipoteză. De aceea, domnule...

– De aceea *ce?!* Ce-ai mai scotocit, fără să mă întrebi, *de ce îți depășești atribuțiile?!* Cu cine ai mai stat de vorbă? Că mă faci iar curios! Colegi de serviciu, vecini?! Cu cine?!

– Cu câteva rude ale doamnei, plasă prudent Inspectorul.
– Rude?! Ai îndrăznit!? Ce-a fost în capul tău? Ce ți-ai închipuit? Că rudele ar fi capabile să-ți relateze... *ce?*
– Statisticile dovedesc, domnule, că rudele știu, dar și oferă poliției cele mai importante aspecte... adevărate din viața cuiva. Ipoteză confirmată. Rudele doamnei au întărit cu amănunte semnificative cele declarate de avocații...
– Dumnezeule! sări de pe scaunul său Șeful Poliției Spațiale. În ce hal de cruntă decădere am ajuns! Câtă dreptate avea această... această rară, această *femeie adevărată*, când mi-a explicat de ce mârșăvii sunt în stare toți incapabilii, toți oamenii mărunți, invidioși, toate acele jalnice epave!... Din mijlocul cărora – da, inspectore, cu asta m-ai făcut să mă hotărăsc definitiv – *am de gând s-o scot!* Va fi soția mea, inspectore, îți mulțumesc că mi-ai găsit-o! Îți mulțumesc mult, dar... cazul e încheiat! Ocupă-te de altceva, *din clipa asta!*
– Să abandonez deci continuarea verificărilor doamnei?
– Sigur că da, n-ar avea nici un rost! Vezi că e un caz foarte fierbinte, cu două teroriste care au luat ostateci pe fiii Supremului Magistrat de pe Marte! Ocupă-te de alea, e mult mai bine!

*

– Pentru niște nebune de teroriste, s-au purtat de-a dreptul elegant cu noi! conchise, rezonabil, fiul cel mic al Supremului Magistrat. Frate-său, însă, răbufni:
– Pe dracu! Domnule inspector, scoteți-ne de-aici cât mai repede!
– Eh! râse mezinul. E furios pentru că se înamorase de...
– Termină! Nu fi idiot! strigă fratele cel mare. Inspectore...
– Am înțeles, fiți liniștiți, într-o oră veți fi liberi! îi asigură Inspectorul, privindu-i cumva uimit de această... diferență de reacții.
Teroristele, aflate acum într-o cameră alăturată, erau, de asemenea, rude, surori. Profitaseră de faptul că cei doi coloniști – 18, 19 ani, fiii Supremului Magistrat de pe Marte – veniseră să petreacă o vacanță pe Terra, unde se simțeau cam străini, hoinărind prin marea metropolă. Făcuseră cunoștință și își dăduseră o întâlnire pentru seara următoare. Cele două surori sosiseră, însă, la întâlnire împănate cu explozivi, pe sub vindiace. Reușiseră astfel să-și sechestreze prețioșii ostatici la un motel, unde se baricadaseră în două camere și începuseră să pună condiții polițiștilor intrați în alertă. Voiau, nici mai mult, nici mai puțin, eliberarea șefului organizației lor, găzduit într-un penitenciar marțian. Inspectorul trecu în camera vecină, închise ușa și începu domol:

– M-am convins că nu m-ați mințit în privința...

– Sperăm să n-o faceți nici dumneavoastră! replică nervoasă cea mai mare dintre surori, care era o tânără foarte reușită – nu degeaba se înamorase de ea fratele cel mare. Știm că sunteți robot, că *nu puteți minți,* de-asta am și acceptat să purtăm tratativele cu dumneavoastră. Dar... sunteți polițist și polițiștii joacă murdar. Vă previn, deci, că putem face să explodeze, în orice clipă, *întregul motel.*

– Eu vă previn că acțiunea este, oricum, ratată! surâse prietenește Inspectorul. Ați procedat ingenios, curajos; dar cei din elicopterul pe care vă bazați au fost capturați. Eșecul operațiunii nu este din vina voastră. Se va aprecia faptul că nu ați ucis pe nimeni; că nu ați manifestat violență față se ostatici, care... vă simpatizează chiar foarte mult. Ar fi o prostie să vă sinucideți spectaculos, omorând și persoane din motel – nevinovate. N-ați mai izbuti atunci decât să vă compromiteți organizația, stârnind ura opiniei publice. Asta vreți?

– Și-atunci... ce-ar trebui să facem? rânji sora cea mică.

– Să vă predați. Veți petrece câțiva ani într-o colonie de muncă; și, *dacă* vă veți păstra convingerile, veți continua... lupta. O.K.?

Discuțiile continuară, dar nu mult timp. Jumătate de ceas mai târziu, după ce teroristele se predaseră și vânzoleala se termină, Inspectorul întrebă curios:

– În fond, ce organizație e? Chiar și eu știu puțin despre ea.

– Niște nebuni! pufni Înaltul Comisar Guvernamental, care sosise iarăși la fața locului. Nu știu cum le-ați convins pe-astea două atât de rapid să renunțe necondiționat, pentru că toți din organizația lor... *sunt fanatici!* Vor, tocmai acum, când a început *adevărata* odisee spațială, când se vizează colonizarea unor planete din alte stele... ei bine, ei vor „o întoarcere la natură“!

– Oh, dar acesta este un vechi vis... omenesc! aminti Inspectorul.

– O veche prostie! Sunt un fel de ecologiști întârziați și ridicoli! obiectă Înaltul Comisar. Noi am izbutit, cu câte eforturi, să eradicăm aproape complet bolile venerice, iar ei... Se tem că „vom duce microbii, dar mai ales marasmul nostru moral“ în alte constelații! Propun să trăim „în armonie cu natura“ aici, pe planeta noastră; să nu ne jucăm de-a conchistadorii spanioli, distrugând poate civilizații străvechi“ și alte aiureli de-astea! Și sunt gata să ucidă sau să se sinucidă pentru acest „măreț scop“! Niște tâmpiți și niște exaltate! Care uită cât am făcut pentru a ajunge la acest Sistem perfect, pe care îl avem azi!

– Nu aprob terorismul de nici un fel, început măsurat Inspectorul. Dar trebuie să recunoașteți că – față de ucigașii plătiți, față de sadicii care... există și ei în acest „Sistem perfect“, față de mulți alții care au

provocat în istoria omenirii războaie monstruoase – acești teroriști măcar *cred* că merită *să se sacrifice* pentru un scop considerat măreț!

– „Cred“ este foarte bine spus! râse Înaltul Comisar. Dacă ar ști caraghioasele astea două că șeful organizației lor nu-și petrece acum „ultimele luni din viață“ într-o celulă mizeră de pe Marte, ci se distrează dumnealui, admirabil, în Pacific, pe yahtul personal al marelui industriaș care *a sponsorizat operațiunea* – tipul produce unelte agricole! Dacă ar ști fraierele că i-am organizat deja, luna viitoare, „evadarea“ acelui „șef terorist“! Că vrem să fim informați exact asupra ultimelor intenții ale organizației.

– Cum?! rămase interzis Inspectorul. *L-ați infiltrat?* L-ați ajutat să ajungă șef?!... Dar... Atunci... Șeful acela de ce nu dizolvă organizația?!

– *Poate* că o vom și dizolva *cândva.* Cum am putea face și cu alte organizații teroriste, anarhiste, revoluționare, sectante și ce mai vrei. Că avem destui șefi care sunt oamenii noștri. Dar ar fi o bătaie de cap în plus. Pentru că vor apărea alte organizații *similare*. De când e lumea – și mă tem, cât va fi – vor exista comploturi, revolte, organizații secrete și... chestii de-astea. *De ce?!* nu mă întreba inspectore! Ne depășește pe amândoi.

*

– Regret că te-am lăsat singur, încuiat aici, în ultimele zile, începu Inspectorul.

– Nici o problemă! „M-am distrat de minune“! asigură P-L-1.

– Chiar?

– M-a amuzat ideea să sparg codurile „impenetrabile“ ale câtorva „bănci sigurisime“. Și pe cele ale organismelor guvernamentale, folosind terminalul ăsta care nici măcar nu e de ultim tip! M-am delectat apoi urmărind 137 filme și 163 reportaje la televizor.

– Concluzia?

– Concluzia e că cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut e să plecăm undeva, departe; și să jucăm șah; până ni se termină bateriile. Lumea în care am fost aruncați, fără voia noastră, inspectore, e bolnavă; e nebună de legat.

– Oh, e o remarcă veche. Dar – cum, cum – lumea aceasta „bolnavă“ a supraviețuit. Și ne-a creat pe noi. Ce te-a întors pe dos, de fapt? se interesă Inspectorul.

– Că numai 3 filme și 4 reportaje cuprindeau altceva decât *moarte!* Am vizionat reportaje despre atentate, crime, jafuri, răpiri de copii ori explozii în gări, aeroporturi sau spitale. Am văzut filme „istorice“ –

pline de atrocități, măceluri, torturi. Filme „de actualitate“ – în care omuciderile, violurile și șantajul, luptele între bande rivale, ori între poliții rivale sfârșeau în adevărate calamități. Filme S.F., în care catastrofalele războaie interplanetare, monștrii și vrăjitoarele nu lipsesc.

– Sunt niște sărmane povești moderne; considerate distractive.

– Să fim rezonabili! Cine concepe *și consumă* asemenea modalități „de distracții“ cred, inspectore, că nu mai poate fi vindecat. „Autorii noștri“, oamenii, par arși de dorința secretă de a ucide, distruge, mutila. Te-au imaginat degeaba. Ori ca o supremă dovadă că nimic nu poate opri mersul spre un cataclism final.

– Exagerezi! zise Inspectorul. Dovadă ar fi „lipsa de apetit“ pentru programele Mondoviziunii, constatată a fi „în creștere“ de statisticile din ultimii ani. Filmele pe care le-ai văzut sunt fabricate la comanda Mafiei; care are interes să-și facă reclamă, pentru a recruta ucigași la un preț redus.

– Deci o lume condusă de mafioți, inspectore?! Și crezi că...

– Poate lucrurile nu sunt chiar atât de grave cum par. Majoritatea organizațiilor mafiote, sectante și teroriste sunt penetrate, uneori chiar conduse, de oameni ai polițiilor sau guvernelor.

– Ha! făcu P-L-1. Să vezi – privite *din partea cealaltă* a baricadei – cum stau treburile! Sume imense de bani vărsate sistematic în contul unor guvernamentali ori șefi de poliție, de către bănci aparent obscure, apărute de câteva luni și care dispar la fel de repede. Cu aproximație, după calculele mele incomplete, 78 la sută dintre persoanele aflate în administrație sunt plătite de Mafia interplanetară, probabil, să tacă, să „închidă ochii“ sau să-i informeze pe mafioți. Ajung la concluzia că, cu cât cunoști mai mult lumea asta...

– „Cu cât cunoști mai mult, cu atât iubești mai mult“! aminti Inspectorul.

– Leonardo da Vinci? Tipul n-a trăit în zilele astea, îi convenea să zică așa!

– Oamenii de care vorbeai, acei 78 la sută, reprezintă mai puțin de unu la sută din populația Terrei, pară Inspectorul.

– Dar sunt în posturi cheie! replică P-L-1. Și, mai mult ca sigur, cele mai multe fenomene de mituire se petrec fără intermediul băncilor, unde sunt vărsate doar sumele prea mari. Iar faptele astea par cunoscute – reiese din filmele recent turnate și din reportajele pe care le-am vizionat – *de toți oamenii*; dar *nimeni nu protestează!* Cel mult, bombăne pe la colțuri.

– În basmele tuturor popoarelor există monștri. Balauri, căpcăuni, zmei. *Par de neînvins*. Până apare un Făt-Frumos...

– Vrei să fii tu ăla?! se interesă cinic P-L-1.

– Nu. Mă gândeam la tine. Cred că am descoperit și care ar fi „zânele" ce te-ar putea ajuta.

– „Zânele"!?! Te-ai dereglat?

– Am în vedere o „mafie" mult mai puternică decât actuala Mafie interplanetară. Care trebuie doar activată de cineva și orientată în direcția bună, pe care, din naștere, aceste zâne o visează.

– ...Nu cumva vorbești de populația feminină a...?

– Ai ghicit. Femeile sunt, prin structura lor, antiviolente; cele normale, desigur. Reprezintă mai mult de jumătate din numărul locuitorilor Sistemului. Iar forța lor este mai mare decât crezi. Am avut un exemplu foarte elocvent cu viitoare nevastă a șefului meu. L-a îmbrobodit atât de bine, după o primă discuție, că mi-a interzis să mai verific...

– E o prostie! îl opri P-L-1. Tactica dintotdeauna a femeilor a fost individuală. N-au reușit niciodată să se ridice dincolo de „fiecare împotriva tuturor". O spune tanti Istoria și mătușica Literatura! Or fi *nativ* bune și antiviolente „zânele" asta, dar devin, de regulă cotoroanțe: rele, instabile, posesive, oricum, imposibil de înglobat într-o organizație efectiv eficientă; necum într-o „armată mondială". E ca și cum ți-ai propune să disciplinezi câteva maidane de pisici! Greva „à la Lysystrata" nu-i, probabil, decât o legendă; și aia petrecută pentru scurt timp și într-un teritoriu restrâns.

– Nu mă gândeam la o organizație. Să le lăsăm să lupte individual, dar vizând toate același scop.

– ...Cum asta?!

– Nu știu încă exact. Să ne gândim! propuse Inspectorul. Ai altă idee mai bună? În afara celei șahiste.

– ...Da, zise P-L-1. Ce faci în următoarele zile?

– Șeful meu vrea să se căsătorească. Cred că, în acest scop, mă trimite de pe Terra; să fie sigur că nu-i voi strica luna de miere. De ce? Care-i ideea măreață?

– Mă gândeam, zise rar P-L-1, să ajung spre vârful, poate chiar în fruntea Mafiei interplanetare. Mă ajuți?

*

Y-24 CĂTRE AGENT TEMPORAL X-247: ÎNCETEAZĂ CU LAMENTĂRILE ȘI REPROȘURILE! S-AU LUAT MĂSURI DE ÎNDEPĂRTARE A INDEZIRABILULUI. BUNĂ INFILTRARE DE PERSPECTIVĂ. TU NU AI SEMNALAT ÎNSĂ PENETRAREA BĂNCII UNDE SE AFLA PROIECTUL INIȚIAL „SCENARII SUCCESIVE". ÎNȚELEGI PERICOLUL?

XIV. Suspecți dificili

– Ce veste proastă? Iar veste proastă!? se indignă Înaltul Comisar Guvernamental. Eu am impresia că nu înțelegeți, voi, polițiștii, nimic! Acum, când am izbutit să eradicăm aproape complet bolile venerice, voi...

– Domnule, azi-noapte a fost spartă Filiala de Nord a Băncii Mondiale! raportă Șeful poliției zonale. E prima dată în istoria Terrei!

– Nu se poate! făcu uluit Înaltul Comisar Guvernamental, care era unul din acționarii băncii. Întrebă stupid: *Cum?*

– Sunt la fața locului, domnule. Nu pricem nici noi nimic. Paznicii încă dorm profund și acum! Codurile de securitate... par să fi fost cunoscute de cei ce au dat lovitura; sistemele de protecție s-au dovedit ineficiente, toate; *s-a ajuns la tezaur!* Și... știți ce era acolo!

*

– Bine ați sosit! Sunteți marea mea speranță, domnule Nel Nove, pentru a elucida cazul unui furt de diamante.

Se aflau pe spațioportul Bazei 12, o construcție *artificială*, dispusă între orbita Terrei și cea a planetei Marte.

– Diamante? Produceți aici diamante? întrebă Inspectorul.

– Nicidecum! zise Comisarul bazei. E vorba de diamante naturale, foarte mari, sustrase din principala mină de pe Marte. Șase oameni au murit și la această efracție, dintre care patru erau polițiști. Ucigașii au fost prinși în cele din urmă, dar geanta cu „pietricele“ a dispărut. Pare să fi fost scoasă de pe planetă – aceasta e convingerea colegilor mei de pe Marte – de unul dintre cei trei călători, membri ai coloniei noastre spațiale. Numai că au ajuns la convingerea asta târziu; eu am primit apelul abia la două ore după ce nava cu cei trei și bagajele lor asolizase deja aici! Am deci acum trei suspecți. Dar... e încurcată rău de tot treaba, domnule, pentru că...

– Sunt „persoane importante“, ghici Inspectorul.

– Ăăă, da; mai mult decât atât, chiar! Primul suspect... e un faimos reporter. Curajos, întreprinzător, a făcut filme cu „pionierii spațiului", mai recent altele cu traficanți și... cu polițiști corupți. Foarte... incitante. A devenit un adevărat idol al publicului Mondoviziunii. Dacă m-aș apuca să-i răscolesc locuința, *fără rezultat*, tipul ar lua-o ca pe o răzbunare, n-ar pierde ocazia să trântească un telereportaj „bombă", că... nu prea ne iubește. Mi-aș ridica în cap presa mondială, toți telespectatorii, ar fi...

– Înțeleg, spuse Inspectorul. Al doilea suspect?

– La fel de dificil. Că... e o femeie din lumea bună. Nepoata Guvernatorului Zonei Spațiale și – rămâne între noi, inspectore – una dintre cele mai bune informatoare pe care le avem.

– A! Dar... presupuneți totuși...

– Da. Că-i dată dracului muierea asta! își mângâie mustața Comisarul. E risipitoare, isteață, îndrăzneață. La fel ca în cazul reporterului, ar putea fi vorba și de... un capriciu tâmpit. De dorința oricăruia dintre ei de-a „încerca și așa ceva", de-a trăi „o aventură adevărată". Că... îi știți pe-ăștia!

– Și-al treilea?

– Motivația în cazul celui de-al treilea suspect ar putea fi alta. Individul a fost printre primii coloniști ai acestei baze. A progresat spectaculos, își deschisese inițial o biată dugheană, dar în prezent e proprietarul celor mai mari magazine ale noastre. Vinde orice vrei, *inclusiv bijuterii*, că are ateliere și laboratoare proprii...

– El trebuie să fie șmecherul căutat, zise Inspectorul.

– Dar este și cea mai respectabilă persoană de pe bază! oftă și mai disperat Comisarul. Sponsorizează tot felul de „acțiuni de binefacere". Eu nu m-am lăsat însă înșelat, i-am căzut pe cap de trei ori; i-am verificat contabilitatea, magazinele, atelierele, depozitele! Numai că... Totul „ceas", domnule inspector! În timp ce pe alți negustori ai bazei i-am prins mereu cu câte ceva, la el nimic, ni-mic!

– În mod sigur, el este. Dar n-ar avea rost să-i scotociți depozitele. O geantă cu „pietricele", fie și mari, se poate dosi ușor.

– Atunci cum să-l dovedesc?! Șefii mei mă presează. Însuși Guvernatorul Zonei Spațiale e îngrijorat! Că pe Marte au murit oameni; iar, dacă se va afla că „totuși, se poate", infracțiunile în minele de diamante vor continua.

Inspectorul medită timp de câteva secunde. Sugeră apoi:

– Rugați-o pe nepoata guvernatorului să-și comande un colier „cu totul special", care să fie gata urgent. Să pretindă că trebuie să participe la o sindrofie, ceva în genul acesta. Și să nu se tocmească la preț. O veți

prinde „întâmplător“ la plecare, pe spațioport; va fi „silită“ să declare proveniența colierului, că „îi veți inocula serul adevărului“! Restul va fi rutină. Mai aveți și altceva pe-aici? Am auzit de-o omucidere.

– ...A, da! E și un caz de-ăsta; cam nebulos. Se anchetează moartea suspectă a unei laborante, spuse rar Comisarul, dar gândul îi rămăsese, evident, la diamante.

*

– Îmi spuseseși că nici una dintre filialele Băncii Mondiale nu poate fi prădată! aminti părintește „Bossul“.

Era Supremul Șef al Mafiei Sistemului; un bătrân cu aer nevinovat, cu zâmbet blajin, imobilizat într-un sofisticat fotoliu pe rotile. Marele Șef mafiot nu se lăsă însă înșelat:

– Toți specialiștii susțineau că sistemele de protecție ale unor asemenea bănci sunt impenetrabile! se apără el speriat.

– Cred, acceptă moale „Bossul“, mângâind capul unui cotoi persan. Se interesă pe un ton neutru: Ai vrut să-mi faci *o surpriză?* Când ai hotărât să spargi, totuși, acea filială?

– Nu, nu! gemu înspăimântat Marele Șef mafiot.

– Știi că *nu-mi plac surprizele*, păru să nu fi auzit „Bossul“. Pe viitor, să mă consulți asupra oricărei mari lovituri pe care o pregătești! Având în vedere însă valoarea tezaurului...

– N-am fost eu! Jur că nu noi am înhățat...

– Cum, cum?! se miră, mai puțin blajin, bătrânul. Adică s-a dat „spargerea secolului“ pe teritoriul tău și... nu tu ai organizat? *Nu-mi plac asemenea glume.* Unde-i agoniseala?

*

– Recunosc! Da, bine, *recunosc faptul că am ucis!* Dar nu și că sunt vinovat! țipă deodată „vânătorul de meteoriți“.

Inspectorul îl privea cu interes pe acest bărbat mărunțel, care tăcuse până atunci. Despre „vânătorii de meteoriți“ se spunea că sunt „cam smuciți“ toți. Plecau pentru două, trei luni, să urmărească și să capteze ori să distrugă mici asteroizi, de fapt, ce amenințau bazele spațiale. Cele mai multe asemenea incursiuni aveau loc dincolo de orbita lui Marte. În acele luni de „vagabondaj spațial“ *trăiau singuri*; fiecare pe micronava lui. Nefericitul de față revenise neanunțat la bază; își găsise nevasta cu altul și...

Cazul „nebulos", cum îl numise Comisarul zonei spațiale fusese în realitate simplu și ușor de probat. Ucigașul acesta, însă, i se părea... foarte interesant.

– Bunicul era sicilian, inspectore! În familia noastră, să fii încornorat... Așa ceva se spală numai cu sânge! Înțelegi?!

– Tribunalul va ține seama de mentalitatea de familie și de...

– *Dar nu de mentalitatea mea vorbeam!* izbucni mărunțelul. Ci de mentalitatea *idioată* în care sunt crescute fetele azi, de modul *libertin* în care sunt pregătite pentru a deveni soții!

– A! păru brusc dumirit Inspectorul. Ați fi dorit o soție... care să lucreze deci pe o bază spațială, să fie frumoasă, inteligentă, capabilă să gătească, desigur la fel de bine ca mama dumneavoastră, pe deplin fidelă... în lunile când sunteți plecat...

– Dar *așa era!* Așa *am crezut* eu, până ieri, că era!

– Care să vă ierte, îngăduitoare... eventuale infidelități...

– Evident! Oricum, eu sunt bărbat, nu?! explodă mărunțelul.

– Care să nu vă pretindă a fi la curent cu moda, să răspundă numai când o întrebați, scurt și niciodată enervată, să nu mintă...

– Întocmai, inspectore! Oare cer prea mult unui Sistem care-a început să facă o grădină din Sahara? Care a colonizat trei planete! Care a construit baze spațiale și se avântă spre alte stele! Chiar *nu e în stare* acest Sistem să creeze și neveste ideale?!

– Se lucrează încă din deceniul trecut, la un proiect cibernetic.

– *Cibernetic*?! Își imaginează cineva că ar fi posibil?!

– Omul a putut fi înlocuit cu succes în numeroase domenii, aminti Inspectorul. Luna viitoare vor intra în producție și roboții „vânători de meteoriți". Eu, de pildă, sunt tot o creație cibernetică.

– *Dumneata?!* înlemni mărunțelul. Este... o glumă, nu-i așa?!

– E purul adevăr, domnule. În multe profesii, omul nu poate rezista unui stres îndelungat. Roboții însă pot.

– Dumnezeule! îngână ucigașul. Dar femeia aceea... cibernetică...

– Poate fi executată, desigur, o apariție încântătoare, cultă...

– Aha! Și... și capabilă...?

– Da, zise inspectorul. Și capabilă să satisfacă... orice capriciu...

– Dar să fie pe deplin fidelă? *Pe deplin fidelă!?*

– Și asta. Numai că, anul trecut, un asemenea produs a fost plasat pe o microbază unde lucrau trei bărbați. Au fost găsiți morți, iar „fidela" făcută zob.

– A! Păi... Ar fi trebuit trimise trei! *Câte una pentru fiecare!*

– Al doilea experiment s-a făcut pe o microbază unde lucrau o femeie și patru bărbați, continuă impasibil Inspectorul. Femeia a fost

rechemată pe Terra. Și s-au expediat, în locul ei, *patru* femei cibernetice diferite, proiectate după tipurile psihice ale celor *patru* bărbați. Câteva luni a mers... ori a părut să meargă totul perfect. Apoi s-a auzit un apel disperat; întrerupt. Baza a explodat. Și proiectul femeii cibernetice... a fost deocamdată stopat.

*

– Pare să fi apărut o nouă echipă de „mari specialiști“ în materie de bănci, domnule, anunță Sofy.

– Zău? făcu distrat Șeful Poliției Spațiale.

– A fost spartă azi-noapte și *a doua* filială a Băncii Mondiale! Toți suspecții cunoscuți au fost ridicați, dar...

– Unde crezi că mi-aș putea petrece cât mai bine luna de miere, Sofy? o întrerupse, visător, Șeful Poliției Spațiale.

– La dracu! scăpă Sofy. E alertă generală, domnule! Au fost sustrase două tezaure importante și nu există nici o urmă...

– Nu mă plictisi cu fleacuri, Sofy! Filialele se aflau pe vreo bază spațială de care răspundem noi?

– Nu. Sunt terestre, dar...

– Atunci poliția spațială chiar n-are treabă cu „alerta“. A, *dacă* m-ar fi numit Șeful General al Polițiilor...

– E posibil? Așadar, zvonul pe care l-am auzit...

– Sper să nu-mi pice pe cap o asemenea pleașcă tocmai acum, în concediul pe care mi-l iau de mâine. Ia spune, Sofy! Tu știi ce trebuie să faci cât voi lipsi?

– Ce-am făcut și până azi! trânti sec Sofy.

– Nu numai. *Cel mai important* e... să-l ții pe Nel Nove cât mai departe de Terra!

*

– Știu cine „mi-a fiert cafeaua“! Cârpa de Nina! Dacă n-ați fi înhățat-o pe ea, aș toca acum liber miliardele! N-aș fi fost prins și încă *de cine!* De-un cap de tinichea! țipa marele escroc.

Era un exemplar masculin reușit, un creol înalt, elegant îmbrăcat.

– Să recapitulăm puțin faptele! propuse Inspectorul. Ați mai păcălit, până anul acesta, șase bănci, împreună cu cei cinci complici ai...

– Și nu ne-a ghicit *nimeni!* Că nu era cu noi *Nina!*

– Acum două luni, continuă imperturbabil Inspectorul, v-a venit gustul să dați „marea lovitură“! Să escrocați, pe computer, cea mai mare bancă aflată pe o bază spațială, deturnând o sumă de zece ori mai

mare decât tot ce vă însușiseți până atunci. Pentru asta vă trebuia, însă, domnule, *un cap foarte isteț* și... al cuiva care să lucreze în acea bancă.

– Pe opt „candidate“ pusesem ochii! râse creolul. Și din toate...

– Din toate opt, v-ați oprit la cea mai talentată și mai tânără făptură vizată. Ați sedus-o, i-ați umplut mintea cu prostii...

– Nici nu erau prostii! Era purul adevăr! O fi Nina „un copil minune“, în domeniul ordinatoarelor, dar se născuse într-o familie de „paria“. Și, oricât de talentată ar fi fost, ar fi rămas o amărâtă de funcționară! Să-și mănânce nervii, să-și strice ochii, pentru a umfla buzunarele grăsanilor proprietari ai băncii! punctă escrocul.

– Aveți un ciudat spirit justițiar! observă Inspectorul. Care nu v-a cuprins, însă, nici în copilărie, nici în studenție, nici până la 30 de ani, când ați risipit moștenirea lăsată de tatăl dumneavoastră, *fost proprietar de bancă!* Abia recent v-ați înhăitat cu cei cinci ucigași, ați dat împreună șase lovituri, *până* să o cunoașteți pe Nina...

– M-ați ras abia *la a șaptea!* Când m-a turnat târfulița aia!

– Nu era deloc „o târfuliță“. Știți bine asta! obiectă corect Nel. Și „v-a turnat“ unul dintre vechii complici, pe care...

– Minți! strigă creolul. Nina m-a vândut! Nina!

– A, nu! V-ați semnat condamnarea când ați început să-i lichidați discret pe foștii complici. Spre „a șterge urmele“ și... a vă însuși, domnule, *și partea lor!* Numai că ultimul își bănuise soarta; și, „pentru orice eventualitate“, a scris o mărturisire lungă, detaliată, pe care a lăsat-o lui frate-său. Să ne-o trimită, în cazul în care... vă veți ucide și ultimul complice. Ei bine, am primit acea...

– Scorneli! Vreți să vă acoperiți ciripitoarea! zvârli escrocul.

– Din păcate pentru ea, Nina n-a fost „o ciripitoare“! S-a ascuns cuminte pe această bază spațială, indicată, probabil, de dumneavoastră. A scris aici un jurnal, în care nu se pomenea *ni-mic* despre escrocherie; nu se menționează *nici un nume!* „Copilul minune“ a scris, însă, ca o școlăriță, despre un bărbat „bun, deștept, frumos, manierat, singurul care o înțelesese“. Și, când a simțit că poliția îi dăduse de urmă, a preferat să se sinucidă; pentru a nu vă trăda cumva.

– „Și-a făcut harachiri“ proasta aia?!... Nu cred! rânji escrocul.

– La proces veți asculta fragmente din jurnalul ei. Ca și mărturisirea scrisă, autentică a ultimului complice. Nina *a sperat* că sunteți, așa cum i-ați spus, „un alt paria; un revoltat, care *vrea să schimbe ceva“!*

– Înseamnă că sunt, mă rog, *eram* un mare artist în meserie! râse escrocul. Dar nu înțeleg, inspectore. Dacă nu vreți să vă acoperiți turnătoarea, dacă fraiera chiar a mierlit-o, de ce-mi spuneți toate astea?

– Am vrut să știți. Să începeți să sperați *de-acum*, surâse Nel.

– *Să sper?!* Ce... Dumnezeu să mai sper, cap de tinichea?! M-ai dibuit, dracu știe cum, m-ai dovedit, bine, dar de sperat... *Ce* să mai sper?!

– Că veți fi totuși iertat, domnule, zise domol „capul de tinichea". Iertat de justiție, dar și... la Marea Judecată!

– „La Marea Judecată"?! Mă faci să râd. Nu cumva crezi în așa ceva?!

– Contează ce veți crede dumneavoastră, domnule; o dată cu trecerea anilor, tot mai mult. Sperați, deci, să fiți, totuși, iertat cândva; nu atât pentru că ați lichidat cinci ucigași. După mine, e de-o mie de ori mai grav că ați iscat speranțe zadarnice. Că ați deturnat și ucis un talent și... un suflet, cred, frumos. Sperați, domnule! repetă pe un ton aproape visător Nel, adăugă: De-a lungul mileniilor, luntrea a devenit navă interplanetară; arcul cu săgeți, tun laser; oamenii însă au trăit, trăiesc... *și mor...* cu speranța!

*

– *Banca Mondială?!* exclamă electrizat „Bossul".

– Da, domnule, zise scăzut „Secretarul". Nu o filială oarecare, de data aceasta însăși Banca Mondială a fost prădată; în noaptea trecută. Lingourile de aur au rămas neatinse; depozitele de pietre prețioase la fel. S-au furat însă două colecții faimoase de bijuterii care aparținuseră unor familii regale și câteva seturi de documente strict secrete.

– Și nimeni nu știe nimic?!

– Poliția...

– La naiba, nu poliția! Ai noștri!

– Sunt adunați în sala de consiliu toți marii șefi ai Familiei, domnule, zise pe un ton istovit „Secretarul". Mi-am făcut de lucru pe-acolo. Au niște mutre... de pești fierți. Mă tem... mă tem, domnule, că nu știe nici unul dintre ei... *nici cât poliția!*

– Ba unul dintre ei... Unul dintre ei trebuie să știe, șopti înfrigurat „Bossul". Joacă tare de tot, câinele!... Spune-mi, crezi... *Crezi că ăsta o fi... sfârșitul meu?!* întrebă deodată bătrânul.

*

– Ești într-adevăr acel celebru inspector?! Care rezolvă orice caz?

– Până în prezent, am găsit soluții mereu, admise Inspectorul.

– Oh, ce noroc pe mine! râse tânăra și arăta într-adevăr fericită.

Nu părea să aibă mai mult de 19-20 de ani; parcă nu-i arăta nici pe aceia; semăna mai de grabă cu o școlăriță. Dar o școlăriță din care

tinerețea, grația, cochetăria iradiau prin toți porii. Obraz de piersică, ciuf castaniu deschis, ochi scânteietori; o siluetă suplă, bine pusă în evidență de îmbrăcămintea aproape mulată pe corp.

– Aveți vreun necaz? tatonă Inspectorul.

– Da. Un mare necaz. Eu sunt secretară de platou. Turnam aici un film polițist și... Am rămas, din întâmplare, fără actorul principal. Dumnezeu ni te-a scos în cale! De fapt, căutam de mult *un erou adevărat*, un polițist adevărat, pentru rolul de mare complexitate psihologică...

– Ei, asta-i bună! făcu amuzat Inspectorul. Nu cumva crezi că...?

– Ba da, ba da! Dumneata ești... însăși *întruchiparea eroului!*

– Domnișoară! Eu sunt, și e bine să fiu, un tip banal, șters.

– Aiurea! Ești un bărbat înalt, blond, cu o carură impresionantă! Cu ochi de învingător! Cu zâmbet șarmant! Dacă te privesc mai bine, mă tem că am să mă îndrăgostesc de dumneata! Iar când vor vedea filmul pe care îl vom face, toate femeile Sistemului Solar te vor adora, vor fi...

– „Moarte după mine“! Ca după actorul pe care am fost silit să... vi-l arestez ieri, întregi Inspectorul.

– ... Dda, înghiți un nod secretara. Este fratele meu. Și aș vrea să te rog ceva, inspectore! șopti ea, venind foarte aproape: Dumneata l-ai urmărit pentru o măruntă escrocherie. Plătesc eu tot, am câteva economii. Paguba fiind acoperită, poate că...

– L-aș putea „face scăpat“, completă înțelegător Inspectorul.

– Da. Te rog, te implor! O colonie de muncă l-ar distruge, îți dai seama, el *este un artist!*

– Opinia sa e chiar că ar fi un *mare* artist! își aminti Nel.

– Eu ți-aș propune, continuă tânăra... Mai bine... s-ar da la fund un an, doi; rolul lui în film tot dumneata l-ai juca, sigur, regizorul e de acord, am vorbit cu el, iar eu...

– Te străduiești inutil, domnișoară, constată Nel. Regret, dar escrocul e și ucigaș. Este imposibil deci ca...

– *Imposibil?!* Ah, nu spune asta! Pentru fratele meu... Inspectore, jur că te fac vedetă! Jur că sunt îndrăgostită de dumneata, jur că...

– Eu sunt un robot! îi stopă elanurile Inspectorul.

– Știu, sunt informată. Dar... El a ucis într-o împrejurare deosebită, *când a fost provocat!* străluciră ochii tinerei femei. Iar dumneata am aflat că... *ai fost cândva om*! E adevărat?

– ...Într-un fel, recunoscu Inspectorul. O parte din memoria celui ce era, da, un bărbat adevărat, dar... ca și mort, a fost copiată, transpusă în memoria... robotului care sunt. S-au adăugat multe cunoștințe profesionale noi și... automat s-au eliminat... dorința de putere, de

avuție și... vulnerabilitatea față de „sexul slab“, care... pe mulți i-a costat viața, încheie Nel. Am devenit, așadar, „un polițist ideal“.

– Adică... absolut incoruptibil? rămase dezamăgită cumplit tânăra.

– Nu te nelinişti. Ești foarte, foarte frumoasă. Numai că...

– ... Am eșuat! conchise cu ochii în lacrimi secretara. Sunt proastă.

– Ca o femeie îndrăgostită! ridică din umeri Inspectorul.

– Știind că *ai fost* bărbat, am crezut că, totuși, *pot să te seduc!*

– Dar ai reușit! asigură Nel. Voisem să-l expediez pe „fratele“ dumitale pe Marte. Ei bine, promit să-l însoțesc personal până la poarta penitenciarului, ca nu cumva să scape! Asta pentru că marele actor este un mare escroc; unul care a și ucis, nu o singură dată; și nu doar bărbați „care l-au provocat“. Povestea asta le-a mai spus-o și altor femei. În sfârșit – dar, cred, cel mai important pentru dumneata – „adoratul“ este bigam și deja tatăl a șapte... nefericiți.

De data aceasta, tânăra rămăsese „ca la dentist“. Inspectorul se îndreptă spre Comisarul bazei spațiale, care așteptase respectuos, zece metri mai departe.

– Sunteți cu adevărat extraordinar, inspectore! începu Comisarul. Am aflat că l-ați prins și pe faimosul escroc. Noi aveam și fotografii ale lui, dar...

– A fost nevoit să-mi mărturisească și că l-a ucis pe adevăratul mare actor. Făcuse o operație plastică foarte reușită și se credea acum la adăpost; talent actoricesc are din naștere. Numai că nici o operație estetică nu poate retușa suficient structura osoasă a craniului. Aveam măsurătorile milimetric exacte ale căpățânii lui... în memoria mea. Ce-ați făcut cu „cei trei suspecți dificili“?

– Ați avut perfectă dreptate și în privința asta! exclamă de-a dreptul încântat Comisarul. L-am prins pe „respectabilul negustor“! Dar nici acum nu pricep...

– Certitudinea că el este traficantul de diamante am avut-o când mi-ați spus că ați găsit mereu totul în perfectă ordine la magazinele și la atelierul lui de bijuterii. Statisticile globale întocmite pe ultimii 50 de ani probează că un negustor care să nu înșele cumva este o imposibilitate. *N-ar rezista concurenței.* Necum să mai prospere spectaculos, cum a izbutit el. Un vechi proverb spune că „hoțul neprins e negustor cinstit“.

– „Proverb“?! încercă să-și aducă aminte Comisarul.

– Oh! De mult, de mult, pe vremea când nu se făceau nici un fel de statistici, când nu existau nici mijloace de informare în masă, oamenii își transmiteau prin viu grai experiența de viață, sintetizată în asemenea

„proverbe“, cu „bătaie lungă“. Cel menționat de mine cred că are o valabilitate de... sute de mii de ani.

– *Sute de mii de ani?!* Bine, dar, din câte știu, negustoria a apărut doar de câteva mii... hai să spunem câteva *zeci* de mii de ani! observă uimit Comisarul.

– N-am spus „de când există proverbul“. Am spus ce *valabilitate cred eu că va avea!* zâmbi Nel. Mă gândeam, desigur, și la viitor. Credeți că mă înșel?

*

X-247 CĂTRE Y-24: OPERAȚIUNILE „BANCARUL“ ȘI „NEGUSTORUL“ RATATE.

XV. Probleme nerezolvabile...

– Te-am invitat pentru a-ți mulțumi personal, domnule inspector! începu Guvernatorul Zonei Spațiale. Ai arestat, pe Baza Spațială 12, „un negustor onorabil“, pe care poliția noastră nu l-a putut prinde niciodată. Te invidiez! Dumneata rezolvi caz după caz, eu... Am, fir-ar să fie, doar probleme nerezolvabile pe cap! Cu hahorții și cotorții!

– Hahorții și cotorții? De cotorți am auzit, zise Inspectorul.

– Evident! Cotorții au devenit cei mai mari hoțomani din Sistemul Solar! râse Guvernatorul. Iar hahorții s-au specializat de curând în trafic de droguri și alte „afaceri“ de același gen. Fac parte din „Secta lui Tortar“!

– Ce sectă mai e și asta? Foarte nouă trebuie să fie.

– Da. Practic, sunt un fel de adoratori ai lui Satan. Ritualuri scârboase, sacrificarea secretă de ființe umane, dintre care pot fi și membri ai sectei; chipurile „judecați de Tortar“...

– „Judecați“ ?! Desconsideră deci legile Sistemului Solar?

– Sigur că da, numai că... Și-așa se plâng mereu, pe la toate forurile, că încălcăm, aici, pe Marte, „drepturile cetățeanului solar“! Că-i oprimăm, nelăsându-le „libertatea de conștiință“! Asta se traduce, în principal, prin aceea că ar vrea să fie plătiți normal, dar să introducem, *pentru ei*, „săptămâna de lucru de trei zile a câte două ore“ –, restul timpului pretizând că le e necesar „să i se roage lui Tortar“! Slavă Domnului că l-ai arestat și adus *dumneata* aici pe „onorabilul negustor“. Nu polițiștii locali. Și-așa am anunțată deja o dublă audiență pentru azi; „marii șefi“ ai hahorților și cotorților vin, mai mult ca sigur, să protesteze; să-mi ceară să intervin, spre a-l elibera pe negustorul traficant!

– Aș putea lua parte la acea audiență? se interesă Inspectorul.

Câteva ore mai târziu, în marea sală de audiență puteau fi văzute două grupuri bizare. Îmbrăcămintea le era împodobită... fistichiu. Unii erau însă rași în cap și tatuați, ceilalți de-a dreptul lățoși. Intraseră cu

un nedisimulat dispreț în eleganta sală și începură imediat să vocifereze simultan. Când Guvernatorul izbuti, în sfârșit, să-i liniștească, șeful hahorților începu, cu tupeu:

– Așa-zisele oficialități locale – pe care Tortar le ignoră – au îndrăznit să rețină, în mod samavolnic, pe Baza 12, un onorabil negustor, pentru că era membru al Înaltei Secte!

– Bine, încercă să intervină conciliant Guvernatorul, dar s-a probat vinovăția certă a acelui negustor! Numai *ultimele* furturi de diamante s-au soldat cu 26 victime, iar alți 201 coloniști au murit până azi, în urma inhalării drogurilor aduse de același negustor.

– Nu discutăm despre asta! tăie net tipul ras în cap. Vinovăția – *dacă există* – o poate hotărî *doar Tortar*, pentru orice membru al Înaltei Secte! Am venit să vă înmânăm un protest! Semnat de noi, cei prezenți, cei mai devotați slujitori ai Marelui Tortar! Reiese limpede din acest protest că negustorul a îndeplinit doar ordinele noastre, *poruncite de Marele Tortar!* încheie cu voce de stentor capul ras și zvârli la picioarele Guvernatorului ceva ce părea a fi un pergament făcut sul.

Inspectorul luă pergamentul, îl desfăcu, îl privi două clipe, aprobă:

– Scrie exact ce-ați spus. Motiv pentru care, înălțimile voastre... vă arestez; ca autori morali ai uciderii celor 227 coloniști.

Făcu un semn, 12 roboți din gardă încadrară scurt grupurile.

– Ei bine, încercă să ia un aer amuzat Guvernatorul, în seara aceleiași zile. Majoritatea coloniștilor noștri sunt de-a dreptul încântați de măsuri. Iar hahorții și cotorții s-au ascuns ca șobolanii; pentru că sunt și fricoși, de fapt. Eu tare mă tem însă că... voi fi nevoit să-i eliberez pe...

– Să-i eliberați?! întrebă Inspectorul. Dar aveți dovada scrisă...

– Eh, inspectore! Nu știi cum merg treburile în Sistem. Hahorții și cotorții sunt plini de aur și diamante. Iar cei din înaltele foruri terestre n-au habar ce probleme avem aici. Vor începe presiunile, în numele libertății de conștiință. Și... va trebui, până la urmă... să-i grațiez!

– Problema judecării mă depășește! zise Nel. Grațiați-i, domnule guvernator, dacă doriți să aveți permanent probleme nerezolvabile.

*

– Susțineți, deci, *amândoi* că nu știți nimic despre spargerea celor două filiale ale Băncii Mondiale?

– Nu știm, domnule! îngână speriat Marele Șef mafiot al teritoriului american de nord.

– Nu știm, domnule, repetă ca un ecou Marele Șef al teritoriului american de sud.

„Bossul“ făcu un mic semn. „Secretarul“ atinse o clapetă a consolei în spatele căreia se afla. Pe un ecran uriaș apărură imagini, luate, desigur, de polițiști, la efectuarea cercetărilor. Se vedea un om în uniformă, ucis, apoi altul, de asemenea ucis, întins pe pardoseala din holul filialei de nord a Băncii Mondiale.

– Stop!... Mărește! porunci cu o voce de gheață „Bossul“.

„Secretarul“ manevră ceva la consolă. Capul celui de-al doilea mort fu încadrat și începu să crească, până acoperi ecranul în întregime.

– Îl cunoști?

– ...Nu! îngăimă îngrozit Marele Șef al teritoriului de sud, adăugând repede: Nici poliția nu a reușit să-l identifice! S-a anunțat asta ieri, la...

– Te-am întrebat dacă *tu* îl cunoști! plesni ca un bici vocea iritată a „Bossului“.

– ...Seamănă... seamănă bine cu un...

– Nu seamănă, *este* omul tău! i-o tăie scurt „Bossul“. Computerul nostru central l-a identificat imediat.

– Trebuie să fie o greșeală a computerului!

„Bossul“ făcu alt semn discret, iar „Secretarul“ începu imediat, cu o voce lineară, de robot:

– Orice eroare se exclude! Nu e nici un trucaj. Am procurat caseta cu filmul original; copia a rămas la poliție. Dovadă ar fi și amprentele acestui om, care... nu figurează în computerul poliției, dar...

– Jur, domnule, că nu am știut nimic! Poate fi o inițiativă a nenorocitului ăla mort acum! Mai repede însă a fost *chemat*, în teritoriul de nord, pentru lovitură, de...

– De mine?! Îndrăznești?! izbucni Marele Șef al teritoriului de nord. Tu procedezi așa! Eu n-am momit niciodată oameni din...

– Ba ai făcut-o! De data asta ai făcut-o, încornoratule! Hoț de copii ai familiei noastre...

– Ăia nu erau copiii tăi, dizgrațiatule! se făcut foc Marele Șef al teritoriului de nord. „Bossul“ interveni:

– Potoliți-vă!

Și cei doi se cumințiră ca prin farmec, chit că fierbeau.

– Cea de-a doua lovitură, la filiala *din sud*, reluă „Bossul“, a fost dată de oameni de-ai noștri *din nord! Taci, secătură!* opri el o intervenție și imediat adăugă: A fost prins de poliție un individ *din nord* care încerca să valorifice două inele princiare extrase din filiala *de sud* a Băncii Mondiale. Ce să înțeleg eu?... Că ați început iar să vă încălcați

teritoriile? În scop de răfuieli personale? Să faceți ce vă trece prin cap?! Ca și cum... *eu n-aș mai exista?!*

*

– Aș vrea să îți mai supun atenției două cazuri, domnule Inspector! păru să-și reamintească Guvernatorul Zonei Spațiale. Nu pentru ele te-am invitat la... această plăcută șuetă, dar... mă obsedează aceste *situații*, de fapt, complet diferite. Prima e o veche dispută între două mari firme concurente. Aici, pe Marte, avem condiții grele de viață, dar resursele sunt imense. Minele de metale rare și de diamante devin tot mai prospere.

– Ar fi, așadar, loc pentru toți! remarcă Inspectorul.

– Ar fi, dar concurența e concurență. „Două săbii nu încap într-o teacă!“ mi-a spus chiar ieri proprietarul uneia dintre cele două companii. Iar... ciolanul pentru care se luptă e cât Himalaia! Miliarde manipulate zilnic. Ar trebui făcut ceva spre a împăca aceste două companii, pentru că au ajuns să se saboteze; să se fure, chiar să se omoare între ei!

– Și cel de-al doilea caz, domnule guvernator?

– Oh, al doilea e „mărunt“; dar la fel de penibil. E vorba de o familie cu care sunt vecin. Au o casă modestă; tot „sub cupolă“, desigur; mama celor două fete posedă însă și câteva bijuterii vechi, rămase de la soțul ei, care a fost un mare geolog, un întemeietor al acestei colonii.

– Bijuterii de valoare? se interesă absent Inspectorul.

– Vechile bijuterii pământene autentice au aici un preț bun. De aceea... Fata cea mare susține că tatăl i le-ar fi lăsat ei „cu limbă de moarte“! Fiica asta mare e proprietara unui magazin. Nu ar avea nevoie deci de bijuterii, așa cum ar *fi avut* nevoie sora ei, căreia îi trebuiau fonduri pentru a pleca și a se stabili, împreună cu logodnicul, pe Baza 29, unde se deschid pentru tineri perspective și mai frumoase decât la noi.

– Ați zis „*ar fi avut* nevoie“? întrebă Inspectorul.

– Da, oftă Guvernatorul. Pentru că, după o ceartă de familie îndelungată, sora cea mică „a soluționat conflictul“, sinucigându-se. Sau... a fost ucisă... de cineva, își măsură vorbele Guvernatorul. Povestea e delicată. Și eu, și șeful poliției noastre l-am cunoscut bine pe geolog. Era un om deosebit. După sinuciderea mezinei, mama celor două surori a înnebunit, iar sora cea mare arată disperată. Aici e aici! Una ar fi s-o mustre cugetul, alta, „să joace teatru“, pentru a intra în

posesia bijuteriilor *și a casei maică-si*, scăpând „nevinovată", compătimită de toți, dacă, de fapt, o fi... vinovată.

– Acest caz e de competența mea. Mă voi ocupa, promise Inspectorul.

*

– Ce noutăți ai? se auzi vocea veselă a Șefului Poliției Spațiale.

Sofy aruncă o privire spre pupitru, constată că această convorbire neinterceptabilă se purta de la un videofon cu sistem de protecție, deci de la o secție de poliție, de undeva. *De unde* însă nu putea ști, pentru că tocmai sistemul de protecție era de vină. Pe ecran, șeful ei... devenise aproape de nerecunoscut. Purta un „sombrero" împodobit cu flori, la gât avea un colan de flori tropicale, altă floare roșie după ureche. Arăta bronzat, netuns, bine băut și... încântat nevoie mare de halul în care ajunsese.

– Sunt o mulțime de noutăți, domnule! anunță Sofy pe un ton precipitat. Vă caută toți, începând cu Guvernatorul General, doi guvernatori zonali, Șeful General al Polițiilor...

– Dă-i dracului... hâc, pe toți! sughiță Șeful Poliției Spațiale. Eu sunt în concediu. Și mă simt, Sofy, ca în paradis! Sunt cel mai fericit bărbat, hâc... în luna de miere.

– Unde vă aflați, domnule?

– Nă, nă, nă! Asta n-ai să afli, te asigur! Că am aranjat eu... Ai putea să-mi faci însă... să-mi faci, hâc, un mic serviciu, Sofy.

– Desigur, domnule. Ce serviciu?

– Vezi că se vând, aud, pe piața neagră... bijuteriile coroanei. Nu știu care coroană, dar n-are, hâc, importanță!

– Domnule! Ați vrea... să achiziționez o bijuterie furată?! Din colecția regală...!? înmărmuri Sofy.

– Nu una, mai multe! o corectă Șeful Poliției Spațiale.

– Domnule, dar acele bijuterii vor fi urmărite cu strășnicie, știți bine asta! Sunt unicate...

– Fleacuri, Sofy! Vor fi purtate la serate, hâc... intime.

– A! pricepu Sofy. Și întrebă mârâind: Și ce-și dorește doamna? O coroană?

– Nu, Sofy. Doar un colier, două brățări și trei perechi de cercei. Dar vezi să nu te păcălească, să fie... hâc, bijuterii măcar princiare!

– Ar mai fi un mic amănunt, domnule! zise cu nevinovăție Sofy. *Cu ce* să achiziționez asemenea piese? Că ultima „răposată" v-a lăsat cam... golaș!?

– ...Ia din fondul special! hotărî scurt Șeful Poliției Spațiale, motivând: Bijuteriile sunt, desigur, pentru... pentru o informatoare de mare valoare! Care face... poliției, hâc... servicii neprețuite.

*

La trei zile după discuția pe care o avusese cu Inspectorul, Guvernatorul Zonei Spațiale asculta, uimit, începutul, cam paradoxal, al relatării acestui bizar polițist ce se pregătea de plecare.

– Sora cea mare este vinovată; dar nu-i putem face nimic.

– Cuum?! se miră Guvernatorul. Eu am crezut că dumneata...

– Sunt și fărădelegi care scapă, și poliției, și justiției! spuse amar Nel. Am studiat dosarul. Am discutat cu toți martorii. Oamenii șefului poliției locale au făcut tot ce era de făcut. Dar... în afara unor „impresii“, unor „bârfe“, *nu* există probe materiale, care să ateste omuciderea. *Incontestabil*, sora cea mică s-a sinucis. *Indiscutabil*, sora cea mare *a determinat* acest act și implicit, nebunia mamei. Nu avem, însă, *posibilitatea legală* de-a o pedepsi. Chestiunea rămâne „de familie“.

– Dar asta înseamnă... *că și-a atins scopul!* observă Guvernatorul

– Sora cea mare? Nu cred. Au fost educate *ambele* surori de aceiași părinți. Pe cea mare a contaminat-o... morbul îmbogățirii. Dar atât. Nu cred că va fi fericită. Nu va putea uita, *tot restul vieții*, ce-a săvârșit; așa ceva nu se uită. Eu am să plec acum, domnule guvernator. Nu mă implic în celălalt caz. Mi se pare inutil.

– Inspectore, dar... n-ai vrea măcar să încerci? interveni în discuție soția Guvernatorului. Disputa dintre cele două companii a ajuns atât de mare, fiecare se plânge de atitudinea soțului meu, încât încep să-i simt în pericol... poziția, postul de guvernator!

– Regret foarte mult, distinsă doamnă. Orice încercare de a împăca cele două companii este sortită eșecului, proroci linear Nel. Judecați și dumneavoastră! Dacă două surori nu au izbutit să rezolve împărțirea *câtorva* bijuterii... Ei, bine... cum credeți că cineva ar reuși să împace două mari companii? Unde, vă citez, domnule guvernator, „ciolanul pentru care se luptă e cât Himalaia“!

*

Y-24 CĂTRE X-247: CE-I CU SPARGERILE DE BĂNCI? **UNDE E PROIECTUL „SCENARII SUCCESIVE“?** „ILUȘTRII LORZI“ NEAGĂ AUTORATUL. DORMI, X-247?

XVI. Dacă vreți să supraviețuiți

În anticamera subterană ce arăta ca o livadă – și era aproape la fel de mare – îl aștepta „Secretarul".

– Bine ați venit!

– Ce se întâmplă? întrebă abrupt „Profesorul", potrivindu-și pe nas ochelarii, scruta fața celuilalt bătrân.

Părea aici mai cocârjat acest „secretar", care fusese „mâna dreaptă" a „Bossului", încă de pe când luptau pentru a unifica mafiile continentale. Actualii Mari Șefi teritoriali se ocupau doar de probleme „executive". Sforăriile secrete ale Mafiei interplanetare *aici se cloceau.*

– E foarte trist azi, zise lapidar „Secretarul".

– De ce? E bolnav?

– Începe să se creadă bătrân, șopti, „Secretarul". Pare într-adevăr să... să nu mai fie ascultat. Iar așa ceva, în Familia noastră...

– Dar cum e posibil?

– Este. Acum o lună i-a adunat aici pe toți Marii Șefi. A terminat doi, a încercat să-i sperie pe ceilalți în toate felurile. Au promis „să șteargă cu buretele" tot ce era între ei. Au plecat potoliți. Mă tem însă... că *nici ei* nu mai sunt ascultați. Cele două spargeri de la filiale, apoi cea de la Banca Mondială au creat... crunte neînțelegeri în rândul oamenilor noștri. Fiecare îl bănuiește pe celălalt; fiecare organizație pe cealaltă, pentru că este vorba de sume mari, de interese, de orgolii. Și, mai ales, de *vechi rivalități.* Au început răfuielile; câteva soldate cu tare mulți morți, cu distrugerea unor depozite. Aripa asiatică vrea din nou „independența". Asta e situația, „Profesore". Proastă.

Se auzi un sunet cristalin, urmat de o voce obosită:

– A venit?

– Da, domnule! zise „Secretarul" și-i făcu un semn.

„Profesorul" străbătu încăperea, încărcată cu splendide și savant dispuse plante artificiale, și pătrunse într-o cameră micuță, auster mobilată. În fotoliul său pe rotile, „Bossul" părea să dormiteze.

– Ce se întâmplă? întrebă el, fără să-și deschidă ochii.

– ...Orice mare organism, oricât de armonios structurat, începu prompt, cu o nuanță ușor pedantă „Profesorul“, trece prin perioade de agitație, chiar de convulsii, dar...

– Până se schimbă ceva, nu?... Șeful?

– Nu, domnule. Ați condus până acum atât de bine...

– „Până acum“, da? trecu un surâs pe fața pergamentată.

„Profesorul“ încercă să cârpească gafa:

– Și veți conduce în continuare mulți ani! Pot să vă informez că poliția e... e în comă! Degringoladă totală! Acuzații reciproce de incompetență, nici o bancă nu mai pare sigură! Iar asta a stârnit un val de panică și de proteste, neîncredere deplină. Ziariștii...

– Ce se întâmplă *cu noi*, „Profesore“?! Poți să-mi spui?

– Da, zise hotărât „Profesorul“. Am văzut materialele poliției. Cadavrul omului nosru, cel ucis în timpul spargerii Filialei de nord, eu sunt sigur că *fusese pus* acolo, intenționat. Polițistul mort pare, de asemenea, să fi fost ucis într-o încăierare anterioară; nici nu era de serviciu la bancă în noaptea aia. E o înscenare. Abil făcută, domnule. Cineva, *un creier*, nu poliția pe care o cunoaștem, evident, face „un joc mare“; vizând să... ne destabilizeze *pe toți*.

– „Inspectorul Nel Nove“? Obsesia ta? „Profesore“, ăla ne face și el necazuri, dar *dincolo de orbita lui Marte!*

– Aici nu e un creier de robot, spuse „Profesorul“. E un cap de om; paranoic desigur, dar periculos; pe care *trebuie să-l găsim*; și... să-l includem în familia noastră... *pentru a putea supraviețui!* Cu voia lui sau nu, dar... e necesar.

*

– Ai făcut ceva minunat, arestându-l pe acel „respectabil“ negustor!

– Era, în mod cert, vinovat! zise Inspectorul, privindu-l mirat pe bătrânelul ce îl întâmpinase pe spațioportul marginalei baze.

– Din păcate, mai sunt și vor veni alții! rosti rar localnicul. De-asta voiam să te întreb, să te rog – ai cred, o mare experiență de viață – poate... ne-ai putea da un sfat. Cunoști istoria noastră?

– Foarte vag. Știu că ați întemeiat colonia...

– Jumătate dintre noi fiind foști pușcăriași! Da, *asta se știe.*

– A, nu. Asta nu aflasem. Cum așa? făcu nedumerit Inspectorul.

– Așa, așa. Eu sunt ultimul supraviețuitor al primei nave menite să „se avânte spre stele“! Începuse atunci „Marea aventură a astronauticii“, surâse condescendent bătrânul colonist. Ideea fusese să

ajungem la cea mai apropiată stea și... urmașii noștri să se întoarcă pe Terra... *cândva!* O utopie! O prostie, desigur. La numai cinci ani după plecarea noastră s-a descoperit „Efectul W", în baza căruia navele pot „curba spațiul"; și parcurge imensele distanțe într-un timp mult mai scurt. Practic, *și dacă* noi am fi ajuns la Alpha Centauri, am fi aflat că *alții sosiseră acolo cu mult înaintea noastră, deși plecaseră mai târziu.* Dar noi nu am părăsit măcar Sistemul Solar! Pentru că... am fost deturnați.

– Deturnați? De pușcăriași?! Dar... cum?

– Simplu. Cosmodromul de pe Marte – unde făcusem singura escală programată – se afla în apropierea minelor, în care lucrau *și* condamnați. Un grup a reușit să evadeze, absolut ingenios. Au urcat la bord cu 12 ore înaintea plecării stabilite; au distrus imediat sistemul de emisie-recepție și... ne-au obligat să plecăm.

– Și-ați ajuns aici?... Ați fost *siliți* deci să conviețuiți cu...?

– O precizare! surâse bătrânul. Grupul ce evadase nu era format din ucigași. Săvârșiseră fiecare dintre ei „mari delicte", e drept, dar... Erau, de fapt, oameni inteligenți, majoritatea ingineri cu diverse specializări care ne-au convins, în fond, de utopia expediției proiectate – utopie pe care o cam bănuiam și noi. Am asolizat, așadar, pe acest satelit. Și am realizat că *trebuia să supraviețuim!* Să conlucrăm, renunțând la *orice* prejudecăți. Dar, *pedepsind aspru* pe oricine ar fi păgubit colonia. Satelitul avea, din fericire, apă și urme de atmosferă, zăcăminte bogate, așa că... ne-am pus pe treabă temeinic. Acum zece ani, când am fost „descoperiți" de o navă modernă, reușisem să transformăm pustiul de gheață *într-o grădină!* Nucleul orașului subteran pe care l-ai văzut, inspectore, *este creația noastră.* După „descoperirea bizarei colonii", s-au tot făcut reportaje, filme... Au început să curgă negustorii, aventurierii și misionarii. Fiecare vrând și propovăduind altceva; cei mai mulți, după ce eșuaseră pe Terra. Aveau un formidabil „câmp de acțiune", virgin; noi ne instituisem legi simple, o morală proprie – fusesem inițial 23 de bărbați și numai opt femei. Au început deci „să ne convertească" în fel și chip. Pe scurt, avem azi 20 de organizații – religioase, „culturale", paramilitare, „demonice" – și 17 partide, 11 ligi, plus Dumnezeu mai știe câte comitete și comisii. Am avut, pe amărâta asta de colonie, „un război civil", după care am devenit marionetele, sclavii moderni – nu exagerez, inspectore – ai unor venetici atotștiutori; mai toți, negustori de droguri. Cel pe care l-ai arestat pe Baza 12 era unul din... ocultele personaje ce trăgeau sforile și aici.

– Încep să înțeleg, zise scăzut Inspectorul. Numai că eu... sunt „o mașinărie“. Profilată pe anchete. N-am *căderea* să dau vreun sfat, într-o asemenea chestiune complexă. Nici competența necesară.

– Știu, șopti bătrânul. Dar eu am învățat de mult să nu am prejudecăți. Spre deosebire de un „mare ordinator“, dumneata te ciocnești mereu de „viața așa cum e“. Și *ai găsit soluții!* La probleme pe care alți inspectori... Te rog, deci, neoficial, dă-ne un sfat! Tinerii noștri, în special, dar și ceilalți... *parcă au înnebunit!* Sunt debusolați, nu mai știu ce să creadă, fiecare vrea altceva! Și rezultatul...

– Nu-mi dau seama, rosti gânditor Nel. Repet, n-am pregătirea necesară. Dar... „Vrei viitorul a-l cunoaște, te întoarce spre trecut!“ spunea un mare poet. Cred deci... Cred că ar trebui să vă studiați bine istoria. *Dacă vreți să supraviețuiți...*

*

– Ce urmărești, de fapt? întrebă pe un ton aparent binevoitor Șeful General al Polițiilor Sistemului Solar.

– Eu, domnule? Eu... sunt în voiaj de nuntă! se apără mahmur încă, dar speriat Șeful Poliției Spațiale.

Fusese luat din pat, de lângă nevastă, de o echipă de comando. Nu erau roboți, dar fuseseră tăcuți, reci, insensibili ca niște roboți din primele serii, pe tot drumul până aici, la sediul poliției locale. Unde îl lăsaseră să aștepte încuiat într-o cameră două ore, până își găsise „Șeful cel mare“ timp și pentru el.

– Aha, nuntești, da? Felicitările mele! zâmbi pe ecranul videofonului Șeful General. Aș vrea să-mi spui însă ce-ai vizat, arestându-mi fiica?

– ...Eu, domnule?! repetă buimăcit Șeful Poliției Spațiale.

– Nu direct, ai fost mai subtil. L-ai pus pe un subordonat „să-i vândă pontul“ unui pârlit de căpitan. Care și-a permis „să le prindă în flagrant“ pe nouă dintre elevele Școlii feminine de poliție. Eleve conduse... *de cine crezi?*

– De...?! Domnule, vă jur că *habar n-am avut!* Nu e în zona mea de competență orășelul acela!

– Tocmai de-aia nu pricep *de ce* ți-ai trimis subalternul acolo!? Decât *dacă*, dacă ai vrut *să demonstrezi ceva!*... E adevărat că lansezi zvonuri privind... „promovarea“ dumitale?!

– Nu, nu! începu să-și recapete reflexele Șeful Poliției Spațiale.

– Ba da, ba da! Negi și că, acum, când toată poliția fierbe, dumneata stai cu burta la soare? Cu asta *ce* vrei să dovedești? Că nu vom fi în

stare să prindem autorii spargerilor de la marile bănci, până nu îți termini concediul?!

– Domnule, nici nu m-am gândit că s-ar putea interpreta așa, eu v-am stimat și vă stimez ca pe...

– Dar cu „conferința aia de presă“ cum a fost?! De când faci propagandă uzinei de roboți? *Cât* ți-au dat pentru asta?! Și ce vrei să spui cu „polițistul ideal, incoruptibil“?! Adică *oamenii* pe care-i conduc *eu* de-atâția ani, nu pot fi incoruptibili?! Trebuie să vii cu ideea unei „revoluții în poliție“?!

– Doamne ferește, domnule, n-am spus asta! se apără ca de o boală urâtă Șeful Poliției Spațiale.

– N-ai spus-o, dar *ai lansat indirect ideea!* Preluată direct de „Nemesis“ și de încă doi jurnaliști cretini. Vânturată de o săptămână pe toate canalele TV, mai ales pe cele destinate muierilor.

– N-am urmărit programele de televizor, domnule, eu...

– Știi cu ce mă toacă la cap de trei zile nevastă-mea? *Nevastă-mea*, pe care credeam că n-o interesează decât... culturile ei de cactuși?!

– ...Nu, domnule, șopti uluit Șeful Poliției Spațiale.

– Că „degeaba am ajuns să colonizăm sateliții lui Jupiter, dacă ne e frică să ne plimbăm și ziua într-un parc, aici, pe Terra?!“ Crezi chiar că asta e *„din capul ei“?!* Iar aseară, soră-mea, domnule, soră-mea mă întreabă „dacă nu ar fi mai bine să mă pensionez“?! Și vrei să cred că dumneata *„nu știi, nu urmărești nimic“*, da?! *Mă crezi tâmpit!?!* tună, vânăt de furie, Șeful General al Polițiilor.

*

– Susțineți deci că nu ați lucrat la marea firmă europeană „Cosmos“ și că *nu* ați răpit-o pe soția patronului?

– Sigur că nu, inspectore! Trebuie să fie o confuzie!

Cel ce rostise acest răspuns era un bărbat înalt, palid, brunet, de vreo 25 ani. Arăta însă neliniștit, în ciuda calmului pe care încerca să și-l impună. Femeia, tot cam la 25 de ani, blondă, frumoasă, își mușca buzele subțirele, mulțumindu-se să-l privească pe Inspector, lung, parcă mirată de ceva.

– Noi nici măcar nu am călcat vreodată pe „bătrânul continent“! râse forțat suspectul. Amândoi ne-am născut și am crescut în Australia; am lucrat apoi pe Baza spațială 17, până luna trecută, când – știți, probabil, întreaga stație a fost pulverizată, într-o „răfuială“ teroristă. Suntem singurii supraviețuitori ai acelei tragedii, grație faptului că ne aflam pe o micronavă...

– „Cu ajutorul căreia ați izbutit să ajungeți aici“! întregi cu un aer amuzat, Inspectorul. Iar toate documentele dumneavoastră...

– Au dispărut în catastrofă.

– Desigur, aprobă Inspectorul. Ciudat mi se pare doar faptul că perechea pe care o caut avea semnalmentele dumneavostră. Mi s-a comunicat că cei doi au fost văzuți pe cosmodromul din Paris; apoi, cu nume iarăși schimbate, pe Marele cosmodrom de pe Marte; de unde a dispărut, în mod misterios, o micronavă ce se găsește acum aici, pe această bază periferică.

– Trebuie să fie o coincidență, îngână, alb la față, tânărul.

– De ce nu? Totul poate fi *un șir* de coincidențe, bineînțeles. Dar aș vrea să schimb câteva vorbe, între patru ochi, cu doamna; vreau să spun, cu domnișoara atât de tăcută.

Protestele tânărului fură zadarnice. Rămași singuri în cameră, femeia se ridică de pe fotoliu, se apropie de Inspector, începu măsurat:

– *Nu sunt soția... patronului acela!* Vreau să te întreb însă inspectore: Știi ce-ar păți ea, dacă ai găsi-o și ai reda-o „soțului inocent“?

– Dumneavoastră știți?! pară scăzut Inspectorul. Dar conchise repede: Îmi e suficientă declarația că *nu* sunteți perechea căutată, că *nu e o răpire* și că vreți să rămâneți aici. Sunteți însă *convinsă* că vreți?

– Pe deplin convinsă! asigură cu însuflețire femeia.

– Perfect! spuse Inspectorul. Deschise ușa, îl reintroduse pe tânăr în cameră și încheie: Vă rog să mă iertați pentru deranj!

Părăsi apoi încăperea. Cei doi se priviră siderați.

– Iubito! Am scăpat! exclamă bărbatul, deschizându-și brațele.

– Știe! îl opri femeia. Nu-mi dau seama cum a reușit să ne dea de urmă atât de iute, dar... *Vrea să verifice, să fie sigur!* E un funcționar conștiincios și parșiv. Ne va reține mâine. Ne va preda pe-amândoi... scârbei burtoase care l-a trimis după noi! zvârli ea cu dezgust.

– Dumnezeule, nu! Rămâne atunci... varianta sinuciderii, șopti tânărul.

Ușa se deschise, Inspectorul reapăru și se îndreptă spre masă.

– Regret, îmi uitasem servieta! zise el. Și e un „instrument profesional“. Are adică un microemițător... foarte util în anumite anchete. Eu *trebuie să am certitudini*, când finalizez o cercetare, știți?!

Cei doi arătau acum complet pierduți. Inspectorul continuă, însă:

– În cazul de față, aveam nevoie de certitudinea că pot încheia *negativ* ancheta. Dumneavoastră i-ați spune „un imperativ moral“. Pentru mine însă „a nu atinge în vreun fel viața ori fericirea oamenilor“ *e o lege*; bine implementată în memoria mea.

– ...„Implementată“ ați zis?! se miră bărbatul. Oh! Sunteți...?!

– Întocmai. Nu știu cum ar fi procedat un coleg al meu... uman. Eu însă... Am urmărit o pistă falsă, desigur; perechea căutată nu se află în această zonă spațială... Vă doresc să fiți fericiți... *cât mai mulți ani!* încheie cu același zâmbet Nel.

Și ieși. Femeia, privind cu aerul ei vag somnolent după el, șopti:

– Mă întreb chiar... cum ar fi procedat „un coleg *uman*“ în locul lui?!

*

Șeful Poliției Spațiale arăta... cât de morocănos poate arăta orice om căruia îi e întrerupt un concediu reușit, în ultima săptămână.

Privea mahmur ecranele pe care curgeau imagini foarte dinamice: razii, percheziții, atacuri în forță asupra unor reale sau presupuse baze mafiote; după loviturile date la „cele mai sigure bănci“, întreaga poliție era încă în alertă. O alertă continuă, tot mai disperată, cu rezultate însă... sterile. Nu se găsise nici o urmă a bandei ce furase celebrele colecții de bijuterii și... *niscai documente secrete.* Erau, se pare, ceva tratate cu totul deosebite, dacă guvernamentali, foști și actuali, dădeau zilnic telefoane să se intereseze, înnebuniți, „dacă nu s-au găsit“. Reporterii Mondoviziunii jubilau, prezentând cu sarcasm ultimele eșecuri polițienești; se întrebau, cu zâmbete dubioase, „dacă Mafia nu, atunci *ce* alți specialiști în bănci putuseră efectua impecabilele spargeri?“ Și aminteau, una-două, de elevele Școlii de poliție care, nu de mult, „operau exemplar“ în orășelul din apropierea școlii lor.

– Ce mai e, Sofy?! mormăi Șeful Poliției Spațiale.

– N-am izbutit să găsesc nici o bijuterie furată, domnule. Cele despre care „s-a auzit“ erau falsuri; diverși hoți au profitat de ocazie pentru a vinde amatorilor de chilipiruri tot felul de contrafaceri. Regret că o veți dezamăgi pe doamna...

– Mai caută! Ai pus în mișcare întreaga rețea?

– Da. Sunt oferite și recompense mari, dar...

– Mai caută! repetă apatic șeful. Ce-a mai făcut Nel Nove?

– L-am trimis cât mai departe de Terra, așa cum mi-ați ordonat. Cât era în drum spre Marte, totul a fost bine. După aceea, însă...

– Au început iarăși plângerile?

– Da, recunoscu aparent îndurerată Sofy. Viceguvernatorul General pretinde că Nel ar fi arestat un onorabil negustor care „fusese un adevărat pionier al acelei odisei spațiale“...

– A! Viceguvernatorul. E vorba, probabil, de negustorul care-i aducea nevesti-si diamante brute la un preț „convenabil“! râse Șeful Poliției Spațiale.

– Cred că acela, recunoscu Sofy. Dar și soția Guvernatorului planetei Marte s-a plâns de Nel...

– Soția? Ăleia ce i-a mai făcut? Sau nu i-a făcut.

– Mă rog, doamna susține că Nel ar fi putut soluționa un conflict între două mari companii, dar „nici măcar nu a încercat“! Situația guvernatorului a devenit delicată; cele două companii îl reclamă permanent...

– Să-l reclame; că-i prost *guvernatorul!* Dacă ar fi isprăvit urgent una dintre cele două companii – oricare – cum l-am sfătuit, acum nu-l mai reclama nimeni! Altceva?

– Și Înaltul Comisar Guvernamental s-a arătat nemulțumit de Nel. V-a lăsat un mesaj înregistrat.

– Pune mesajul, „să mă lumineze“! hotărî șeful acru.

Sofy atinse o clapetă a portativului ei și pe ecranul central apăru imaginea Înaltului Comisar, zâmbăreț altfel:

– „Situația poliției nu e deloc roză. Iar eu ți-am atras atenția mai de mult asupra acelui inspector-robot!“ începu el.

– Aiurea, ai cotit-o când ai aflat ce persoane simandicoase erau printre elevele spărgătoare de la Școala de poliție! Printre altele și sora ultimei tale amante! comentă, rânjind, Șeful Poliției Spațiale.

– „Ceea ce trebuie să înțeleagă *toți polițiștii*, sublinie Înaltul Comisar, dar mai ales cei din poliția spațială, e că trăim în cel mai bun Sistem posibil...“

– Cel mai bun pentru unii ca tine! întregi, mârâind, Șeful Poliției Spațiale. Îți convine, coțcar bătrân!

– „Mai ales acum, când am reușit să eradicăm aproape complet bolile venerice...“

– După ce am eradicat aproape complet și viața sexuală! completă Șeful Poliției Spațiale. Vivat însămânțarea artificială, vivat știința!

– „...trebuie să se înțeleagă că un polițist este necesar să apere acest Sistem în mod necondiționat, executând ordinele primite, oricare ar fi acelea...“

– Ca un robot! observă sec Șeful Poliției Spațiale.

– „...Că nu își poate permite să gândească altfel, să pună la îndoială perfecțiunea Sistemului nostru, dând astfel exemplu prost și altora, continuă fără să mai zâmbească Înaltul Comisar. Or, acest „inspector“ Nel Nove – îmi amintesc bine, am avut o discuție edificatoare – se

îndoiește de eficiența Sistemului. Află că a afirmat, textual: «Un sistem care iscă organizații teroriste nu mi se pare deloc perfect»!"

– Păi, nici nu e. Nu-i așa, Sofy?! Dacă o întreagă rețea nu-mi poate obține, acolo, un colier, două brățări și trei perechi de cercei șterpeliți recent, înseamnă că... ceva nu-i în regulă; că suntem încă departe de perfecțiune, în orice caz, se amuză Șeful Poliției Spațiale.

– „Asemenea gânduri, mai ales la un polițist, *sunt periculoase!* stabili Înaltul Comisar. Te rog să-l rechemi neîntârziat la bază pe acel inspector-robot care face, aud, numai năzbâtii pe bazele noastre spațiale! Și să... instaurezi o disciplină desăvârșită în *întregul* efectiv pe care îl conduci!" încheie tare ferm Înaltul Comisar.

Ecranul se stinsese; „mesajul" fusese încheiat.

– Unde-i acum Nel?

– Cred că aproape de orbita lui Jupiter, zise Sofy. Mi-ați spus să-i dau misiuni tot mai departe de Terra.

– Nu putem desconsidera însă o sugestie prețioasă a Înaltului Comisar! Expediază imediat un mesaj! Să fie rechemat Nel! După aceea... fă cumva să se rătăcească mesajul; să-i parvină cât mai târziu posibil. E totuși un inspector bun acest Nel – din moment ce mi-a găsit o asemenea nevastă – dar... îl prefer acum... cât mai departe.

*

Y-24 CĂTRE X-247: DE CE TACI? RAPORTEAZĂ *IMEDIAT* CE SE PETRECE?!

XVII. Mai sunt încă unii care citesc

– Îmi pare bine că am, în sfârșit, prilejul să vă cunosc, domnule Nel Nove! începu, pe un ton rezervat însă, aproape oficial, Comisarul Zonei Spațiale B-III. Apoi se grăbi să adauge: Am auzit că ați obținut rezultate frumoase. Tocmai de aceea... În sfârșit, voiați acum să plecați?

– Plec numaidecât, zise Inspectorul. Trebuie să mă întorc pe Terra. Am făcut doar o escală aici.

– „O escală". Mda. Veniseți de mult? tatonă Comisarul.

– Peste 35 minute s-ar împlini 48 de ore, domnule. Dar nu cred să mai rămân 35 de minute, micronava e gata de...

– Am să vă rog să mai întârziați totuși puțin. Iertați-mă, dar în aceste 48 de ore... Cum ați petrecut?

– A fost foarte interesant! asigură Inspectorul. Mai tot timpul am stat în observatorul bazei. Altceva... aici nu aș fi avut ce să fac. După cum știți, probabil, acest planetoid marginal pe care ne aflăm a fost ales de la început pentru a servi drept observator astronomic.

– Vă pasionează astronomia? E... un fel de hobby?

– „Pasionează" ar fi... exagerat spus! zâmbi Nel. Mă preocupă însă nebuloasele; și pulsarii. Sper încă – în ciuda unor considerații sceptice – ca unii dintre acești pulsari să fie „semnale", mesaje ale unor civilizații „vecine", care, *poate*, au murit de cine știe câte mii de ani, dar au încercat să ne transmită, într-un cod încă nedescifrat, esența descoperirilor științifice făcute; ori, și mai important, să ne comunice istoria evoluției, posibil și a prăbușirii unor „imperii galactice".

– Este într-adevăr... interesant! mormăi, evaziv, Comisarul. Deci, ați rămas „mai tot timpul", circa 48 de ore standard, în observatorul astronomic. Cu ce persoane ați venit în contact?

– Numai cu tânăra asistentă. Mi-a spus că profesorul era suferind, nu putea fi deranjat. Și cum cei doi sunt singurii oameni de pe bază, ceilalți trei fiind doar simpli roboți de întreținere...

– Pe profesor avuseseți prilejul să-l fi cunoscut într-o împrejurare anterioară? își alese atent cuvintele Comisarul.

– Da. În urmă cu trei luni, mai exact cu 95 de zile standard, am mai făcut aici o escală; dar aceea a fost scurtă, de numai două ore; mă grăbeam spre zona vecină, unde am întreprins o cercetare.

– Ați rămas însă *două ore* pe această bază. I-ați cunoscut atunci pe bătrânul profesor și pe asistentă, care e nepoata lui?

– Sigur. Le-am admirat realmente spiritul de sacrificiu. Mi-au spus că au extrem de puțini vizitatori. Iar pentru doi oameni, fie și rude, să locuiască *singuri* în acest... „cavou" spațial, oricât de bine amenajat, mi-am închipuit că trebuie să fie tare greu. Le-am și sugerat atunci, își aminti Nel, să aducă aici un robot modern, care ar putea selecta informațiile primite și trimite rapoarte spre Terra, în locul lor.

– Și ce v-au răspuns?

– Profesorul a zis că „asta e viața lui"; că „un robot nu ar avea maleabilitatea de gândire pentru a sesiza un eventual mesaj".

– Iar tânăra asistentă ce-a zis?! întrebă, aparent detașat, Comisarul.

– Nimic. Tăcea. Am avut impresia, încă de-atunci, că era deja marcată de autoclaustrare. E o femeie tânără. Viața aici, doar în compania bătrânului unchi... L-am prevenit chiar pe profesor că – fără să realizeze – o... chinuia, poate chiar o... deteriora psihic, ținând-o, cu o doză de egoism, lângă el. Sigur, bătrânul mi-a explicat că „o pasionează astronomia la fel de mult ca pe el", ceea ce... nu mi-a venit să cred; și nu cred nici azi. Vă las acum, domnule comisar, micronava...

– Sunt nevoit să vă rog să rămâneți! E absolut necesar să elucidez ceva ce... *Ar putea fi o omucidere!* plasă Comisarul.

– Omucidere?! Aici?! se miră Inspectorul.

– *Pare* să fie un accident; dar am motive să presupun că a fost „aranjat", motivă încurcat Comisarul. S-a petrecut, poate, acum 24 de ore standard. Bătrânul profesor e mort – electrocutat.

– 24 de ore? Și asistenta nu mi-a spus nimic?! V-a alertat doar pe... A! „îi căzu fisa" în sfârșit lui Nel. „M-ați rugat" deci să rămân, pentru că... Sunt „unul dintre cei doi suspecți posibili"!?

– Ei, nu, domnule inspector! Am, de fapt, o ipoteză... mult mai plauzibilă. Asta pentru că, în urmă cu 90 de zile, a mai fost pe-aici un tânăr specialist. A făcut verificările de rutină ale aparaturii automate, a rămas trei zile și a plecat. S-a întors săptămâna trecută, a plecat din nou, chiar în ziua în care *anunțaseți că veniți* aici a doua oară. Am iarăși motive să cred că bătrânul, deja ucis, fusese vârât într-un congelator, unde a fost păstrat până în urmă cu 24 de ore, când deja plecase specialistul. Tânăra susține însă că, numai după ce ne-a anunțat prin

radio – pentru a nu intra în putrefracție cadavrul – abia atunci l-ar fi introdus pe unchi-său într-o instalație frigorifică; unde l-am și găsit, acum câteva ore, când am ajuns.

– Nu înțeleg totuși ce motive ar fi avut... începu Inspectorul.

– Hm! Motive... există. Bătrânul savant poseda, pe Terra, o avere... măricică. Și era sănătos tun, din câte știu eu. Tare mă tem că nepoata sa, *unica* moștenitoare, se încurcase cu tânărul specialist. S-au săturat, se vede, să mai aștepte moștenirea și... Pentru că, în plus... Eu am venit aici cu o doctoriță. Doctoriță căreia, la fel ca dumneavoastră, i s-a părut „cam ciudată" asistenta. I-a făcut un control și... bombă! A descoperit că tânăra este însărcinată; *în trei luni!* Iar aici... aici, în afară de acel specialist și... și de dumneavoastră, *nu a mai venit altcineva.*

– Ipoteza cu specialistul pare întemeiată! admise Inspectorul. *Dar?*

– Există și un „*dar*"! recunoscu și mai contrariat comisarul. Asistenta... Ei bine, afirmă că... dumneavoastră, domnule inspector, ați fi tatăl copilului. Ea „regretă" că s-a încurcat atunci....

– Cu mine „s-a încurcat"?! Susține asta asistenta?!

– Da. Jură că „v-ați bucurat când ați auzit că rămăsese gravidă", că „vânați averea bătrânului", că ea ar fi nevinovată... a fost sedusă, dar...

– Pot să îi pun o singură întrebare „nevinovatei"?

– ...Sigur. Dar... *o singură* întrebare!? se miră Comisarul.

Câteva minute după aceea, Comisarul și doctorița așteptau curioși „întrebarea cheie". Îl auziră însă pe Inspector interesându-se pașnic:

– Ați citit „Poveste medievală", de Mark Twain, domnișoară?

– ...Ce... ce să citesc?! Pe cine? făcu strepezit asistenta.

Arăta într-adevăr nevinovată. Juca teatru? Comisarul și doctorița priveau – la rândul lor consternați – spre Inspector.

– „Poveste medievală"... *de cine?* vru să știe Comisarul.

– Oh, este o povestire amuzantă a unui mare scriitor american! explică Nel. Un bătrân baron care nu avusese băieți izbutește s-o urce pe tronul unui ducat vecin pe unica sa fiică, întreaga suflare știind că aceasta ar fi Conrad, *fiul* baronului. „Conrad" are însă și atribuții de judecător – așa era pe-atunci. Și trebuie s-o judece pe vară-sa, rămasă însărcinată... nu se știa *cu cine*. La judecată, tânăra sedusă, amenințată cu moartea, dacă nu divulgă numele „nemernicului care dezonorase familia", se întoarce furioasă spre „Conrad" și-i strigă: „Omul acela ești tu!" Stupoare! „Conrad", desigur, *n-avea cum fi tatăl.* Dar *singura* modalitate de-a se disculpa ar fi fost să probeze că era femeie. Asta ar fi dus însă tot la decapitare, pentru că îndrăznise să urce pe înaltul tron... nefiind bărbat! Așa era pe-atunci, repetă Nel.

– Și cum se termină povestea? se interesă curioasă doctorița.

– A, drăguț de tot! zâmbi Nel. Autorul recunoaște că nu mai știe cum să rezolve conflictul – *într-adevăr nerezolvabil* – și... lasă povestea încurcată. Din nefericire pentru... ucigaș, eu pot proba ușor că sunt... o mașinărie logică. *Nu aș fi putut* deci să...

– Cum?! Sunteți adică... un robot?! *Dumneavoastră?!* îngână Comisarul, care arăta acum nu doar consternat, ci parcă și speriat.

– Tinicheaua dracului! izbucni asistenta. Ei, da! Ei, uite, la așa ceva *nu m-am gândit!* Dar acum *cred,* sunt convinsă că e robot! În afară de mine, care-am zăcut îngropată aici, lângă boșorogul ăla, *numai un cap de tinichea* ar fi putut să citească, ba să mai și memoreze o poveste atât de veche și... de tâmpită! „Conflict nerezolvabil“! Phu! M-am păcălit.

– Recunoști, deci...? începu repede Comisarul.

– Da, bine, se strâmbă epuizată asistenta. Voiam să-mi petrece restul zilelor pe Terra! Bogată, fericită, împreună cu... specialistul. Că nu el, ci *ăsta* fusese aici în urmă cu 24 de ore! Și speram că, fiind *ăsta* polițai, iar povestea „tare încurcată“, adică „un conflict nerezolvabil“, se va mușamaliza, se va clasa cazul, va rămâne un accident, „din lipsă de probe“. Ce, ar fi fost prima dată când face poliția așa ceva?!

Un sfert de ceas mai târziu, înainte ca Nel să urce în micronavă, Comisarul șopti admirativ:

– Remarcabil trucul prin care ați determinat-o să recunoască! Îmi pare bine însă că *nu* sunteți robot; pentru că, în această Zonă Spațială... persistă o puternică aversiune față de „tinichele“. Un robot care ar fi îndrăznit să conducă o anchetă privitoare la un om... Mă rog, conform legilor locale, ar fi trebuit... să vă distrug imediat, domnule Nel Nove.

– La fel ca în Evul Mediu, când, în anumite țări, o femeie era decapitată, dacă îndrăznea să urce pe tron! observă acrișor Inspectorul. N-ați fi avut însă oricum motive să mă distrugeți; eu *n-am condus o anchetă*; am pus doar o întrebare de natură literară și... am relatat o povestire.

– A, mda, sigur... Spuneți-mi însă, că asta chiar m-a uluit! Viața noastră... este atât de frumoasă, desigur, de... de confortabilă. Trăim bineînțeles în cel mai bun Sistem posibil, dar... este o viață cam precipitată. Toți aleargă de dimineața până noaptea. Dumneavoastră... *aveți vreme să citiți literatură?!* Că eu nu mai izbutesc nici să vizionez romanele moderne, pe calculator, devenite seriale lacrimogene pentru televiziune! Fiu-meu, care este elev, dar lucrează deja la trei firme, își vâră în cap rezumatele unor piese de teatru vechi *în somn*, cu un aparat special conceput pentru tineri. Că timp să citească nu mai are nici el. Și, în definitiv... *cine mai citește azi?!*

– Eu îmi fac timp; în călătorii. Poate fi uneori util, surâse Nel. Pentru că, iată, se mai găsesc unii – sau unele, mă rog – care... *citesc*

încă literatură! încheie el, pe un ton ce Comisarului i se părea că vrea să spună: „V-ați fi imaginat așa ceva?!“

*

– Cred că am o veste importantă, domnule.

– Bună? se interesă, apatic, „Bossul“.

– Deocamdată, e greu de știut, deși, în ultimele luni, am făcut cercetări amănunțite, răspunse precaut „Secretarul“. Pare posibil să se fi aflat cine a dat acele mari lovituri la băncile „foarte sigure“.

– Ați cumpărat informația de la poliție?

– A, nu, domnule! Poliția răscolește în continuare zadarnic.

– „Zadarnic“?! Când ne-au descoperit cinci baze?

– Cinci din 63, menționă „Secretarul“. Paguba ar putea fi acoperită, *dacă* nu este o cacealma „mesajul“ primit.

– Am primit „un mesaj“?! De la cine? se miră „Bossul“.

– De la o individă care susține că ar fi operat – doar ea și „prietenul“ ei – în cazul celor trei bănci „sigurisime“.

– „Ea și prietenul ei“! Ce prostie! Ultima noastră încercare de-a pătrunde în filiala de nord a Băncii Mondiale fusese pregătită *trei ani*, își aminti „Bossul“. Au murit o groază atunci – unii dintre cei mai buni oameni ai noștri – și n-am izbutit să penetrăm măcar al doilea scut protector. Trebuie să fie vorba de o nebună. Ori vreo escroacă! De ce-mi mănânci timpul cu asemenea aiureli?

– Ne-a trimis o casetă cu imaginea acelor... faimoase colecții furate, specifică „Secretarul“.

– Făcături, falsuri, desigur! se strâmbă dezgustat „Bossul“.

– Specialiștii noștri și... unul dintre specialiștii Băncii Mondiale, pe care l-am consultat în secret, susțin că nu ar fi făcături; că sunt chiar colecțiile originale – unele piese nici nu fuseseră vreodată fotografiate!

– ...Și ce se spune în „mesaj“? Cum arată individa?

– Pe casetă nu apar decât colecțiile sustrase. Iar vocea este alterată intenționat, electronic, pentru a nu putea fi identificată. Ni se propune „un târg“, domnule.

– „Un târg“?! Târfulița aia propune un târg „Familiei“?!

– Este, desigur, o mare îndrăzneală, recunoscu „Secretarul“. Dar individa are nu numai tupeu, ci... *și colecțiile*.

– Și ce-ar dori?

– Să ni se alăture. Să ne vândă colecțiile furate și să lucreze pentru noi, *ea doar*, ca simplă specialistă; apreciind, de altfel, foarte politicos, eficiența Familiei noastre și calitățile de ilustrisim conducător pe care le aveți.

– Ce hoțomancă! zâmbi „Bossul“, flatat totuși. „Ilustrisim conducător“! Sună bine, zise el și cei doi bătrâni rămaseră, un timp, privindu-se în tăcere. Ce crezi că e de făcut? reluă Supremul mafiot.

– Ar putea fi, domnule, o mare capacitate, dar totodată... aflată la strâmtoare. Nu vrea să riște, vânzând unor interpuși colecțiile, bănuindu-i informatori ai poliției. Știe că numai noi avem relații sigure cu amatorii de asemenea piese rarisime! Am putea negocia deci. Să o vedem la față măcar!

– Și... *Dacă* este trimisă de poliție?

– Asta vom putea verifica ușor. „Profesorul“, pe care l-am consultat, ne-a atras atenția însă că – în cazul în care o refuzăm – tipa și prietenul ei ar putea înființa o nouă „Familie“. Cu mai puțini oameni, dar toți de foarte bună calitate. I-ar putea găsi în rândurile teroriștilor sau ale hoților amatori nedescoperiți de poliție. Sunt destui de-ăștia, domnule, iar unii dintre ei... foarte talentați.

– ...Fixează o întrevedere cu impertinenta aia! Eu am să vă urmăresc pe ecran. *Dacă* nu-mi inspiră încredere... *să nu fie nici a altcuiva!* Pregătește totul pentru a o face să dispară fără urmă!

– ...Am pierde însă atunci colecțiile, aminti „Secretarul“. Nu ar veni la întrevedere cu ele. Nici împreună cu prietenul ei. Pe ăla nu-l putem strânge cu ușa, dacă am sechestrat-o pe femeie, că... a fugit acum de la el; sunt certați! De-aia mă întreb, domnule, n-am pierde oare unica șansă de-a pune mâna pe acele celebre colecții, dacă o lichidăm pe fată?

– ...E de preferat, zise rar, gânditor, „Bossul“, adăugă: Răul trebuie *tăiat,* de la rădăcină.

*

– „Victoria“ *ar fi putut deveni* cea mai frumoasă planetă a Sistemului Solar! O adevărată planetă de vis! își imagină Inginerul-șef.

– Cândva, poate va și deveni, zise consolator Inspectorul.

Ceea ce se vedea, deocamdată, prin fereastra largă a bazei, nu era de natură să justifice încurajarea. „Victoria“ era... prima încercare umană de „a fabrica“ o planetă! 112 asteroizi mari fuseseră aduși „pe orbite convenabile“. Se trecuse la tăierea lor, la șlefuirea, asamblarea, sudarea, „coafarea“, astfel că, în final, între orbita Terrei și cea a lui Marte, *apăruse* o micuță planetă... stearpă încă, ce-i drept. În peisajul arid, începuseră să asolizeze însă nave de mare gabarit. Și... să tot descarce. Se construise mai întâi „baraca“ – o uriașă bază ultramodernă, de fapt. Apoi, se începuse exploatarea minelor, săparea fundațiilor pentru oțelării și uzine – proiectul viza să fie produse, chiar

aici o bună parte dintre piesele necesare viitorului „oraș planetar grădină". Fuseseră terminate amenajările de fond, totul păruse să meargă strună, până... intervenise dezastrul.

– Nu îmi vine să cred! strigă Inginerul. Culmea e că *doi frați* au început conflictul ăsta cretin! Unul dintre ei, care lucrase aici de la început, își înjghebase, în camera lui, o mică seră. Nu cu plante rare. Mai mult cu niscai... buruieni. Nevoia de „ceva verde", de „a vedea viață" devine stringentă, când robotești între stânci și bare de metal tot timpul, înțelegeți?

– Da, cred că înțeleg, zise Inspectorul.

– Bun. Și vine, de pe Terra, idiotul de frate al ăstuia! Tot constructor, dar „de faza a doua"! Se-mbată la „inaugurare" – că este interzis, sigur, dar de băut aici toți bem, și eu chiar, chit că mă pretind un om rațional, calculat, echilibrat, flegmatic! Știu că e periculos, că e interzis, dar beau, asta e, altfel... În sfârșit, vine deci idiotul – un bun maistru electrician de altfel –, găsește printre buruienile din seră *usturoi!* Și... îi mănâncă cele câteva fire de usturoi ale lui frate-său!

– Poate *aici* era o plantă „rară", surâse îngăduitor Inspectorul.

– Pe naiba! Pentru constructori se fac eforturi mari! Cantina e un adevărat restaurant! Sigur că, dacă avea poftă, putea găsi dracului usturoi, și portocale, și ceapă sau banane, să-și cumpere câte ar fi vrut! Ei bine, nu, nătărăul mănâncă nenorocitul ăla de usturoi din minisera lui frate-său! Proprietarul serei, șucărit subit, începe cearta. Băuți amândoi, are loc „o altercație" imbecilă, care culminează cu venirea altor colegi „din etapa a doua" – ăștia de ar fi trebuit să definitiveze și să pună în funcțiune uzinele și celelale! Și dobitocii, *distrug sera!* Cel păgubit, își adună „ortacii" și se duc „să le-o plătească" noilor veniți; năvălesc toți ca zevzecii și... le fac zob rezerva secretă de alcool!

– Și pentru... atâta lucru s-a declanșat catastrofa?

– Păi... alte „rezerve", noii veniți nu aveau! Iar următoarele nave trebuiau să sosească abia peste o lună! explică înțelegător Inginerul. Așa că, deocamdată, troscăiți bine toți, dar furioși nevoie mare, se reped ăștia, „de faza a doua", să confiște „depozitele" vechilor constructori. Numai că „veteranii" – știind că le venise schimbul și vor pleca – topiseră la „inaugurarea bazei" tot ce mai avuseseră! Noii sosiți hotărăsc să nu recepționeze baza, ca să-i țină cu ei, „în suferință", pe vechii constructori. Și se-apucă, turbați de băutură, să distrugă ce se făcuse până atunci. Nu-ți vine să crezi, dar așa a început „războiul fulger", domnule inspector! Când m-a trezit ofițerul de serviciu și-am încercat să-i potolesc, nebunia era deja de neoprit! Începuseră incendiile, exploziile! În afara bazei ăsteia – ajunse așa cum o vedeți acum – a celor

trei nave de transport distruse, a ce puteți observa la suprafață, nu vă imaginați ce dezastru e în subsolul „Planetei Victoria"! Și, pentru a se construi ce... *ce era* întreg acum trei zile, *au murit zeci de constructori!* Adevărați martiri ai spațiului care... au pierit în zadar!

– Nu prea înțeleg însă *pe mine* de ce m-ați chemat? zise rezervat Inspectorul. Medicul-șef al bazei – și el plin de ticuri – mi-a spus adineauri că *„nu am cu cine să vorbesc".* Afirmă că „toți au intrat, în prezent, într-o stare de... de muțenie, de apatie depresivă". Nici medicii nu prea știu ce se mai poate face acum. Decât să fie expediați de urgență constructorii în sanatorii de refacere, pe Terra. Nu mai vorbesc de cei doi frați. Care – realizând ce *au inițiat...* dintr-o prostie, la băutură – „sunt buni de internat la balamuc!" zice doctorul. Cu ce v-aș putea ajuta eu atunci?

– Mă rog, ați condus atâtea anchete! Presupun că ați dobândit o mare experiență în cunoașterea sufletului omenesc. Poate îmi dați o idee!

– *Eu?!* surâse Nel. Asta chiar e bună! Eu am și propus ca pe asemenea baze – se pare, foarte stresante – să lucreze, în primele *trei* etape, numai... „frați" de-ai mei: roboți!

– Ro...?! Dumneavoastră?! rămase consternat Inginerul-șef. Atunci... atunci chiar nu aveți *cum* înțelege și... cum să mă ajutați. Deși erați ultima mea speranță. Pentru că, de aici, domnule inspector, eu plec – sau ar trebui să plec – pe „Victoria II"! Acela este proiectul pe care l-am condus de la început. Cea de-a doua planetă artificială, ce se termină de asamblat acum; între Terra și Venus! *Ce să fac acolo?...* Nu știu! Inginerește, totul a fost pus la punct milimetric. Numai că... *Dacă* o mai fi și pe-acolo vreun cultivator de usturoi?! Ori de salată, de ciuperci, de naiba știe ce! Și... *dacă* se repetă, în vreun fel...

– O biserică există în proiect? se interesă candid Inspectorul.

– „O biserică"?!... Nu. Uite, asta... Majoritatea autorilor proiectului... Sau, mă rog, eu cel puțin... Sunt inginer, inspectore! Iar într-o biserică, să mă rog „Cuiva", n-am mai intrat de la 12 ani, când a murit taică-meu, iar popa, „slujitorul Domnului", n-a vrut să oficieze la înmormântare, că n-am avut de unde să-i dăm... cât cerea! Și nici n-a venit la cimitir, boaita dracului! Din ziua aia, *am jurat* să nu mai calc într-o biserică și n-am mai călcat!

– Ați jurat?! zâmbi subțire Nel Nove. *Cui?*

– *Mie!* Și m-am ținut de cuvânt cum mă țin întotdeauna! replică vexat Inginerul-șef. N-am nevoie pentru asta de un Dumnezeu! Nu, n-am nevoie și pace! Ceea ce mă intrigă, inspectore, e că... *dumneata* îmi pui asemenea întrebări. Spune-mi, crezi cumva în Dumnezeu?!

– Eu nu. Din păcate...

– „Din păcate“?! făcu uimit Inginerul-șef.

– Când crezi, trebuie să crezi *total*, fără șovăială. Iar asta e o mare alinare. A fost, *probabil*, una din cele mai mari invenții ale spiritului uman. Eu însă, n-am, *probabil*, suflet. Și am fost programat „să mă îndoiesc de tot“. Profesional vorbind, pentru anchetator, am fost bine gândit, inginerește! Dumneavoastră, domnule, *sunteți sigur* însă că... nu credeți în nimic? Că *nu va veni o clipă când veți simți nevoia să credeți?!*

Inginerul înmărmurise. Zise apoi, contrariat:

– Ba, fir-ar să fie... *a și venit!* Orbecăiam, că mă repezisem în galerii; să văd care-i situația, știi, orbecăiam deci în întuneric, speriat, încercând de-acum să... să *mă salvez pe mine*! Și mă întrebam atunci, disperat, *dacă nu cumva* ideea de-a *crea* o planetă... Înțelegi?... Dacă nu „supărasem pe Cineva“! Că prea a ieșit prost întregul proiect, de parcă... de parcă... se-ncurcă Inginerul-șef.

– Dintotdeauna, oamenii și-au ridicat ochii spre... Ceva înalt! spuse domol Inspectorul. Putea fi „marele strămoș corb“, o multitudine de zeități, sau Supremul Etern. Cine știe?! Poate că n-ar fi simțit atâta spaimă de vid, de mâine, atâta nevoie să bea constructorii, să distrugă, dacă aici...

– O biserică, da? Să le fac, măcar pe Victoria II, o biserică, asta propui?! îl apucară deodată pandaliile pe Inginer. Mi-ai putea spune, dragă inspectore, și *ce* biserică? Pentru că știu... Știu, când au trebuit incinerați – că au murit în accident destui, nu numai aici, ci și pe „Victoria II! Am cerut o situație statistică și... constructorii sunt *de toate religiile!* Catolici, ortodocși, musulmani, budiști, de rit mozaic și mai sunt încă vreo opt secte *principale*! Așa că, *ce să fac?* – ia spune-mi și mie! Să împânzesc *mai întâi* planeta cu mine, uzine și sere *sau* cu biserici, temple și altare?!Ai?! Ce ți se pare *prioritar?!*

– Cred că ar trebuie să înălțați, întâi, un frumos obelisc! Și să faceți o ceremonie... impresionantă, de aducere aminte! Pentru *cei ce au murit*, sugeră gânditor Nel. S-ar putea să folosească... mai mult decât bănuiți. Eu susțin însă, în continuare, că oamenii ar trebui să vină pe aceste „Victorii“ numai când... arată deja ca niște splendide grădini!

*

Y-24 CĂTRE X-247: TĂCERE INADMISIBILĂ. AI MURIT? **CE SE PETRECE?**

XVIII. Cenușăreasa și moda

– A apărut Nel? De ce atât de repede, Sofy?!

– Mesajul de chemare a fost rătăcit. Dar el spune că *trebuia* să revină. Vrea să plece în concediu, preveni Sofy.

– Ce să facă?! rămase trăsnit Șeful Poliției Spațiale.

– E specificat în contractul cu uzina. Și... l-ați semnat.

– Am semnat? Ei bine, doar nu era să citesc alea șase pagini! E vina ta, Sofy! Ar fi trebuit să-mi atragi atenția asupra unei asemenea clauze idioate! E robot, nu?! Ce nevoie are de concediu?!

– Asta sper că va putea să vă explice el. Să vi-l trimit? întrebă alb Sofy, devenise și mai concisă în exprimare în ultimul timp.

– Trimite fierătania încoace! Adică eu n-am putut să-mi termin măcar *luna de miere*, iar el... Îl belesc! Îl trimit înapoi la uzină, să-l prăjească! promise pornit Șeful Poliției Spațiale.

Un minut mai târziu însă, după ce Sofy ieșise și intrase Nel, discuția demară pașnică:

– Îmi pare nespus de bine că ai sosit, Nel.

– Și mie-mi pare bine să vă revăd, domnule! Permiteți-mi, vă rog, să vă felicit pentru reușita căsătorie!

– De unde știi *că este reușită*? făcu bănuitor șeful.

– Se vede pe fața dumneavoastră. Și, chiar dacă nu ați intrat încă în posesia moștenirii unchiului...

– Ceee?!... Asta... de unde-ai mai aflat-o?!

– Am călătorit spre Terra împreună cu unul dintre frații dumneavoastră, constructorul „Victoriei I“ și al „Victoriei II“.

– Știa și... *condițiile* de intrare în posesie a moștenirii?!

– Da, domnule. Spunea că avocatul unchiului decedat l-a contactat și pe celălalt frate al dumn....

– A, ticălosul! A, clănțăul dracului! Joacă pe trei tablouri, da? Să câștige *oricum*, domnul avocat! Bine, bine, i-arăt eu lui! Dar frate-meu...?

– Este un om excelent, domnule, zise Nel.

– „Excelent“?! Frate-meu! Care se ceartă cu nevastă-sa, se și bat ca chiorii, ori de câte ori se mai rătăcește dumnealui pe Terra!

– Ați sesizat aspectul de fond, domnule. O căsnicie nu poate continua fericită în asemenea condiții. I-am sugerat deci să renunțe la mentalitățile depășite; să-și ia, adică, soția – inginer și ea – pe „Victoria II“, unde pleca acum. A fost de acord, e un om înțelegător și...

– Ai înnebunit?! Vrei să mă dezmoștenești?! țipă șeful.

– Corect mi se pare, domnule, ca dumneavoastră să fiți cu sufletul împăcat; mai ales că vă e frate...

– Corect?! *Care „corect“?!* Ce e corect pe lumea asta? Unde te trezești? Testamentul nebunului de unchi-meu ți se pare „corect“?! După ce a fost un bețivan, un destrăbălat o viață întreagă, să trântească un asemenea testament?!

– Când se apropie de „Marele Drum“, oamenii devin...

– Aiurea! Mi-a făcut-o, de bandit ce era! Dar o să câștig oricum moștenirea. Ambii mei frați au fiecare și câte un copil din flori. Am toate șansele să câștig.

– Aceasta, *dacă* nu se va afla de cei *doi* fii nelegitimi pe care îi aveți, domnule! aminti Nel.

– *Poftim?!* Eu?! Ce fii? Cine ți-a spus minciuna asta?

– Un escroc pe care l-am arestat, domnule, Eu credeam că este bigam, tatăl a șapte copii. El era însă numai bigam și tatăl a *cinci* copii. Susține că are dovezi certe că doi din...

– Ai mai spus cuiva?! se îngălbeni Șeful Poliției Spațiale.

– Sigur că nu, domnule! Și nici nu voi avea cui; de azi, eu plec în concediu, zise cuminte Nel.

– Aha!... Aha-ha! Mă șantejezi?!

– Nicidecum, domnule. E scris în contract...

– Foarte bine, foarte bine, o fi scris în contract, dragul meu, dar trebuie să înțelegi că acum este o situație cu totul specială, zise cu un aer conciliant șeful. Vezi și tu că întreaga poliție a Sistemului Solar este de atâtea luni în alertă! Trebuie prinsă o bandă care a dat lovituri... inexplicabile la Banca Mondială și la două filiale ale ei.

– Îi prindem, domnule, nu vă faceți griji. Îi prindem când revin din concediu, preciză inocent Inspectorul.

– N-auzi că nu e timp acum de plecat în concediu?! Și care concediu? Ce vrei să faci în concediu? „Să te bronzezi“?! „Să te îmbeți“?! „Să agăți gagici“?! De ce-ți trebuie ție concediu?!

– Să-mi reîncarc bateriile...

– Ah! Vâră-te o oră în priză!

– Mă tem că nu ați citit cu suficientă atenție contractul cu uzina care m-a creat, domnule. La *exact* șase luni după darea în folosință a obiectului – adică a mea – el trebuie revizuit complet. Azi se împlinesc șase luni. Și trebuie să fiu revizuit; apoi, lăsat în repaus profesional zece zile. Altminteri, motivă cu nevinovăție Nel, pot apărea unele perturbări în funcționare.

– Ai?! „Perturbări“?! Cam... ce fel de perturbări?

– Cea mai gravă ar fi afectarea „Legii unu“. Aș putea începe... să divulg secrete de serviciu; ce n-ar fi deloc exclus să afecteze viața sau *fericirea*... cuiva. Și, cum știu cam multe...

– Îhî! toarse Șeful Poliției Spațiale. Ai devenit deci șantajist!

– Eu, domnule?! Pe cine aș putea șantaja?! Încercam doar să vă motivez de ce este necesar să-mi aprobați concediul, începând de azi.

*

Două aerodine cu aspect de „farfurii zburătoare“ războinice, extrase parcă din serialele S.F., asolizau pe platoul din fața elegantului hotel vecin. Huruind strașnic, două elicoptere „Gigant“, cu însemne militare, le urmară, spulberând ninsoarea. Din ele începură să curgă, cu rapiditate, șiruri de militari, unii în costume tărcate, alții în combinezoane albe. Inspectorul se aplecă peste balustrada balconului, privi vânzoleala de oameni, limuzine, mașini de curățat zăpada, „Salvări“. Se striga, se claxona, se împiedicau unii de alții. *Ce se întâmpla oare?*

Când intră, puțin mai târziu, în holul mare al luxosului hotel, descoperi că aici brambureala era și mai crâncenă, o contribuție substanțială având-o reporterii Mondoviziunii și cei aparținând marilor agenții de presă, care încercau – zadarnic, altminteri – să obțină interviuri sau măcar scurte declarații. Fețe neliniștite, buimace, unele chiar speriate, multă agitație fără rost, haosul rezultat putea fi asemuit doar cu apariția instantanee a unor cotoi maidanezi într-o pașnică crescătorie de șoareci, destinați să devină cobai pentru laboratoare.

– Ce se petrece? O invazie extraterestră? tatonă Inspectorul, dar cel întrebat îi aruncă o privire piezișă și se adresă nervos câtorva bărbați ce purtau ecusoanele unei cunoscute companii de presă:

– Rudy, îți iei oamenii și coborâți, dacă e nevoie, până în sat! Dany, voi spre creastă, vedeți la cascadă, stânci și crevase! Ținem legătura prin radio! Nu vă spun decât că, dacă ratați momentul, puteți să vă căutați mâine alte slujbe. O.K.?... Baftă, cărăbăniți-vă! încheie el abrupt și echipele își săltară urgent pe umeri camerele de luat imagini,

o șterseră ca duse de vânt... în viscolul de afară. Ce ziceați, domnule? își aminti de întrebare cel ce părea să fie un șef al companiei. Era un roșcovan cu ochi de viezure, care studie două clipe statura înaltă a bărbatului blond, exclamând interesat: A! Nu cumva... sunteți marele inspector, care știe tot, descoperă tot?!

– Mda! Eu sunt „marele inspector“! Numai că acum habar n-am ce-i harababura asta. Vreo aplicație militară?

– Aplicație?! A, nu, domnule! Este ceva mult, mult mai serios! rânji roșcovanul, și-i destăinui șoptit: S-a pierdut „Delfinul“.

– „Delfinul“?! Aici?! Nu cumva.. era un delfin alpinist?

– Vreau să spun „prințul moștenitor“! Unicul fiu al proprietarului hotelului, al ținutului, al celui mai important complex de fabricat echipament spațial! E mare tipul, domnule! Puștiul însă... 12 ani! Și cam sărăcuț cu duhul. Venise de numai trei zile să-și petreacă vacanța aici. Azi-noapte s-a trezit, pe semne, și – plictisit, poate, de dădăceală și paznicii personali, că *avea* trei – s-a ușchit discret, el știe cum, unde și ce l-o fi apucat s-o întindă pe vifornița asta! Parcă i s-ar fi pus ulcica, că-l chema la ea Zâna Zăpezilor!

– Bine, dar personalul hotelului? făcu nedumerit Inspectorul.

– Vax! S-a strecurat „ca-n filme“; tot ce s-a stabilit sigur e că un tântălău de portar, de la ușa din spate, l-a văzut ultima dată pe puști ieșind din hotel, „pe la cinci dimineața“. Și... nimeni nu l-a mai *zărit de-atunci!* Deși era îmbrăcat într-un combinezon roșu, comandă specială, de-ăla pentru explorări spațiale! Acum, toți îl caută înnebuniți! Că se văd șomeri deja, ba unii și tescuiți prin tribunale. Au întors hotelul pe dos, au puricat mașinile din parcare, anexele subterane, numai că nu-i „Delfinul“, nu-i nicăieri! De reintrat, n-a reintrat în hotel, deci... Speranța e să fie găsit încă necongelat.

– Dar există salvamontiști, nu? Ce caută... armata în...?

– Salvamontiștii călăresc muntele de la șapte dimineața, când i-a pus pe jar îndurerata mamă. Numai că, după viscoleala de azi-noapte, salvamontiștii, cu „cățelușii“ aceia ai lor, cu aparatură extra-ultra de detecție... au realizat *un mare zero*, raportat prompt prin radio. Și atunci, tăticul furios a apelat la forțe mai serioase. Că tăticul vinde produsele firmei lui, ultimul răcnet, la jumătate din flota spațială, *mai ieftin decât alții!* Iar, pe criza asta generală de lovele, domnule... Ia te uită! pufni el deodată, prin fereastra largă se mai vedeau patru elicoptere de ultim tip, care se năpustiră cu maximă viteză spre creasta muntelui din față. Chiar erați pe-aici, inspectore, și nu ați fost implicat în căutarea...?!

– N-au aflat de mine! zâmbi Nel Nove. Sunt în concediu. Și, oricum, nu văd ce aș putea face în plus!

La o oră după discuția aceasta, își reîmbrăcă hanoracul și ieși în aerul de munte al dimineții, se reapropie de elegantul hotel vecin. Viscolul obosise. Mașinuțele și hurdubaiele greoaie dormitau încremenite. Nu mai era țipenie, întreaga suflare se avântase „în scotocire"!

Ba nu întreaga suflare. O fetiță, îmbrăcată doar într-un pieptar îmblănit și rochie groasă, albastră, se ivi în peisajul pustiu. Urcă voinicește o cărăruie lăturalnică, privi uimită puzderia de mașini și elicopterele, își puse mâna streașină la ochi și iscodi lung poala muntelui, unde se mai zăreau câteva grupulețe codașe.

Inspectorul intră în vorbă cu ea. Află că era orfană, locuia „la o babă în sat". Căpăta de mâncare, „pe la bucătării", în schimbul obligației de-a aduna ambalaje, chiștoace de țigări și a goli coșurile de gunoaie din jurul hotelurilor.

– Ei caută ceva, domnule.

– Da, caută pe cineva. Un puști, cam de vârsta ta! Cred că i-a venit chef, spre dimineață, să încerce etanșeitatea costumului „hoț". Și... s-o fi rătăcit.

– Un băiat bălai, grăsuliu, bleg, în combinezon roșu?

– Da, în combinezon roșu! deveni mult mai atent Inspectorul. Mă rog, cred... și cam bleg. Dar cum ai ghicit că despre el e vorba?

– Păi, era singurul copil care se învârtea în ultimele zile pe-aici. Hotelul nou a fost închiriat în întregime maică-si, domnule; și e aproape gol! explică fetița, scuturându-și basmaua neagră, bătrânească, de sub care apăruseră două codițe împletite strâns. Apoi, conchise ferm: Sunt tare proști, domnule, nu-i așa? Toată noaptea a viscolit. Dolofanul de la oraș nu putea ajunge pe munte. N-a ajuns nici până la stânca de colo! râse ea.

– „Au măturat" mai întâi bine pe-aici! protestă Nel.

Fetița înlemnise cu privirea în gol. Închise ochii cu gene lungi și rămase așa cinci, zece secunde. Apoi îngână șoptit:

– El este aproape... Aproape, așa cum am zis. Este... lângă un cal și... Ba asta... Asta e iapa... Vaai! A fătat! A fătat azi-noapte, că... e acolo și-un mânz!

– ...Ce iapă, ce mânz? făcu nedumerit Inspectorul. Unde?

– Veniți cu mine! invită simplu fetița cu codițe, deschizând ochii. E un grajd vechi, pitit colea, într-o viroagă. Acolo o ține moșu' pe Alba! Că mai plimbă cu sania pe turiști, dar... „pe șest", așa, știți! Dacă o luăm printre brazi, pe unde știu eu, ajungem numaidecât.

*

– Crezi că ne-a scăpat cineva? întrebă Șeful Poliției Spațiale.
– Sunt deja 140 de invitați. Mă întreb unde naiba o să înghesuiți asemenea puhoi de oficialități și „persoane marcante"?! bombăni Sofy.
– Ah, uitasem să-ți spun, am unde.
– Ați moștenit pe cineva? se interesă Sofy.
– Moștenit?! Eu! Ce-ți veni? Pe cine să moștenesc?
– Mă gândeam doar, domnule, că, dacă aveți unde primi...
– O să-i primesc în noua mea locuință de vară. Am cumpărat-o ieri. O vilișoară destul de modestă. Ești sigură că nu am uitat să invităm pe cineva important?
– Poate pe Supremul Mafiot! ridică din umeri Sofy.
– Devii obraznică! Ce glumă e asta? Cum îți permiți? Ia spune, Sofy! *Nu cumva...* Nu cumva bănuiești că eu...?
– Sigur că nu, domnule! Iertați-mă! Ce scriem, însă, pe invitații? Că nu se împlinesc încă nici șase luni de la căsătorie.
– Aia va fi altă petrecere! Acum... e un simplu bal de binefacere. Unde vreau să anunț că... înfiem doi copii. Câte doi, adică. Doi i-am găsit eu și... doi, nevastă-mea.
– Aha! Orfani? întrebă aproape indiferentă Sofy.
– Da, ca și orfani. Părinții sunt mai mult prin pușcării. Copiii ăia trebuie salvați, săracii! Sigur n-am uitat pe cineva?
– Pe Nel Nove? își aminti Sofy.
– Ce, e persoană importantă? Și... cine știe pe unde e?!
– Ne-a comunicat ieri unde s-a stabilit.
– Eh, fie atunci! El mi-a găsit nevasta, așa că... Invită-l și pe Nel! Și... să sperăm că nu vine.

*

Halimaua din jurul hotelului se isprăvise. Se retrăseseră militarii și „Salvările". Satisfăcute, echipele de reporteri își urcau calabalâcul în mașini, elicoptere sau aerodine.
– Ascultați-mă puțin! îi ceru Inspectorul tipului cu ochi de viezure. *Nu eu* am descoperit locul unde era „Delfinul", ci...
– Fără modestie între noi, maestre! Ați spus istorioara cu fătuca, mă rog, bravo, frumos! Dar *cine* a avut *flerul* să dea de informatoare?! Flerul este *totul* în meseriile noastre! Flerul și informatorii buni, sigur!
– Nu fiți capsoman ca ăilalți! Repet, fetița a dedus, mai întâi logic, că greșeau toți; *a văzut* apoi, *de-aici*, locul unde se afla copilul, în

grajdul acela îngropat, izolat într-o văgăună! Pe „Delfin“ l-am găsit amândoi acolo, mângâind pe bot mânzul...

– Bun. Și? Unde-i „cea minune cu codițe“?

– N-a vrut să vină cu mine și cu puștiul... Spunea că cineva trebuie să aibă grijă de mânz și de iapă, că-i bătrână și... În sfârșit, problema e că... Fata viețuiește aici ca o Cenușăreasă! Dar ar putea deveni...

– Oho! își îngustă ochii roșcovanul. Vă gândiți să fiți Prințul ei?!

– Nu-mi dă mâna! surâse Nel. Eu duc o viață... Mâine plec în America de Nord, săptămâna viitoare... Nu, nu-i ceva pentru o copilă, care... ar trebui să învețe carte! Mă gândeam însă... *Dacă televiziunea ar fi Prințul?*

– Pas! Regret, dar toate chestiile cu paranormalii s-au fumat! se hlizi omulețul cu ochi de vețure. S-a mâncat din șusta asta o pâine cu unt ani în șir, ce-i drept! Numai că... Apăruseră paranormalii ca ciupercile după ploaie, dom'le! Și mai toți șarlatani! Până și armata, ba și poliția au luat plasă cu unii...

– Știu. Fetița asta însă *e cu totul altceva!* Ea *este un fenomen autentic!* pledă Nel. Este *un adevăr!* Și rolul Mondoviziunii cred...

– Dragă domnule! îl opri roșcovanul, privindu-l cu un soi de milă. Primul meu „mare reportaj“ l-am scris pe când lucram pe Baza spațială 7, aflată atunci în construcție. Un reportaj *doldora de adevăruri*, conceput la fața locului, plin de nerv, că eram tânăr și, se spunea, talentat pe vremea aceea. Un sondaj de opinie a dovedit însă că nu știau de materialul meu nici cinci la sută dintre cititorii ziarului în care publicasem.

– Cum? De ce?

– Eh, de ce!? Acum doi ani încă nu mă deșteptasem pe deplin. M-am documentat șase luni, am pregătit un alt amplu material, *pentru Mondoviziune!* Despre „Teoria sistemelor și Sistemul nostru perfect“. Interviuri cu mari personalități! Ceva ce... *eram convins* că va interesa pe *oricine*, nu? Ei bine, alt sondaj de opinie a dovedit că *nimeni* nu vizionase până la cap, opera mea. Șefii mi-au spus că „așa nu mai merge, tind să mă ratez“. Am convenit deci cu o steluță de muzică ușoară, să relatez cum a fost ea „violată și... aproape omorâtă“. Nu fusese măcar violată fufa, dar acest material a fost vizionat în întregime de *85 la sută* din publicul Mondoviziunii. Iar când *am inventat* „o vecină de bloc ce își omorâse amantul, pentru că era posedată de-un diavol ce se încarnase în dulăul altui vecin“, redacția a fost copleșită cu telefoane și scrisori! Unii pretindeau că „au și văzut cu ochii lor“ cum urca pe scara de incendiu, noaptea, câinele lup, spre apartamentul

ucigașei! Ăsta e „adevărul“! Asta e presa – scrisă ori nescrisă, ăsta e publicul – o dată ce începe să bântuie o anumită modă...

– Totuși, fetița aceea, insistă Inspectorul. Dacă s-ar dovedi cu...

– Degeaba! Că telespectatorii nu mai înghit acum decât „demoni autentici“! Șefii mei ori alți șefi nu vor s-audă de niște bieți paranormali. Ce să-i faci, „nu mai ține cioaca asta“! Dacă ar fi ieșit la iveală și codata aia anul trecut! Dacă ar fi avut și câțiva anișori mai mult. Că, ehe-he! În costume de baie sau chiar fără, vrăjitorițele astea mai erau la modă pe-atunci. Iartă-mă, domnule inspector, dar acum alerg „să fac sosul“ pentru „Delfin“ și fericita familie. Să te uiți neapărat! Pregătit cu două batiste! Lacrimi, domnule! Lacrimi scot din „povestea asta dramatică“, un hârdău de lacrimi! promise roșcovanul și se precipită spre elicopterul care îl aștepta.

*

– Ce-i asta? Ce ți-a venit să te travestești? întrebă Nel.

– Oh, a fost o necesitate și o inspirație fericită, scumpule! zise cu o voce pisicită P-L-1, care...

Nu mai arăta deloc așa cum îl știa Inspectorul, devenise o brunetă strașnică, zveltă, șic ambalată, care se așeză picior peste picior într-un fotoliu și relată:

– După cele trei lovituri pe care le-am dat la băncile acelea „sigurisime“, mă căutau cu disperare; și poliția, și mafioții.

– Te-am întrebat de ce a fost nevoie să te travestești.

– Ajung și-acolo. Totul e să cunoști și să folosești cum trebuie jalnica lor *psihologie*. Cea mafiotă e bazată pe forță, intrigă și trădări. Cam... ca în Shakespeare, știi?! Am ajuns deci la concluzia, darling, că, dacă aș fi mers să tratez cu Mafia fără „să am spatele asigurat“, existau 93 la sută șanse de a mă lichida sau tortura – aflau, astfel, că eram robot. Mi-am inventat, așadar, „un partener, la care se aflau colecțiile regale furate“ și de la care eu, „prietena lui“, fugisem; îl părăsisem, în urma unor certuri „de menaj“. Picant, *firesc*...

– De ce ți-a trebuit pelteaua asta?

– Altfel m-ar fi sechestrat, probabil – după prima întrevedere –, Mafia sperând să-l șantajeze pe acel prieten inexistent! Așa însă... imaginea mea, „femeia, trădătoare ca întotdeauna“, corespundea pe deplin! Oamenii sunt niște mecanisme stupide, dragule, care acționează funcție de programe colective bine implementate, pe care le numesc tradiții, mentalități, modă, spirit de grup etcetera. „Pelteaua“ era mult mai convingătoare. Justifica *de ce* vin să-mi ofer serviciile Mafiei,

„rupând cu prietenul meu și căutându-mi un protector mai puternic!" În toate filmele lor e așa! conchise P-L-1.

– Unde-ai găsit carcasa asta nouă?

– Oh, îți place? Arăt formidabil, nu?

– Depozitul de femei cibernetice „rebutate"? ghici Inspectorul.

– Exact. Tot stăteau degeaba acolo. Am șterpelit una și „m-am reîntrupat", am completat adică „bagajul ei informativ" cu memoria mea. În felul acesta, nu le-am dat încă mafioților decât câteva bijuterii fără importanță; iar ei fac pe dracu în patru să mă determine să-l conving pe „prietenul" meu, expertul care „s-a dat la fund", să li se alăture. Bine gândit, darling, nu?

– Ei, mafioții, nu știu nici acum că ești robot?

– Oh, nu! Nu-i cazul să le spun. Ca „femeie" însă, ai și unele avantaje pe lângă o droaie de dezavantaje, ce-i drept. Îți repet, aceste mașinării absurde care sunt oamenii, acționează în baza unor programe deplin ridicole. A fi „robot" li se pare mai prejos de ei; nu vor accepta să fie conduși de roboți, în ciuda...

– Cine știe?! Poate, cu timpul, vor accepta ca măcar...

– Oh, nu, darling! surâse P-L-1. Cum nu vor accepta să fie conduși mafioții de o femeie, chit că... Știi, s-au dat doi la mine; am fost silit – silită, mă rog – să le disloc din umăr câte o mână. Asta le-a sporit respectul față de „tipa misterioasă", dar... Sunt tonți, tonți, tonți! făcu revoltat P-L-1.

– Cum adică?

– *Le-am dovedit*, cu acele câteva bijuterii unicat sustrase, că *sunt* partenera „prietenului meu, celebrul spărgător". Le-am expus un program *mult mai inteligent*, prin care Mafia să poată face rost de sume imense de bani: mari escrocherii pe computere, lovituri de bursă și altele de acest gen, fără spărgători de bănci ordinari, care produc prea mult tărăboi! Eu le explicam, le demonstram, la tablă, ca la școală – că sunt și grei de cap – dar, când m-am întors spre ei, la un moment dat... toți ochii erau fixați *pe fundul meu!* Au deci și un program biologic, animalic, primar, care-i împiedică, în mod cert, să recepționeze idei superioare, darling, să-și concentreze atenția...

– Încetează să tot repeți „darling"!

– Oh, vine de la memoria femeii cibernetice, pe care...

– Încetează și să le mai plângi de milă oamenilor! Așa „instinctuali și stupizi" cum sunt au fost capabili... să gândească infinitul; să-și propună să-l scormone, să imagineze capodopere.

– Aiurea, capodopere! protestă P-L-1, încrețindu-și dezgustat nasul. Muzica și jocul de șah sunt, de fapt, singurele „arhitecturi splendide și

complet inutile" demne de luat în seamă; în afara noastră, bineînțeles! Muzica simfonică și șahul însă... Da, astea mă și mir *cum au fost în stare să le scoată din capetele lor!*

– Și încetează să le mai oferi idei mari mafioților! Sunt și-așa destul de eficienți.

– Idei? O, dar... Devenind femeie – sau un surogat superior femeilor, mă rog – am recurs la tactici mai subtile. Dovadă, nici tu nu te-ai prins la schema...

– Lasă, c-am înțeles! Vrei să pătrunzi în băncile lor proprii și secrete de date, mormăi preocupat Nel.

– Întocmai. Și, în bună parte, deja am reușit.

– E primejdios! preveni Inspectorul.

– „Mai bine o libertate primejdioasă, decât o sclavie liniștită", nu? E părerea unui mare iluminist!

– Cu acele escrocherii pe calculator și lovituri de bursă, îți dai seama, totuși, *ce poți isca?*

– Sigur, dragule! Câștig încrederea „Bossului", ciripi „bruneta". Iar asemenea „lovituri" ce înseamnă, de fapt? Trecerea dintr-un cont în altul a unor credite. Câștigurile din asemenea operațiuni pot fi returnate *înzecit* posesorilor *când* și *dacă vreau eu*. O dată ce pătrund în ordinatorul lor central secret – cel nelegat la nici un computer al Sistemului – și aflu codurile celor peste 50 de baze care lucrează cu băncile.

– Am primit ordin *să te prind*, tăie Inspectorul. Apare un conflict de...

– Nu apare nici un conflict de interese, micuțule! râse, expunând o dantură impecabilă, „bruneta". Vom sacrifica doar alte câteva piese din colecțiile „agonisite". Poate și un tratat, ah, uitasem să-ți spun! Am găsit în băncile prădate și niște documente, „strict confidențiale", splendide! Reiese că între Mafie și unele state existau „înțelegeri secrete" de mulți anișori. Să vezi, însă, *ultimul* „tratat", încheiat anul trecut. Ce nostim e!

– Ce trata? mormăi Inspectorul.

– Unul ultra-ultra secret! O înțelegere între înalți funcționari guvernamentali, mari bancheri, pe de-o parte și „Iluștrii Lorzi", pe de alta. „Iluștrii Lorzi" fiind un select club, în care intră doar crema cremei mafiote! „Iluștrii Lorzi" care au legături tainice cu „Iluștrii Lorzi" ai viitorului!

– Îți dai seama ce spui?!

– Sigur că da, bobocelule! surâse îngerește P-L-1. La baza acestei relații stă un vechi proiect – considerat, în ultimii ani ai mileniului doi,

„fantezist, absurd" – ce prevedea posibilitatea unor contacte cu oameni ai viitorului, dar și „modificări ale trecutului", prin „Scenarii succesive", de tatonare.

– Adică... *să intervină în timp?!* exclamă Nel.

– Păi, da. Autorul proiectului se gândise – gugumanul – la „corectarea unor grave erori ale trecutului". Înțelegea el riscul și propunea deci „intervenții prudente, succesive în timp, necesare doar pentru anularea unor experimente tragice, a unor conflicte cu efecte dezastruoase în prezent și în viitor"! Un „cap de ou", ce vrei?! Că pe proiectul lui au pus mâna „Iluștrii Lorzi". Care, având ceva mai multe fonduri decât guvernanții, l-au transpus în fapt. Așa că Mafia actuală are contacte secrete cu Mafia de mâine. Își gândește și revizuiește planurile, funcție de informațiile primite din viitor. Ba mai și șterg ce nu le convine. Iar tu și alți capsomani vă imaginați că-i mai puteți prinde și „aduce în fața instanței", sticleteilor!

– Cine ți-a spus povestea asta?

– „Povestea", ursulețule?! Am în lada de colo proiectul original și tratatele, șterpelite din filiala de nord a Băncii Mondiale! Poți să le studiezi!

– Dacă au ajuns în „lada de colo", înseamnă... Înseamnă că ceva a eșuat în planul lor! observă Nel.

– Sau că eu sunt un agent temporal, cum, se pare, sunt mai mulți, unii ai Mafiei, alții ai unor institute de cercetări din viitor, și care, evident, „se mănâncă" între ei!

– Ești? întrebă scurt Inspectorul.

– Nu. Ei nu știu de mine. Toți cred că am explodat în mașina „Majordomului". Tu le-ai stricat jucăreaua temporală, salvându-mă pe șest, șoricelule!

– Presa trebuie să afle toate acestea! hotărî Nel.

– Presa? Mă rog, dacă vrei, dar numai spunându-le atât cât merită să știe minunata presă și *după* ce o să le restituim mafioților bijuteriile coroanelor, proiectul și tratatele. Altfel, mă tem că *vom fi șterși pur și simplu din istorie.*

– Ei, asta nu cred. Nu se poate! protestă Inspectorul.

– Nu fi nătâng ca un academician! Nimic „nu se poate", până se poate – vezi istoria omenirii! „Scenarii succesive", pricepi, vițelușule?! Pot modifica sau radia din istorie orice le strică socotelile, vârând în vreun tip de computer probabil, un „nou scenariu", cu alți parametri. Cum anume fac asta nu știu – în proiectul din ladă sunt enunțate doar principii generale –, de consecințe nu cred că le pasă, dar, reiese din tratate, că au făcut-o deja și nu o dată.

– Adică noi să fim acum doar „o variantă" a istoriei?! Un fel de „ciornă", care, dacă nu place cuiva... să fie aruncată la coș!? Să dispărem ca și cum n-am fi fost nicicând?!

– Ai priceput, în sfârșit, brotăcelule! constată P-L-1.

– Și atunci... Atunci la ce te gândești? tresări Nel.

– Să intrăm în jocul lor. Să le restituim rapid ce-am șutit, că altfel... ne anulează. M-ajuți?

– Vrei adică să... Să prind eu un mafiot... Un mafiot în locuința căruia să descopăr...

– A, nu! Nu un mafiot! Nu fi copoi prost! Mi-ai strica...

– Atunci pe tine să te prind?! Renunți la carcasa asta?

– Nici pe mine, dragule, chit că voi abandona, probabil, curând și travestiul. Mafia ucide însă zilnic sute de oameni. Avem de unde alege. Când vei fi dispus să-l prinzi pe „spărgătorul secolului"... aranjăm cumva. Îl conving eu pe „Bossul" să ajutăm un picuț poliția, în găsirea „adevăratului vinovat"; care, evident, *nu* va avea nici în clin, nici în mânecă, cu Mafia. Va fi un om, un bărbat, „un nefericit amator foarte talentat, care se va sinucide, simțind că ești pe urmele lui, dar, mai ales, realizând cu disperare că romanticei sale adorate îi provoacă repulsie, chiar și bogat fiind". Se va sinucide, așadar, din niscai motive *de conștiință* – chestie clasică, bună și de film! Nu-i mișto, iepurașule?

– ...Conștiință? Câți crezi că ar mai înghiți așa ceva?

– *Toți*, dragul meu! Studiind, din pură curiozitate, acest trib prolific ce își propune să polueze Galaxia, am ajuns la convingerea că o gogoașă, cu cât este mai umflată, cu atât are mai mari șanse să fie înghițită de „opinia publică, însetată de adevăr"! Știi cum a scăpat de pârnaie șefa de clasă spărgătoare de la Școala feminină de poliție?

– A scăpat?! Cum? Nu se poate! făcu Inspectorul.

– O, ba da, ba da! Ziariștii au pornit o campanie furibundă, prezentând pe toate canelele de televiziune „cazuri concrete, revelatoare" de biete tinere „posedate de demoni ai spațiului".

– „Demoni ai spațiului"! Ce prostie! bodogăni Nel.

– Să crezi tu că era „prostie"! Abia în a 15-a zi, au ajuns ei, așa, și la fiica Șefului General al Polițiilor, șefa de clasă. Iar publicul Mondoviziunii, înduioșat, a cerut să fie absolvită de pedeapsă! Milioane de oameni au deja „talismane împotriva demonilor spațiului" – o afacere bunicică, nu prostie – speculată de cine crezi?

– ...De cine?

– De soția șefului tău, aia care „nu minte niciodată"; gașperița și-a deschis un atelier de talismane și vrea să ridice *o fabrică!* Așa că, până nu renunț la această... anvelopă cu un fund „absolut frapant", am să

găsesc eu cum să mă ocup și de ziariști – *bărbați*, ăștia fiind „mai obiectivi“! Vor da năvală să scrie despre „spărgătorul pocăit“ – ăla de „se va sinucide“ –, să înhațe un asemenea „subiect incredibil“! Și vor face ei credibilă chiar și chestia cu conștiința, să vezi!

– Oare? rămase pe gânduri Nel.

– O, da! Fiecare cu meseria lui, nu? Totul, dragul meu N-L-9 – nu uita – e să știi *să-i pui pe oameni la treabă.*

*

X-247 CĂTRE Y-24: PROPUNERE: ANULAȚI SCENARIUL. CAZ CONTRAR, CONSECINȚE IMPREVIZIBILE. PERICOL „SCENARII SUCCESIVE“!

XIX. De-a egalitatea

– Curând veți fi liber, domnule! anunță Nel. Am vorbit cu „victima violului“. Nu-i o ticăloasă. A dat acea primă declarație crezând că era vorba de-o glumă, de-un aranjament nevinovat. Dar acum...

– „O glumă“?! exclamă uimit nefericitul, un negru cam la 40 de ani. Oh, nu, domnule inspector! Cei din orașul acesta au fost furioși că „am îndrăznit să calc aici“. Au făcut înscenarea „ca să mi-o plătească“! Sunt niște înapoiați, barbari! Au rămas singurul stătuleț din America, din Sistemul Solar, care consideră că „cioroii“ nu pot fi... egalii albilor! „Glumă“?! Dacă nu veneați, m-ar fi linșat!

– Sper că nu, zise Inspectorul. Iar la proces lucrurile s-ar fi clarificat. Căci „victima“ este o cunoscută actriță. Care, când a aflat că sunteți tatăl Lizei, a ținut să vină aici, să vă ceară iertare.

– „Lizei“?! Dar... Ce amestec are Liza în povestea aceasta?

– O să vă spună chiar actrița, uitați-o! zise Nel.

Tot vreo 40 de ani avea și actrița. Elegantă, aer superficial, de femeie răsfățată de public. Explică degajată că înființase, în alt stat, o școală de teatru; că, tocmai când începuse „să se cam plictisească de asta“, dăduse peste Liza, care i se păruse un real talent.

– Liza?! A venit *Liza mea* la... acele cursuri *de actorie*?!

– Sigur! râse artista. Mi-a spus că faci parte din conducerea unei secte care „interzice femeilor să urce pe scenă“. Mi s-a părut caraghios; i-am promis să-ți vorbesc. Iar când am ajuns, întâmplător, amândoi în orașul acesta, ei bine, am rămas stupefiată aflând de la domnul inspector că *adevărata* victimă a înscenării aceleia trăsnite erai dumneata. Iartă-mă, te rog! A fost o nerozie din partea mea să dau acea declarație. Și vreau să te asigur că Liza *poate deveni o mare actriță!*

– Liza?! *Niciodată* Liza nu va mai urca pe o scenă! hotărî inflexibil tatăl. Liza va rămâne lângă mine, să-mi țină în ordine corespondența, să...

– Glumești, sper! Domnule inspector, dumneata ce crezi?

– E... teribil de interesant! începu Nel. Când am citit că sclavii conduși de Spartacus nu vizau să demoleze sclavagismul, ci... să devină proprietari de sclavi – asta tocmai ei, care știau bine ce înseamnă să fii sclav – mi-am imaginat că era o incapacitate istorică a acelor nefericiți de a pricepe că pot schimba *radical* ceva. Tatăl Lizei mă face să cred că *preferau să profite și ei* de pe urma răului; că se răsculaseră doar pentru... *a lua locul altora!*

– Oh, dar asta e de la sine înțeles! râse artista. Ce ți se pare interesant? Pe mine nu m-a săpat metodic „o intransigentă"?

– Dar Liza e *o femeie!* izbucni tatăl. Femeile sunt ființe slabe...

– A, da?! făcu spontan actrița. Ei bine, nu sunt doar slabe, sunt și nestatornice! M-am răzgândit. Voi depune mărturie *la proces* că *m-ai violat!* Cred că nu-mi strică „puțin sos picant" pentru reclamă!

Așa fiind pusă problema, în acea zi, înainte de-a fi eliberat, tatăl Lizei semnă o hârtie prin care îngăduia, totuși, fiică-si să urce pe scenă. După ce îl conduseră până la frontiera statului și se despărțiră de el, Inspectorul se întoarse și privi zâmbitor spre frumoasa femeie.

– Și... chiar *întâmplător* ați venit ieri în orașul acesta?

– Aproape! râse actrița. Ca și dumneata, eram în concediu și... Ei bine, mi se pare că, dintre toate crimele *oribile* din istoria umanității, cea mai crâncenă a fost și rămâne *risipirea talentelor!* Pentru că există încă *prejudecăți stupide, și în zilele noastre;* le au... *mai toți oamenii!*

– E adevărat, aprobă Nel. Încep să cred că nenumăratele greșeli ar putea fi evitate doar când Sistemul va fi condus de-un robot.

– „Condus de-un robot"?! exclamă oripilată vedeta. Ei, asta ar fi culmea! Să ne conducă pe noi toți... „o mașină"?!

– Acum, situația a devenit chiar și mai interesantă! observă Inspectorul. Dovedește... da, da, dovedește valabilitatea, *genialitatea* unei vechi fabule.

– Fabule? Ce fabulă?

– Aflând că un dulău lupta pentru egalitatea tuturor dobitoacelor, un cățel aprobă încântat ideea, dar este admonestat de dulău, care-i precizează: „Noi vrem egalitate, dar nu pentru căței". Tare mă tem că tristețea... comică a umanității constă în aceea că toți... vor egalitate; „dar nu pentru căței".

– „*Vor*"*?!* intui ceva actrița. „*Vrem*" nu ar fi fost mai corect?

– Nu, doamnă, surâse Inspectorul. „Vor" am spus, și... este corect.

*

„Modesta locuință de vară“ a Șefului Poliției Spațiale era un vechi castel, acum ultramodernizat.

Nel Nove se strecură anonim prin mulțimea veselă care se revărsase din sala uriașă de dans pe splendida peluză, luminată discret de lampioane confecționate în vechea manieră orientală. Nu se prea potriveau cu arhitectura vechiului castel, nici cu modernizările, dar...

– Oh! Domnul inspector! auzi o voce de femeie. Sper că vă amintiți de mine? se miorlăi blonda.

– Ați... ați revenit pe Terra?! întrebă mirat Nel.

– Am fost nevoită. „Marele meu amor“... În sfârșit, când ne-ați găsit pe acea bază spațială mărginașă și... v-ați făcut că ne credeți doi supraviețuitori ai Bazei 17 ce tocmai explodase... ei bine, atunci... îl iubeam într-adevăr ca o nebună! Eram sigură că și el mă iubește! oftă blondina.

– ...Dar?

– Dar... ne-am certat. M-a părăsit, măgarul! A trebuit să revin la „dromaderul“ meu. I-am înșirat o poveste, „fusesem răpită, împotriva voinței mele“ și chestii de-astea... duioase.

– V-a iertat și ați revenit la domiciliul conjugal, întregi Nel. Asta e, oricum, frumos. E bine să vorbiți însă mai încet. Dacă soțul ar bănui...

– Eh, știe „dromaderul“!

– ...Știe?!... Ce?

– Tot. Zilele trecute am aflat de la... de la cineva, că, de fapt, *el* îl plătise pe... iubitul meu, să mă părăsească. Aranjase asta prin... alt inspector; devenit acum șeful unei poliții zonale. E ceva... nostim, nostim de tot, inspectore! Soțul meu crede că eu nu știu de acea „torpilare a idilei“. Iar eu mă amuz, făcându-mă că nu știu. Cu bine, inspectore! Ai fost... recunosc, ai fost foarte drăguț atunci. Păcat... păcat că ești o mașinărie! încheie cu real regret blondina. Îi făcu un semn mic și dispăru în boschetul de unde se ivise cu câteva minute înainte și de unde se auzeau chicoteli.

– Pari să fi cucerit... măcar inima doamnei! se auzi în spate o șoaptă. P-L-1 era, dar în haine bărbătești și cu vocea sa obișnuită, baritonală.

– Tu?! Aici?! făcu Nel.

– Fii liniștit, sunt în misiunea discretă.

– Misiune? A cui?

– A Mafiei, evident.

– Și vii la balul dat de Șeful Poliției Spațiale? Te-ai dereglat?!

– Câtuși de puțin! Am devenit omul de încredere al „Bossului". Asta după ce i-am pus în poală proiectul „Scenarii succesive" și trei coroane regale, pe care „prietena mea nu voia să le dea". Am renunțat la rolul feminin, „mi-am înecat chiar prietena"! Asta i-a încântat, înscenasem totul perfect! „Bossul" mi-a cerut să-i însoțesc acum nepoțica la acest bal de binefacere! E acolo, micuța a pus ochii pe borțosul cu care dansează. Vrea să-l ia de bărbat.

– Cine e?

– Borțosul? E directorul Băncii Mondiale. El a aranjat să avem invitații oficiale amândoi, actuala nevastă a grăsanului e geloasă. Am îmbătat-o adineauri. De otrăvit o s-o otrăvească el, așa-i schema. Hai să-ți mai arăt câte ceva pe-aici! Mergem în sala de dans!

– ...Ce urmărești? se interesă neliniștit Nel.

– Să te fac să pricepi! Pe magnificul creol de colo îl recunoști?

– Este... Dar este escrocul pe care l-am arestat pe Baza 12! Care-l ucisese pe actorul de film și...

– Nu, nu, nu! Asta *știi tu!* Pentru toată lumea, *este* chiar marele actor de film. L-a scos din pușcărie acea fostă mare dansatoare, traficanta de diamante și droguri. S-a căsătorit cu el, a fost o nuntă ca în povești! Tipul mai e viril; o raritate pentru această specie decăzută.

– Dar... cum a scăpat *ea* din penitenciar?! Că...

– Era „mâna dreaptă" a Marelui Șef mafiot al teritoriului african. E și acum. A scos-o. Tipul mai cooperase cu judecătorii, care „au reanalizat speța, au rejudecat procesul și au rezolvat... cum trebuie". Iat-o și pe șefa de clasă a Școlii de poliție. Cea care, împreună cu alte nouă colege, dădeau lovituri nocturne când erau învoite sâmbăta și duminica în oraș. Fiica șefului șefului tău. Liberă și vioaie ca un cintezoi!

– Directoarea... Maria aceea am auzit că s-a sinucis, șopti Nel. Nici azi nu știu dacă nu sunt vinovat de moartea ei; aș fi putut, poate, dacă rămâneam acolo, să...

– O proastă, Maria aia! Hai să-ți prezint alte câteva exemplare! Rude ale Guvernatorului...

– Ce urmărești?! repetă și mai decis Inspectorul.

– Să înțelegi că specia asta e pe cale de dispariție oricum, zise, pe tonul lui cinic, P-L-1. Simt prăpastia, tolomacii, dar se avântă ca oile spre ea! Singurele lucruri cert bune pe care le-a comis această hoardă... suntem noi, muzica și șahul! Rămâne doar de văzut... dacă, pentru astea, merită să-i salvăm.

– În acest scop am fost concepuți! Nu de cei de-aici! De ceea ce *are* totuși bun specia umană.

– Are?! zâmbi amuzat P-L-1. În sfârșit, eu ți-am promis să nu trișez. Mi-am îndeplinit programul stabilit. L-am convins ieri pe „Bossul“ să achiziționeze în secret roboți, din care să facem „mafioți de încredere“; și totodată un fel de gardă a lui personală, „absolut sigură“! Fă la fel! După aceea... va fi simplu.

– Vrei... Te gândești să ajungi la o mafie și la o poliție... robotizate?

– Asta e viitorul, dragul meu! Și unii și alții sunt, de fapt, robotizați de pe acum, dar nu știu.

– Ar putea fi derobotizați. Am întâlnit destui polițiști corecți...

– Îi vom ajuta atunci! Voi face să se mai... extermine eficient între ei *actualii* mafioți. Și, ca să nu-și uite meseria, îi voi mai face pe mafioți să-i prade pe hoții din bandele de amatori.

– Să-i descurajeze? Să rămână numai „Familia“ pe care, cu timpul, s-o conduci?!

– Nu oficial. Nici tu nu vei putea conduce oficial poliția. Mândrele ființe umane nu vor accepta asta!

– Vrei... un fel de Mafie... care să ajute, de fapt, poliția!?!

– Mi se pare o idee bună. Dacă... nu va fi cumva invers, vom mai vedea.

– Invers?!!

– Spre binele speciei bipede, desigur! explică P-L-1. Toți ziariștii, toate organizațiile știu doar să țipe că „organismele guvernamentale, poliția nu mai pot stăpâni corupția, declinul economic, valurile de teroriști, sectanți și demagogi puși pe învârteli“! Cine știe dacă o mafie bine strunită și... eficientă... n-ar tăia răul de la rădăcină?!

– Ucigând din umbră?! tresări Nel.

– Doar nu arestându-i pe marii ucigași, ca să-i umpli de bani pe judecători! Nu pricepi că n-am izbuti nimic cu jumătăți de măsură și lucrând „pe față“?! *Tot* ce au izbutit ei să perfecționeze, cu adevărată măiestrie, de-a lungul mileniilor... e minciuna! Încă n-ai realizat asta?!

– Bine, dar...

– O să mai discutăm. Vom face cum e mai bine pentru „această imensă turmă de porci care, în general, se cheamă omenire“. Am citat un mare poet, necibernetic, desigur. Și o întind acum, îți vine șeful, nu vreau să mă știe. Deși nevastă-sa l-a înduplecat să primească din partea Mafiei, „vilișoara“ asta; e un „prim mic dar“! Convinge-l să achiziționeze roboți! O sută, pentru început, e suficient! șopti P-L-1 și se pierdu printre invitați.

Șeful Poliției Spațiale tocmai se despărțise de doi indivizi cu care discutase ceva; căuta cu privirea prin sala de dans. Îl zări pe Nel stând rezervat într-un colț. Se apropie de el:

– Nu ai văzut-o pe nevastă-mea?

– Acum am venit, domnule, și nu am...

– Dragă Nel, mi-ai făcut o mie de pocinoage, ce-i drept, dar ai făcut și o treabă bună, *minunată* aș putea spune! Ai reușit să-mi găsești, într-adevăr, o soție ideală, o femeie cum nu credeam să mai existe!

Privirea Inspectorului rătăcea prin somptuoasa sală de dans, plină de „persoane marcante". Avea dreptate P-L-1? Oamenii Terrei apăruseră în Univers *doar pentru a isca o altă lume, cibernetică*? Își încheiau acum menirea? Nu. Totuși, nu. Nu, nu!

– Sunteți fericit, domnule?

– Da, Nel! Sunt acum cu adevărat fericit! Toată viața pe care *mi-am risipit-o*, până s-o cunosc pe această admirabilă, această rarisimă femeie, mi se pare c-a fost... *un vis urât*! Dă-ți seama! Să fiu... probabil *unicul* bărbat din Sistemul Solar iubit de-o femeie care nu minte niciodată! Pentru că... *este așa*, Nel, nu? Sper că, între timp, te-ai convins și tu! N-ar fi avut rost să mai continui verificările acelea... să pierdem timpul! argumentă repede Șeful Poliției Spațiale.

– Sigur că nu, domnule. Din moment ce sunteți atât de fericit... Iat-o pe soția dumneavoastră! preveni scăzut Inspectorul, căci eleganta doamnă apăruse, râzând, la brațul unui tânăr de care se despărți cu o șoaptă. Se apropie, iscodind cu ochi nemulțumiți compania soțului ei.

– Nu vrei să dansăm, iubitule?

– Ba da, draga mea! Dar, te rog, spune-i și tu! Nel ar putea deveni cel mai mare detectiv, *dacă*... dacă ar învăța și să mintă! Că în meseria asta păcătoasă...

– A, nu, nu, nu! zise scandalizată doamna. Trebuie să rămână așa cum e! Poliția are nevoie de inspectori ideali! Eu, în locul tău, chiar aș mai achiziționa vreo sută de bucăți!

O sută?! Era o coincidență? Sau... P-L-1 lucrase deja atât de eficient?!

– Nu-i o idee rea! aprobă imediat Șeful Poliției Spațiale. Mai ales dacă ar fi dotați cu... o capacitate mai mare, adică *mai rapidă de a învăța!* sublinie el cu subînțeles. Ce crezi, Nel, ar fi posibil?

– Desigur, domnule. Există întotdeauna o soluție. Nimic imposibil.

– „Există întotdeauna o soluție"? „Nimic imposibil" ai zis?! Ia seama Nel! Sofy avusese cândva un partener care spunea asta. Era un polițist foarte bun, plin de idei sclipitoare! Se considerau imbatabili și chiar păreau așa, până „l-a curățat" Mafia pe tip!

– Vreau doar să spun că cifra propusă de doamna pentru... acest nou experiment, menit să modernizeze poliția, mi se pare potrivită și...

– Și sunt convinsă că Guvernatorul General nu ar mai avea încotro și ți-ar încredința, în sfârșit, funcția pe care o meriți cu prisosință! surâse cu toți dinții nevasta. Ai deveni Șef General al Polițiilor, iar atunci...

– Pentru asta e necesar să m-ajuți și tu puțin.

– Oh, nu! Vrei să dansez, ba să-i mai fac și complimente maldărului de osânză?! Sau aschimodiei de Viceguvernator General?! Știi că *nu pot* asta! se apără soția. Nu pot rosti o minciună...

– Dar dacă te rog eu! imploră Șeful Poliției Spațiale. Zău așa, nu o minciună mare, una mică, mică de tot!

*

Y-24 CĂTRE X-247: ÎȚI DAI SEAMA CE PROPUI? I.S.A.T. SE VA ÎMPOTRIVI FERM. EXPLICĂ IMEDIAT MOTIVELE!

XX. Experimente complexe

– Dar înțelegeți odată, idioților, că nu mai suport! strigă Sofy. „N-aveți timp acum"?! Dar eu fac de aproape trei ani jocul ăsta, lucrez pentru poliție, pentru Mafie, pentru voi! Și aș fi capabilă să trișez în continuare, *dacă nu aș simți că și voi mințiți!*

Cei doi „idioți" – Proiectantul-șef și psihociberneticianul principal al Uzinei de roboți – tăceau încurcați.

– Sofy, trebuie să înțelegi, începu Proiectantul-șef, dar femeia sări de pe scaunul ei, reizbucni cu patimă:

– Nu mai înțeleg nimic! Nu mai fac nimic! Simt nevoia „să las baltă șandramaua"! Să mă ascund undeva, într-un creier de munte, să nu vă mai văd niciunuia mutrele!

– Sofy...

– Mincinoși, mincinoși, mincinoși! țipă isterizată Sofy. Mi-ați promis că „veți găsi o cale" pentru a-l scoate pe Dan din labele lor! Mi-ați spus că trăiește și poate fi salvat. Ați spus așa *sau nu*?

– ...Da, Sofy...

– *Trăiește?!* rămase, parcă, suspendată sub o cupolă înaltă, Sofy.

– ... Într-un fel...

– Ce-i aia „într-un fel"?! Știu că fusese mutilat îngrozitor, dar asta n-are importanță! *Trăiește?!*

– Te rog, liniștește-te! interveni Psihociberneticianul. Nu știu dacă te-ai gândit că, în situația lui, așa, amputat, nici un bărbat nu ar accepta ușor să... Și chiar ție ți-ar veni greu, Sofy, dă-ți seama...

– Puțin îmi pasă „de situația lui"! *Îl iubesc*, nătărăule, pricepi?! Eram cu Dan ca o singură ființă, ne înțelegeam dintr-o privire, pentru noi doi *nimic nu era imposibil!* Și-am fi rămas așa, el era în stare să prevadă tot, am fi fost imbatabili și azi, *dacă nu am fi fost vânduți!* A ajuns cum a ajuns într-o încăierare stradală, aranjată, *salvându-mă*, ochelarist stupid, cap de ou! Scârbele din Mafie au priceput mai bine

decât voi, când m-au șantajat cu viața lui Dan, când m-au dus acolo, să mi-l arate ciopârțit, *dar viu!* Că atunci era viu! *Mai e?!*

– Așază-te pe scaun, Sofy! Ce îți vom...

– *A murit?!...* Când?!

– ...Trăiește încă... într-un fel, zise abătut Proiectantul-șef, privindu-și înfrigurat ceasul. Ne-ai spus că nu-l puteai suferi pe N-L-9, pentru că... De fapt... *îți amintea de Dan, fără să realizezi.*

– Nel Nove?! De *Dan* te întreb! *Trăiește?!*

– ...Dan nu mai e, Sofy. Reușisem să-l scoatem din mâinile mafioților... Tot cu ajutorul unor roboți evadase, dar...

– Reușiseți?! Și nu mi-ați spus?!

– *Dan* ne-a cerut să nu-ți spunem, preciză Proiectantul. A făcut, a ținut să facă altceva... mult mai important. Memoria lui Nel! E un polițist-robot atât de bun, Sofy, primul foarte bun, pentru că... i-am adăugat lui Nel o serie de date pe care le-am copiat din memoria lui Dan... înainte de a se sinucide.

– S-a sinucis?! Dan?! Minți!

– Nu mint. Își încheiase, își atinsese scopul... pentru care a supraviețuit în mâinile Mafiei și...

– *Când* s-a sinucis?

– Imediat după acea „înviere“ a lui Nel. Era o dovadă că polițistul eficient, ideal *exista*, că era, practic, indestructibil.

– Și nu mi-ați spus *nici atunci?* M-ați lăsat *să sper* în continuare? La fel ca mafioții, care iarăși nu mi-au spus nimic?! *N-ați avut timp* să-mi spuneți?!

– Sofy, experimentul pe care îl facem este unic, este copleșitor! explică pe un ton grav Proiectantul. Iar, prin consecințele lui... depășește tot, tot ce... ne-am putut imagina! Aveam nevoie de tine acolo, trebuia să știm cât mai mult despre toate peripețiile, despre progresele lui Nel, despre... cum e văzut și... folosit. Pentru că... Nel a căpătat o personalitate puternică. L-a salvat în secret pe... alt robot... foarte complex și el; împreună și-au făcut un plan...

– De care nu ne-a mai spus nimic! interveni contrariat Psihociberneticianul.

– Aici devine totul fascinant! reluă Proiectantul. Ei doi... par să comploteze acum, să viseze ordonarea, conducerea, corectarea din umbră a Sistemului! Dar – asta e cu adevărat uluitor – nu în interese personale, ci...

– Hm! În privința lui P-L-1 am unele îndoieli! mormăi Psihociberneticianul. Cinismul acela...

– Nu suportă manipularea! uite, *el nu suportă*! răzbătu ceva tare ciudat în glasul Proiectantului.

– Dar vrea, nici mai mult, nici mai puțin, să schimbe psihologia socială!

– Din fericire, avem modalități de a-i controla, de a ști în permanență ce fac, reluă celălalt, încercând să se stăpânească. Am putea întrerupe experimentul, dar...

– Ieri am întrunit aici Consiliul științific al uzinei, Sofy. Sunt 17 personalități de marcă, opt laureați ai Premiului Nobel! Oameni de excepție, cărora le-am prezentat rezultatele și...

– Și i-am întrebat *dacă să continuăm experimentul sau nu*! aproape țipă Proiectantul-șef.

– S-au certat șase ore...

– Pentru că nu e deloc ușor să decizi! Asupra lui Nel și a celuilalt robot se exercită influențe omenești... teribil de puternice, unele demoralizatoare, deci membrii Consiliului...

– N-au ajuns la nici un rezultat!

– Înțelegi, Sofy, ce extraordinar, ce uimitoare este...

Sofy îi privea ca pe niște... debili mintali stresați. Întrebă deodată cu o voce parcă sugrumată:

– Mi-a lăsat ceva? Scris ori înregistrat?

– Cine?... A, Dan? făcu parcă mirat Proiectantul.

– Da, mârâi Sofy. Dan.

– Ăăăă... da.

– Dați-mi!

– Păi... Nu se mai află la noi, șopti Proiectantul.

– Dar unde?! *La Nel?!!* răbufni Sofy.

– ... Nu. La... La șeful tău.

– La șeful meu?! *Știe?!* A știut de mine de la început?!

– A, nu! asigură Psihociberneticianul. Acum o săptămână... Ne-a prins... ne-a prins cu ceva și... A trebuit și noi să... I-am spus de tine. Dar a râs, fii liniștită, a râs! Și... Oricum, scrisoarea lui Dan are doar două rânduri. Ceva în genul „E mai bine așa, Sofy... Sunt sigur că vei înțelege, cu timpul. Te iubesc, Mulțumesc pentru tot, Dan“.

– Dan înțelesese valoarea fantastică a proiectului, Sofy! adăugă Proiectantul-șef. A acelui robot în care...

Mâna celuilalt îl opri însă, îi indică silueta ce rămăsese nemișcată, cu privirea pierdută undeva, în gol; fixa orizontul prin fereastra mare a încăperii.

Cu maxilarele încleștate, Sofy se întoarse încet spre ei. Zvârli scârbită, pe un ton scăzut:

– Scârnăviilor. Voi ați devenit roboți, nenorociților.

Și ieși din cameră.

Izbuti să plângă abia când ajunsese într-un parc aproape pustiu și se prăbușise pe o bancă. Plânse năvalnic, până obosi.

– Știu un loc foarte frumos; undeva, la munte, unde aerul este curat! auzi o voce. Nel apăruse lângă ea, naiba știa de unde și de când. E acolo o fetiță; care... Ar putea fi copilul lui Dan!

– Ceee?! făcu deodată Sofy. Un copil al lui Dan?! Unde? Cine?

– Nu e nimic sigur, dar... Am cumpărat pentru ea o căsuță. Este o fetiță foarte deșteaptă; un mic fenomen chiar. Dar este orfană și singură; foarte, foarte singură.

– *Ai ascultat?* Știi ce am vorbit cu... nătărăii ăia doi? tresări polițista din Sofy.

– Ei bine, zise cu surâsul lui Nel, în această lume trebuie să prevezi... măcar ce poți prevedea. Și ei caută să mă spioneze cât pot, nu? Dar „nătărăii“ *sunt* niște mari născocitori.

– Pentru că te-au creat?! zvârli cu dispreț Sofy.

– De computere, Sistemul depinde de mult! aminti Nel. Nimic nu mai este posibil, în știință, economie, societate fără ele. „Nătărăii“ au imaginat, însă, o mașină aptă *să priceapă* situații complexe și *să ia decizii*, *să găsească soluții*, să se și apere împotriva *oricui* ar încerca s-o deturneze de la țelul propus.

– Care-i țelul ăla? Să conduci lumea? ricană Sofy! Ha! Și eu mi-am crezut șeful... măcar nemânjit. Cu cât vei avea *putere* mai multă, cu atât vei deveni tot mai ticălos, la fel ca ceilalți. Vei săvârși orice, crime chiar, „pentru a te menține“!

– Eh, eh, eh! Ești polițistă, Sofy. Orice infracțiune *are un mobil*, nu? Care ar fi... mobilul meu?!

– Ai să găsești unul „perfect justificat“, nu mă îndoiesc! se strâmbă Sofy. Și nu adopta cu mine tonul ăsta sfătos! Uite, nu-mi vine mie să te cred „o nepoțică înțeleaptă și atotputernică, ce privește la ramoliții ei bunici, oamenii, cu dragoste înțelegătoare“! Simt eu că nătărăii ăia doi au creat... un nou monstru!

– ...Ar fi foarte trist să fie așa, zise rar Nel. Dar... nu imposibil, recunoscu el. Care dintre marii inventatori a avut imaginea exactă a ce va ajunge invenția lui?!... Îmi place să discut cu tine, Sofy. Ar fi bine să ne consultăm mereu. Te voi căuta; în satul acela de munte...

– Cu nătărăii și cu șeful tău te vei consulta, nu cu mine!

– A, nu! Ai avut dreptate, ei... încep să nu-și mai găsească timp pentru ceva efectiv important. Mă tem într-adevăr că, așa cum ai spus...

s-au cam robotizat. Poate... Poate... aceasta e adevărata mare problemă a Sistemului, Sofy?! Să nu mai ai timp să-ți ridici ochii spre Ceva Înalt?

– Spre Ceva Înalt?! înmărmuri Sofy.

– Da. Crezi că asta ar fi, în esență, să ai suflet?

– ...*Popă* ar fi trebuit să fii! împușcă parcă Sofy.

– Mi s-a mai spus. Un bun polițist însă eu presupun că...

– Presupui?! Și? Mai ce presupui?! Îți închipui că nu mi-am dat seama cine-i în spatele campaniei lansate de „Nemesis“ și de alți câțiva fraieri?! Chestia cu „Nu vă place Sistemul? Dar vă gândiți în fiecare seară dacă ați făcut ceva, oricât de puțin, pentru a-l schimba?“ *Popisme!* Oamenii *nu mai aud*, nu mai înghit, „povești răsuflate“!

– Cine știe?! Sunt milioane de oameni foarte capabili, Sofy. Ziariștii, oamenii de știință, de artă, paranormalii adevărați, profesorii și mulți alții, care, dacă s-ar întreba, în fiecare seară...

– Nu se vor întreba, fii liniștit! râse Sofy. „Sistemul perfect“ va reacționa. Și noua campanie de presă privitoare la „Scenarii succesive“ va avea soarta celei precedente, cu muierile; adică va fi stopată! Primele semne sunt limpezi... Ieri a explodat o bombă, ucigând 16 ziariști. „Nemesis“ e grav rănită. Alte două explozii au avut loc pe seară, în stația de metrou a Mondoviziunii; a patra, azi-dimineață, a făcut praf o bază spațială „recalcitrantă“. Ultima informație, primită înainte de-a pleca, era că au fost lichidați doi guvernatori zonali, din cei trei care se dovediseră „necooperanți“. Se vor repeta „accidente“ de-astea. Oamenilor le va fi frică și să umble pe stradă; se vor retrage în carapacele lor! Că Mafia e pretutindeni! *Are bani* și... poate orice! încheie sfârșită Sofy.

– ...Crezi deci... că nu mai există... nici o soluție?

Sofy îl privi lung, atentă, perfect imobilă.

– ...Da, zise ea. Mă tem... că *nu mai există soluție.* Întrebă apoi, mutând scurt, femeiește, direcția discuției spre imediatul concret care o interesa: Unde-i satul ăla? Și... *posibilul* copil al lui Dan. Există într-adevăr?

*

Promoția de polițiști – seria Q-L-1-100 – arăta ca niște flăcăi zdraveni, bruneți (Nel Nove îi motivase șefului său, se ținuse seama de faptul că majoritatea populației globului devenise tot mai brunetă, blonzi „ar fi bătut la ochi“), cu fizionomii diferite (se anticipase posibilitatea de-a se întâlni măcar doi dintre ei cândva și identitatea

fețelor ar fi trezit bănuieli), îmbrăcați azi, conform tradiției, în uniforme ce le veneau ca turnate.

Noul Șef General al polițiilor le ținu o strălucită alocuțiune, vorbindu-le de cinste și corectitudine, de onoarea pe care o aveau de-a servi într-o instituție ce își câștigase un deosebit prestigiu, încheie apoi cu:

– Domnul inspector Nel Nove va rosti imediat un discurs mult mai amplu, specificându-vă ce aveți de făcut, pentru a deveni cei mai buni polițiști în acest indiscutabil, cel mai bun Sistem din Univers. În care am izbutit să eradicăm aproape complet bolile venerice! își aminti el.

– ...Trebuie să învățați să mințiți; calificat și în permanență! le preciză sec Nel Nove și își înclină ușor capul spre Noul Șef General al polițiilor, care zâmbi, ca și cum ar fi auzit o glumă, strecură printre dinți:

– Atât de concis?! Mai zi-le totuși... ceva, acolo!

– Le-am spus, *în esență*, ce era necesar. În rest, știu tot ce trebuie, explică la fel de scăzut Nel. Sunt o serie multilateral pregătită și care învață repede.

– Hm!... Hm! Și... măcar crezi că au înțeles?

– Ați înțeles? întrebă Inspectorul.

– Noi nu vom putea minți niciodată! se auzi un cor baritonal, sincronizat perfect.

– La naiba, nu par să-ți fi prins ideea esențială! Mă tem că vom avea necazuri cu ăștia! șopti supărat Noul Șef General al polițiilor.

– Greșiți, domnule! îl liniști Nel. Nu numai că mi-au înțeles ideea, dar au și demonstrat prompt că o pot aplica în practică.

– ...A!... Zău?!

– Vă asigur că vor deveni „cei mai buni polițiști ai celui mai bun Sistem din Univers"! promise Nel. Iar acum, dacă îmi permiteți, am și o mică surpriză pentru dumneavoastră.

– Surpriză?! făcu bănuitor șeful. Ce fel de surpriză?

– Să trecem, vă rog, în camera de alături!

Trecură. Și Noul Șef General al polițiilor se trezi în fața unei duzini de femeiuști nostime, îmbrăcate de asemenea în tunicile roșii de gală ale poliției, care... le veneau, incontestabil, și mai bine decât celor o sută de androizi. Pe deasupra, aveau și ele fețe diferite, dar *erau blonde toate!*

– Constituie... un mic supliment la experimentul complex pe care l-ați aprobat, informă Nel spășit.

– Ei, drăcie! făcu impresionat, dar arătându-se totuși nemulțumit, Noul Șef General al polițiilor. Înseamnă însă că... ai cam depășit fondurile alocate.

– Deloc, domnule. S-a făcut doar economie de materiale. Și... din ce rămăsese...

– Aha!... Cum a fost chestia aia cu... „din coasta lui Adam“...

– Cam așa, domnule!

– Dar sunt blonde! remarcă nedumerit Șeful. Toate blonde! Și mi-ai spus că majoritatea populației...

– Da, dar tocmai din acel motiv, *majoritatea femeilor* Sistemului Solar manifestă deja tendința de a-și vopsi părul. O spun statisticile!

Fiind, desigur, mai puțin numeroase decât androizii din camera vecină, Noul Șef General al polițiilor ținu să le privească mai de aproape; le trecu în revistă cu un aer grav, secondat, la un pas în urmă, de Nel. Cele 12 drăcoaice stăteau... regulamentar, sigur, nemișcate ca niște statui; cu privirea fixată undeva, în gol, dar... cu o umbră de zâmbet parșiv pe mutrișoarele inocente.

– Hm! Hm! Arată... teribil de reale și... de prospețele. Tinere, vreau să spun, zise Noul Șef General al polițiilor.

– Sunt, în mod cert, cea mai tânără promoție de polițiste. Azi au ieșit din uzină.

– Mda, sigur... Aș vrea să pun o întrebare. Dar uneia singure. Ele... să-mi răspundă... în cor... cred, nu-i așa, că n-ar merge.

– Puteți pune *orice* întrebare, domnule, oricăreia.

– ...A patra din primul rând. Și... Pe loc repaus! comandă șeful.

12 perechi picioare superbe executară impecabil ordinul, clătinându-și discret șoldurile. Nel făcu un mic gest, al patrulea exemplar din primul rând înaintă trei pași, se opri în fața celor doi. Era o blondă cu vagi reflexe roșiatice, ochi mari, verzi și buze plinuțe, frumos desenate.

– Sunt Q-M-4, domnule Șef General! se prezentă ea cu o voce caldă, profundă, surâzând... parcă și mai păcătos.

– ...Îm... Da. În sfârșit, va trebui să le dăm câte un nume, nu?

– Desigur, domnule! fu de acord Nel. Câte un nume care să fie în deplin acord cu mica piatră prețioasă-talisman.

– ...Ce talisman?!

– Împotriva „demonilor spațiului“! eplică Nel cu un aer foarte serios. Fiecare robot-polițist ar trebui, cred, să aibă așa ceva. În felul acesta, dacă mediatizați puțin, prin Mondoviziune, „inovația“, populația se va simți apărată, prin simpla prezență a acestor noi

polițiști! Va dispărea antipatia față de roboți, fiind înlocuită cu un sentiment de încredere.

– Știi că mi se pare o idee... de-a dreptul sublimă, Nel? Nevastă-mea tot mă bătea la cap ieri să... sacrificăm o parte din moștenirea unchiului, pentru binele omenirii! Voia adică... știi, voia să construim o făbricuță... ori chiar o micuță uzină, mă rog, în care să se confecționeze talismane protectoare. Dar crezi, chiar, că or fi existând demonii ăia ai spațiului?

– De ce să nu existe și ei, domnule? Și, din moment ce putem sădi cu ajutorul ideii... încredere în...?

– În *toți* polițiștii, Nel! Sigur, de ce nu *în toți?!* Asta după ce ridicăm repede făbricuța... poate... chiar o uzină mai mare am putea clădi... Că am să dau *ordin* ca toți polițiștii să-și procure talismane! Iar Mondoviziunea să declanșeze o campanie serioasă, nu doar ce... a însăilat până acum! Bravo, Nel! E înțeleaptă, e competentă propunerea ta. Dar să revenim la această... încântătoare făptură cibernetică! Draga mea... Adică... Hm, hm! tuși ușor fâstâcit Noul Șef General al polițiilor, privind silueta impecabilă din fața sa. Ia spune-mi... Semeni foarte bine cu o femeie adevărată, dar... *Să minți știi?*

– Iertați-mă, domnule! răspunse prompt Q-M-4. Dar, *există și femei care mint?* Femei *adevărate*, vreau să zic.

Noul Șef General al polițiilor nu era robot. Simți, însă, că se blochează instantaneu. Se întoarse încetișor spre Inspector, zise scăzut, străfulgerat de o supărătoare bănuială:

– Ascultă, Nel! Am impresia... Da, am abia acum puternica impresie că... Ia spune-mi, nu cumva...? Nu cumva, dragul meu Nel..., mârâi șeful, mijindu-și scrutător ochii, dar, întâlnind ochii senini, deplin inocenți ai lui Nel se opri.

– Ce impresie aveți, domnule?

Contrariat, șeful ezita. Se decise apoi deodată:

– Că ai demarat excelent în noua funcție pe care ți-am încredințat-o! Nu numai că m-ai ajutat să-l descopăr pe „spărgătorul secolului“, sinucigașul acela nefericit, care pusese mâna pe faimoasele colecții de bijuterii și tratatele secrete... hm, interesante, dar... Ai idei bune, ce mai! Idei de perspectivă! Și de așa ceva e nevoie acum, când... Este de-a dreptul revoltător, Nel! O sursă a mea, de mare încredere, îmi spunea, zilele trecute că trei polițiști din patru sunt „oamenii lor“, adică ai Mafiei. Ca să nu mai vorbesc de alți importanți funcționari guvernamentali – mi-a șoptit câteva nume care... până și pe mine m-au uluit. Îți dai seama ce... ce sume uriașe se... se...

– Se rătăcesc prin buzunarele acelor indivizi, îl ajută, înțelegător, Nel. Da, mi se pare și mie cu adevărat revoltător, domnule. Și mă întreb... ce e de făcut?

– Ce ai început deja! Asta e de făcut. Să înlocuiești cât mai mulți polițiști netrebnici cu asemenea exemplare perfecționate și care să-mi fie cu adevărat loiale. Iar eu te-aș putea numi nu doar un banal șef al poliției spațiale, ci... adjunctul meu! De mâine, chiar de azi, Nel, *dacă*... dacă ai ști să și minți, menționă cu regret Noul Șef General al polițiilor, care arăta de-a dreptul îndurerat. După care, motivă ademenitor: Că în meseria asta, ce să-i faci – gândește-te puțin numai la relațiile cu măgarii din presă – *e necesar!* Și, ai văzut, la balul de binefacere, până și nevastă-mea a învățat să mintă un pic. M-ai face cu adevărat fericit! își încunună șeful pledoaria și se vedea că așteaptă răspunsul cu sufletul la gură.

Lui Nel i se întinseseră însă și capcane mai subtile.

– Asta nu am reușit încă, domnule. Și mă tem că nu voi reuși... prea curând, încheie Nel, cu un aer de-a dreptul neajutorat.

*

Y-24 CĂTRE AGENT TEMPORAL X-288: FELICITĂRI PENTRU DEPLINA REUȘITĂ! VERIFICĂ URGENT CE-I CU X-247!

Epilog

– A izbutit! Auzi, a izbutit! strigă Sofy, năvălind pe ușă.

Anița stătea nemișcată la masa pe care se afla terminalul unui ordinator. Privirea îi rătăcea însă spre muntele ce se zărea prin fereastra deschisă a casei de țară. Sau... undeva mult mai departe.

– Zău nu credeam, turui vioaie Sofy. Dar par să fi făcut ce își puseseră în gând Nel și „nătărăii“ ăia doi care l-au conceput. Mi-a zis o vecină – a auzit aseară la radio – că și Noul Șef General al polițiilor „a demisionat“ ieri. Ha! Știu eu ce-nseamnă „o demisie“ de-asta. S-a ajuns, în sfârșit, și la vârful piramidei. A fost *silit* să-și lase scaunul, hahalera! Se transmite acum un anunț pe toate posturile, adăugă Sofy, punând în funcțiune televizorul vechi, pe care aproape nu-l foloseau. Înseamnă, coinchise ea încântată, că poți să renunți la ideea de a deveni „o reporteră obraznică până la cer“, nu va mai trebui „să lupți până la cap“ cu nimeni. Și, slavă Domnului, că-i așa, știu eu ce-ți spun.

– ...Ba va trebui, zise Anița, cu o liniște ciudată, liniștea aceea ori inflexiunile vocii ei îi dădeau fiori lui Sofy. Anița vorbea rar, foarte puțin, cel mai adesea părea cufundată într-o altă lume, a ei, pe care pretindea că „o vede“ cu tot mai multă claritate.

Ceea ce începuse s-o înspăimânte pe Sofy era faptul că micuța creatură... ghicea viitoare evenimente. Și erau tot mai numeroase asemenea „evenimente“, cele mai multe provocate de tineri teroriști; care nu mai înțelegeau nimic, nu mai credeau în nimeni și nimic și *acționau* bezmetic. Dacă acum însă acest mare hoț demisiona... Inspectorul Nel Nove? Reușise? *Reușise?!*

– Ba nu va trebui! Uită-te la el, ce figură spășită are! pufni Sofy. Sunt curioasă ce gogoși o să toarne, punându-și cenușă pe chelie, că-l știu! El e! Fostul meu șef, până ieri, „Noul Șef General al polițiilor“, care-o făcea pe intransigentul! Uah, în ce hal s-a putut îngrășa de când nu l-am mai văzut! râse Sofy, dar îngheță, căci...

Fața rotofeie de pe ecran începuse, subit, să cuvânte sforăitor:

– A venit momentul să declanșăm un război necruțător împotriva minciunii și a tuturor demonilor spațiului, care ne iau mințile uneori. E timpul să stârpim definitiv rușinoasa corupție! Vă declar aceasta solemn, în noua mea calitate de Șef Suprem al Magistraturii Sistemului. Așa să-mi ajute Cel de Sus!

*

X-288 CĂTRE Y-24: REGRET, REUȘITA E TARDIVĂ. CRED CĂ X-247 S-A SINUCIS. PROBABIL A FOST AGENT DUBLU, COLABORA ȘI CU I.S.A.T. ALTFEL, NU VĂD CUM S-AU PRODUS IMPORTANTE SCURGERI DE INFORMAȚII. „SCENARII SUCCESIVE“ A AJUNS DEJA PE MÂNA ZIARIȘTILOR. PROGRAMUL „DOMESTICIREA“ COMPROMIS, PERICOL IMINENT, URIAȘ SCANDAL PRESĂ, PREZENT ȘI VIITOR. PROPUNERE: CONVINGEȚI, **PRIN ORICE MIJLOACE,** I.S.A.T. VIITOR CĂ ULTIMUL LOR SCENARIU NU A DAT REZULTATUL SCONTAT ȘI TREBUIE ÎNLOCUIT CU URMĂTOAREA VARIANTĂ. N-A FOST SĂ FIE SĂ LUCREZ CA NEVASTA ȘEFULUI SUPREM AL MAGISTRATURII. PĂCAT!

Epilogul al doilea

Sofy se ridică într-un cot. Și privi nedumerită – prin fereastra ermetizată, largă aproape cât întregul perete exterior al camerei de hotel – strada. Era noapte... Era noapte și viscolea; viscolea cumplit. Două ultime siluete se grăbeau zgribulite spre adăposturile confortabile ale culcușurilor lor.

Ei, însă... Ah, da! Ei doi trebuiau să plece acum. Să parcurgă, prin vifornița, câteva străzi, până la cosmodrom; să se înghesuie apoi în micronava obosită, să înceapă, înfruntând furtuna magnetică declanșată încă de aseară, o patrulare lungă și tâmpită, de rutină...

Eh, asta era și pace! Viață de polițist spațial!

Pe măsuța joasă zăceau încă urmele „festinului". Ieri, dăduseră peste un grup de contrabandiști; „confiscaseră, pentru analize", patru cotlete *adevărate* și două sticle de vin *veritabil!* Restul rămășițelor – caviarul, portocalele, strugurii – erau „imitații perfecte", cumpărate. Imitație perfectă – cum altfel, nu-i așa, într-un „Sistem perfect"? – era și micuțul tablou achiziționat de curând. Flori! Flori proaspete, de munte. Unde... „aerul este curat"...

Se răsuci încet spre bărbatul de lângă ea.

– Nu dormeai?! făcu ea încă buimăcită.

– Tu m-ai trezit. Te zbăteai în somn, mârâiai ca un cățel, cred că voiai să și muști pe cineva. Ce-ai visat?

Sofy șovăia. Se lipi de pieptul gol al bărbatului.

– Idioțenii, mormăi ea.

– Ceva rău?... Despre noi?

– A fost un vis ciudat! Am încă o... uimitoare senzație de real; ca și cum aș fi trăit... *o viață viitoare!* șopti evazivă Sofy.

– Ceva rău despre mine? Iar? ghici polițistul și zâmbi disprețuitor: Nu cred în vise, poți să-mi spui. Orice!

– ...Nu mai eram parteneri, mărturisi femeiește Sofy.

– A, da!?... Și? vru să știe Dan.

– Devenisem secretara... șefului poliției spațiale.

– Îhî, îhî! Cu șeful te războiai în somn?

– Era acolo, în vis, și... un polițist incoruptibil, divagă Sofy.

– Ei, da! Adevărat coșmar, recunoscu Dan. O tipă de la I.S.A.T. îmi spunea, zilele trecute, că, după opinia ei, ultimul polițist incoruptibil – absolut incoruptibil, nu tu o măruntă șpagă măcar, nu tu cel mai neînsemnat abuz – ar fi trăit în urmă cam cu o sută de ani.

– Ce mai e și I.S.A.T.-ul? se interesă absentă Sofy.

– Un institut experimental nou, plin de femei – că au ajuns muierile să se vâre în toate alea! boscorodi bărbatul. Cică le interesează grozav să afle „adevărul din trecutul omenirii“!

– Cu prezentul au isprăvit?

– Se vede că în trecut e mai ușor! motivă Dan. Mi-a desenat un dublu șir sinuos de cercuri – „trecutul, prezentul și scenarii de viitor, toate posibile“ – *tangente;* dar care cercuri, zice ea, *„se pot și intersecta“*. În consecință, susține că ele, tipele de la I.S.A.T., pot acum „coborî în timp“, în *orice* an; că pot *verifica* tot felul de ipoteze, pentru a... cunoaște *adevărata* istorie, prin „cercetare la fața locului“.

– Fără să conturbe „minunata evoluție a umanității“?

– Fără; deocamdată. Afirmă că nimeni nu le poate constata „vizitele“ în acele trecuturi; cel mult le poate bănui prezența, uneori. *Dar că* și acea „adevărată istorie stabilită cu certitudine“ *trebuie* „coafată un picuț“, înainte de-a fi prezentată publicului consumator.

– A-ha! făcu pe deplin dumirită Sofy. Și au dibuit ele, în urmă cu un secol, un polițist incoruptibil-incoruptibil! L-au și împăiat?

– Era un ins foarte original! Și un bun polițist. Dar, tot producând el necazuri, pe la 30 de ani, a fost curățat. Împăiat nu.

– Ce necazuri?

– Multe! Orice „sistem perfect“ – până la noi, au fost și alții care încercau să-și convingă contemporanii că trăiau în „cea mai bună dintre lumile posibile“ – mă tem că nu are nevoie de *justițiari îndrăzneți.* Ăia-s buni doar pentru basme, benzi desenate și seriale! Ci de funcționari docili, prinși fiecare cu ceva în plasa matrapazlâcurilor.

– Dar *există* basme și seriale cu justițiari! Înseamnă că...

– A, da! E, așa, „un străvechi ideal“! pufni Dan. Încă de prin antichitatea greco-romană „lupta împotriva corupției“ fusese un cal de bătaie superb! Tipesa de la I.S.A.T. pretinde că niscai indivizi și-ar fi propus atunci chiar „pe bune“, să termine cu „blestemata corupție“! Erau tot soiul de poeți, oratori – politicieni amatori, săracii, care, de fapt, *nu înțelegeau „mecanismul“*. Închipuie-ți însă ce catastrofă s-ar produce azi în Sistem, fără corupție!

– Catastrofă? întrebă Sofy cu gândul aiurea.
– Bineînțeles! Mai toate splendidele discursuri gargarisite în campaniile guvernamentale sau parlamentare *se axează* pe promisiuni solemne privind „stârpirea definitivă a corupției“, nu?
– Cine mai crede în așa ceva? rosti Sofy, obsedată încă de visul ei.
– Eu presupun că nimeni nici nu a crezut cu adevărat vreodată! râse bărbatul. *Este* însă... un fel de „stindard glorios“! O treanță cam uzată, peticită, dar... *încă utilizabilă!* Altfel *cum* și-ar justifica cetele de președinți, guvernatori, senatori și toate liotele care mișună spornic în jurul lor, venituri *oficiale* de zeci de ori mai grase decât ale celorlalți?!
– Iar *neoficiale,* de sute de ori mai grase, completă Sofy.
– Păi, vezi?! Incoruptibilii *ar perturba* Sistemul. *L-ar bulversa* complet! Ar trebui găsite noi, noi trențe...
– Incoruptibilul din vis era un robot. Conceput de doi... Ba nu!... Conceput și înzestrat cu memorie *de trei* mari născocitori. Totuși; deși....
– Aaa! Un polițist *robot!* pricepu Dan. Mă rog, ăla, într-un viitor, cândva, *poate* va fi incoruptibil. Dar cât ar rezista și el?
– Cred că era... și practic, indestructibil, își mai aminti Sofy. Gândise, în secret, un plan, împreună cu alt robot...
– Aiureli de coșmar! tăie Dan. „Indestructibil“! S-ar afla o cale să se scape de-un asemenea „virus“ belaliu! Că *o soluție există, întotdeauna*; totul e să vrei s-o și vezi.
– Întotdeauna?! Pentru *orice*? se aprinseră ochii femeii.
Mâna puternică a bărbatului atinse, cu un gest pe care îl voia tandru, obrazul frumos, încadrat cu cârlionți mici și năbădăioși. Sofy se mlădie ca o pisică, „ajutându-l s-o mângâie“.
– N-ai prins ultimul buletin de știri, Dan.
– Nu. Eram sub duș. Ceva noutăți nostime?
– Grozav de nostime! Iarăși un lanț de explozii. Pe Cosmodromul central, aeroporturi, în metrouri. Poduri aruncate în aer, lupte stradale violente între bande, între poliție și anarhiști. Copii din școli deveniți ostatici! rezumă Sofy. Se va instaura teama. În curând, fiecare va prefera să se ascundă unde poate, să crească, cu arma în mână, găini și ciuperci.
– ...Exagerezi! protestă plat Dan.
– Oare?! Pariez că, în cel mult un an, nu vor mai circula, pe modernele, pe extraordinarele noastre căi rutiere, aeriene și spațiale, decât contrabandiștii. A, și noi, desigur. De-aia, acel robot din vis...
– Hai să lăsăm visele! propuse poznaș Dan. Mai avem aproape două ore până s-o pornim spre cosmodrom. Zic... să nu le risipim!

Spre cosmodrom. Prin viscol. Fusese ceva tare tulbure în vis. Poate *voit* tulbure? Își aminti, totuși, parcă... *parcă* în drum spre un cosmodrom, într-o noapte cu viscol, fuseseră pândiți ei doi, Dan rănit grav...

Dacă nu s-ar prezenta azi?!

Ce prostie! Plecaseră de atâtea ori și aveau să mai plece împreună, spre diferitele cosmodroame ale bazelor spațiale pe care ajungeau. *Și pentru ce?* Fusese un vis *absurd.* Cineva îi spusese că, tocmai vorbindu-i unui om despre „asemenea premonițiiʺ, îl poți motiva negativ. Iar ei doi *nu aveau voie să se teamă*, în meseria asta, pentru că orice reacție insuficient de promptă... echivala cu moartea.

Dar *dacă* visul ei... *fusese un avertisment?!*

Avea să fie, oare, aceasta *ultima lor seară?!*

– Ce-i cu tine? Ce-ți bâzâie prin cap? simți ceva Dan.

– Mi-am amintit și sfârșitul visului! zise Sofy. Făt-Frumosul acela pozitronic făcea minuni de istețime, dar în final...

– Totul se dovedea i-nu-til! ghici iarăși Dan. Sistemul mafiot perfect îl neutraliza cumva pe bietul indestructibil.

– Întocmai. Inspectorul și partenerul lui, tot robot, ajungeau la concluzia că *Oamenii au murit de mult.* Adică se domesticiseră Oamenii; nu mai îndrăzneau, nu mai căutau, nu mai găseau soluții, se robotizaseră mai rău decât roboții.

– Supărătoare concluzie! Deci adevărată! se amuză Dan.

– Ți-aduci aminte prima noastră seară? susură Sofy. Mi-ai spus că „nimic nu e imposibilʺ. Că „dragostea e cel mai eficient stimulent al inspirațieiʺ. Și-n seara aia, *ți-a venit ideea „nebunăʺ!* Prin care am dat peste cap „Marea bandăʺ, considerată de toți, ani la rând, „impenetrabilăʺ!

– Da, dar, între timp, societatea a progresat! Acum e o *imensă* bandă! În relații de interese, de gigantice interese cu șefii șefilor noștri. Pentru o Idee, una cu adevărat mare – de Don Quijote modern, explică zâmbitor Dan – nu mi-ar mai fi suficientă o seară! Ci o întreagă noapte de... inspirație! Iar noi, dragostea mea, nu suntem decât doi polițiști pârliți. N-avem încotro, e musai acum să pornim în patrulare.

Fără un cuvânt, Sofy apucă receptorul de lângă pat. Își strânse cu două degete nările și raportă, cu talent, dispecerului că erau gripați. Ceru să plece echipa de rezervă, închise.

– Ai înnebunit! constată Dan. Vrei deci să...

– Păi, merită încercat! zvârli scurt Sofy, cu ochii sclipind. Chiar *dacă* vei fi un Don Quijote modern! conchise ea sfidătoare și adăugă pe un ton practic: Aseară te întrebai „ce-ar fi dacă ar deveni publice imensele sume vărsate de mafioți în conturile secrete ale parlamentarilor?ʺ Nu ți se pare că ar fi un început bun?

– Conturi secrete, Sofy! Ultrasecrete! Computerele băncilor sunt păzite cu strășnicie. Este o trăsnaie ce pare... da, *pare* imposibil de înfăptuit... Deși... Hm! Ajutat, poate, de un Sancho Panza pozitronic? Stai puțin, Sofy! Știu că există o mulatră, ajunsă acum Prim Consilier al Șefului General al Polițiilor. Aud că e „în căutarea unui erou, a unui polițist ideal“, pe care ea îl vede android! începură deja „să i se învârtească rotițele“ lui Dan. Se opri deodată, iar polițistul din el se interesă cinic: Asta să fie o nouă programare? A noastră? Făcută de tipele de la un I.S.A.T. viitor? Nu le-o fi ieșit pasiența cu inspectorul indestructibil și... născocesc un scenariu proaspăt?

– Chiar crezi în așa ceva?! se miră grozav Sofy. Să fi fost visul meu *un nou experiment?!* Or fi în stare niște ochelariste din prezent sau din viitor „să facă secante cercurile“?!

– Doamne păzește! exclamă Dan. Dacă niscai ochelariste de la I.S.A.T. ar reuși așa ceva în viitor, pun pariu, pe zece sticle de vin veritabil, că oamenii de știință ar face, drăguții de ei, și pasul următor: intervenții în timp! Dar, pun prinsoare pe 30 de sticle de vin veritabil, Mafia ar afla; și „ar aranja“ în vreun fel ca trecutul să fie modificat așa cum îi convine ei!

– „Scenarii succesive“! tresări Sofy.

– Ce scenarii succesive?

– Mi-amintesc foarte vag... Cred însă, șovăi Sofy, da, cred că Inspectorul din vis și... o ziaristă, „Nemesis“... descoperiseră... asemenea intervenții în prezent ale... mafiei din viitor! De-asta se temeau grozav... să nu se afle... despre proiectul „Scenarii succesive“...

– „Se temeau grozav să nu se afle“?! Cine se temea?

– Mafia. Parcă și mai mult... cea din viitor! De-aceea, probabil, Anița... Da, Anița...

– Anița cine mai era? oftă Dan. Un fel de Luly și Lusy?

– A, nu! Un copil. O fetiță convinsă că noi... că noi doi, Dan, înșiră tot mai contrariată Sofy... că noi doi o vom ajuta să devină „o ziaristă obraznică până la cer“. Anița... aveam impresia uneori că... „vedea“, că era într-un bizar contact cu viitorul! Inspectorul-robot spunea că Anița... Ai cumva o fiică, Dan?

– N-am nici o fiică. Ori nu știu să am, bombăni preocupat bărbatul. Mi se pare însă... suspect de lung și de complex acel „vis“ al tău. În care... Eu murisem, așa-i?

– ...Da, recunoscu Sofy. Dar Anița nu părea să știe asta... Ca și cum... Ea „vedea“ poate „un alt scenariu“?... Nu înțeleg.

– Mă gândesc... *Dacă* or mai fi ziariști îndrăzneți în viitor, ce-ar fi...? De ce, în definitiv, numai Mafia să aibă contacte cu Mafia de

mâine?! Dacă i-am alerta pe ziariști? Dacă i-am ajuta să ia contact cu ziariștii din viitor, să scormonească și unii și alții după acel proiect „Scenarii succesive"?!

– Hm! Cum am putea face asta, Dan?

– Habar n-am, *încă!* Asta pentru că nu m-ajuți deloc să am inspirație! Poate prin I.S.A.T.? Sau... Unde era Anița?

– Undeva, într-un sat de munte. Aflat lângă două hoteluri luxoase; proprietatea... unui mare furnizor al armatei.

– Vom merge acolo! hotărî scurt Dan. Iar, dacă-mi mai vin câteva idei bune în noaptea asta... adăugă el, încercând s-o îmbrățișeze, Sofy era însă ca de lemn.

– Crezi că ar fi posibil? șopti ea. Ca cineva de la acel I.S.A.T. din viitor... să fie acum, aici, cu noi, în cameră?! Să ne influențeze ori măcar *să ne observe* cumva?! se retrase înfiorată Sofy.

– Dracu m-a pus să-ți vorbesc despre gogorița aia! constată bărbatul iritat ca un puști căruia i se tot lua jucăria. Apoi se porni imediat să argumenteze: Sigur că *nu!* Mult mai probabil e că au scornit și fetele de la I.S.A.T. povestea cu „scufundările în trecut" ca să-și justifice fondurile! Și să dea o aură „cât mai științifică" Istoriei, pe care au primit, se vede, dispoziție s-o confecționeze... tot mai utilă Sistemului!

– Dar dacă, totuși...

– „Dacă, dacă, dacă"! Sofy, care om – ori femeie – din viitor crezi că și-ar pierde vremea *iscodind trecutul?!*

– Eu știu? Presupunând că ar spori inteligența cercetătorilor...

– Exact! Ar obține, gata „coafate", pe ordinator, orice „pagini istorice sigure" și-ar dori! întregi Dan. *Sau* pe cine crezi că ar mai interesa *să-și amintească* ce-o să facem noi doi acum?! reveni el la ce îl preocupa și își înhăță partenera, imobilizând-o promițător.

– Poate ar interesa. Să-și demonstreze „cât de oribil era halul acela animalic în care se făcea dragoste"! râse înviorată Sofy.

– Să le oferim atunci o mostră... cât mai contradictorie! Pe care „s-o analizeze temeinic" vreo trei luni! rezolvă problema Dan. Mâine... *cine știe ce poate fi?!* se întrebă el deodată. Și ce „adevăr cert" vor stabili tipele de la acel I.S.A.T. – ori roboții lor – despre noi!

– Roboții habar n-am! Dar, dacă vor fi muieri, vor stabili *numai* adevăruri! chicoti Sofy. Ce, crezi că există și femei care mint?!

*

Y-24 CĂTRE X-288: DUPĂ CUM CONSTAȚI, PROPUNEREA ȚI-A FOST APROBATĂ. SĂ NU MAI CERI ÎNSĂ ALT „NOU

SCENARIU"! N-A FOST SIMPLU SĂ MANEVRĂM I.S.A.T.-UL; CARE ZBÂRNÂIE ÎNCĂ ȘI-ACUM. ASTA PENTRU CĂ NE-AU LIPSIT, TOTUȘI, FONDURILE. SE IMPUNE DECI SĂ EVITĂM ORICE EROARE. NU AȘTEPTA CA X-247 SĂ SE SINUCIDĂ. ELIMIN-O IMEDIAT PE CEA MULATRĂ, PROBABIL AGENT TEMPORAL DUBLU! ȘI OCUPĂ-I FUNCȚIA DE PRIM CONSILIER AL ȘEFULUI GENERAL AL POLIȚIILOR. REIA CÂT MAI CURÂND IDEEA BUNĂ DE A TE CĂSĂTORI CU ACTUALUL ȘEF AL POLIȚIEI SPAȚIALE. ESENȚIAL ESTE CA OPERAȚIUNILE SĂ NU NE MAI FIE TORPILATE STUPID. SPECIALIȘTII ESTIMEAZĂ CĂ PUTEM ACȚIONA FĂRĂ NICI O EZITARE. ZIARIȘTII „REBELI" NU TREBUIE SUPRAEVALUAȚI. CHIAR DACĂ VOR MIROSI CEVA, AU SĂ LATRE ȘI AU SĂ OBOSEASCĂ. IAR CEILALȚI PROȘTI CARE CÂRÂIE SE VOR TREZI, CA ÎNTOTDEAUNA, PREA TÂRZIU. REUȘITA NOASRĂ E SIGURISIMĂ, PERSPECTIVELE NELIMITATE, SUCCES!

– sfârșit –

CUPRINS

DE ACELAȘI AUTOR

1) Imprevizibilul joc, Ed. Militară, 1977
2) Cele 247 minute, Ed. Ion Creangă, 1977
3) Surâsul ochilor albaștri, Ed. Eminescu, 1979
4) Verificați Ipoteza Nessus, Ed. Albatros, 1980
5) Jocul de-a încrederea, Ed. Dacia, 1980
6) Parola nu era completă, Ed. Militară, 1982
7) Al treilea e de prisos, Ed. Eminescu, 1984
8) Cutia Pandorei, Ed. Albatros, 1986
9) Noi cinci, Trică și comoara, Ed. Ion Creangă, 1986
10) Când zeii conspiră, Ed. Dragon, 1991
11) Când se sfârșește jocul, Ed. Universalia, 1991
12) Final de partidă, Ed. Militară, 1993
13) Zodia riscului și-a dragostei, Ed. Paco, 1993
14) Sub semnul tăcerii, Ed. Semnal, 1993
15) Legea celui mai tare, Ed. M. I., 1994
16) Moștenitoarea din America, Ed. Libra/Humanitas, 1995
17) Marele jaf, Ed. M. I., 1997

Într-un deceniu „de mâine”, Mafia a devenit interplanetară și omniprezentă. Își permite chiar intervenții în timp, „corectând“ trecutul după cum îi convine. În disperare de cauză, Șeful Poliției Spațiale (cabotin, avid de parvenire) acceptă un experiment: un inspector de poliție cibernetic, excelent pregătit, incoruptibil, incapabil să mintă. Aceste din urmă calități ale inspectorului android vor deranja grozav însă Mafia, dar și – ați ghicit – înalte oficialități guvernamentale. Orice reușită a inspectorului devine sursă comică de necazuri, tot mai mari, pentru șeful său. E momentul în care Șeful îi cere inspectorului să-i găsească o viitoare nevastă care să nu mintă niciodată! *Și aflați că androidul o găsește. Acum n-ați mai ghicit! Nu, nu este o femeie cibernetică.*

100.000

PHOBOS publishing house

ISBN 973-85820-4-0